

תיקון ליל שבועות

הדפסה מיוחדת ללימוד

**בבית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים
ליובאוויטש שבליובאוויטש - בית משיח - 770**

אין להוציא מבית המדרש או לשמור במקום שאינו נגיש לכלל הציבור
לשימוש בליל חג השבועות בלבד

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושבע

נדפס על ידי "איגוד אברכים - קראון הייטס"

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

פתח דבר

לאור הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א אודות אמירת "כל התיקון מתחילתו ועד סופו"¹, הננו להדפיס התיקון עם התיקונים שזכינו מהרב², לטובת המתפללים בבית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים – 770. כפי שנסדרו על ידי הרה"ח ר' שמואל לייב שי' רייבין.

בסופו הוספנו מאמר ד"ה בחדש השלישי מתורה אור, וחלק מהוראות הרבי "המעשה הוא העיקר" לימים אלו, שנלקטו³ על ידי הרה"ח ר' לוי יצחק שי' סטאליק.

ויהי רצון שנזכה בקרוב לתיקון הגלות, ונלך יחד עם כל בני ישראל שליט"א לגאולה האמתית והשלימה על ידי הרבי משיח צדקנו, ושמיענו נפלאות מתורתו בקרוב ממשי.

איגוד אברכים – קראון הייטס

כ"א אייר – ה'תשע"ז

יום הולדת הו"ח וכו' הרב ישראל ארי' לייב ע"ה אחיו של כ"ק אדמו"ר שליט"א ברוקלין נ"י.

(1) ש"פ במדבר תשמ"ח. ועוד.

(2) לקוטי שיחות חלק כח עמ' 315.

(3) בעיקר מהשיחות משנת תשמ"ח ואילך.

(4) תולדותיו – ראה ספר "ימי מלך" (קה"ת תשמ"ט ע' 68 ואילך).

לזכות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

TIKKUN LEIL SHAVUOT

Published and Copyright ©

Igud Avrachim – Crown Heights

igudch@gmail.com

נסדר לדפוס ע"י הת' יוסף יצחק בן רא"ם שי'

נדפס ע"י

The Print House • 718-628-6700

הוראות כ"ק אדמו"ר שליט"א ע"ד תיקון ליל שבועות

לנצל את השעות שנותרו עד לאמירת תיקון ליל שבועות – לעורר ולפעול על כל אחד ואחד (שיכולים להגיע אליו) שאמירת תיקון תהי' באופן הראוי, כאילו מקבלה עתה מהר סיני, "מה להלן באימה וביראה כו' אף כאן כו'⁷⁶⁶."

[הנ"ל הוא] על ידי זה שמסבירים לו (בסגנון המובן לו) טעם הדבר – שהרי, "אימה ויראה כו'" לא נעשים על ידי תנועות חיצוניות, לנענע את עצמו אנה ואנה כו', כי אם ע"י רגש הלב, כתוצאה מההבנה בשכל – שברגע זה ממש הקב"ה קורא ושונה כנגדו!

כאשר מדובר אודות פעולה על הזולת יש להזדרז ביותר, שאם לא יזדרז לפעול עליו מיד, מי יודע אם יפגשהו עוד הפעם לפני אמירת התיקון, ואפילו אם יפגשהו אולי לא יהי' לו פנאי לשמוע את דבריו.

את כל התיקון, לא בדקו באם אמר כל תיבה ותיבה כו' אבל כפי הנראה, הוא אמר את כל התיקון מתחילתו ועד סופו.

(4) משיחת ש"פ במדבר, ה' סיון תשמ"ח – התועדות ע' 404: "ובנוגע לפועל: בעמדנו שעות ספורות לפני "זמן מתן תורתנו", יש לעורר עוה"פ אודות ההכנה למת, לכל ראש – ע"י לימוד התורה כדבעי, "מה להלן כו', אף כאן כו'". כאילו קבלה היום מהר סיני, החל מאמירת "תיקון ליל שבועות" באופן האמור.

ובהדגשה – לא רק בנוגע לעצמו, אלא גם בנוגע לפעולה על הזולת, כלומר, כשם שצריכים להשתדל שיהיו לו כל צרכי החג, אכילה ושתי' כו', באופן של הרחבה, ובפרט ש"הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכס", "שישמש בו במאכל ובמשתה", כמו כן צריכים להשתדל שיהיו לו צרכי החג הרוחניים, ולכל לראש – ההכנה המתאימה לקבלת התורה. ולכן, יש לנצל את וכו'.

(5) שם ע' 405.

(6) שם ע' 405: "כי בנוגע לעצמו יש לו עדיין פנאי לפעול ענין זה מכיון שנשארו כמה שעות עד לאמירת התיקון, אבל בנוגע להזולת וכו'".

לעורר אודות אמירת תיקון, שגם אלו שלא הקפידו בזה בעבר מחמת שרצו ללמוד תורה בעיין דוקא...! יאמרו את כל התיקון מתחילתו ועד סופו [כי, ההכנה האמיתית לקבלת התורה היא – ע"י "תיקון ליל שבועות"]².

(1) ראה ש"פ במדבר תשמ"ח התועדות ע' 409: "ולחוציא מדעתם של אלו הטוענים לשם מה "לבזבז הזמן" בשביל אמירת ה"תיקון", הרי, יכולים לנצל את הזמן ללמוד בעיין המשך ע"ב... או ענין כיו"ב בפנימיות התורה, במקום "לומר" תיקון, עד למניין המצוות,

- מנין דיין, שכן, בדרך כלל, כשמגיעים למניין המצוות (בסוף הלילה, כשחושבים כבר אודות הליכה למקוה, והכנה לתפילה, עד לשמיעת עשרת הדברות) – כבר עייפם, ובמילא, לא יכולים להתבונן בתוכנם של המצוות [ועאכ"כ תוכנם הרוחני, כמו: מצות פרו ורבו – שכל יהודי צריך לעשות יהודי נוסף, זכר ונקבה, כלומר, לעשות יהודי שהוא בבחינת "משפיע", ולעשות יהודי שהוא בבחינת "מקבל"], כי אם למנותם בלבד".

(2) ש"פ במדבר תשמ"ח התועדות ע' 409: "אשר מעלתו מודגשת בשמו אשר יקראו לו ע"פ מנהג ישראל (תורה היא) – "תיקון ליל שבועות"!"

ראה ראשי דברים מהתועדות יום ב' דחג השבועות תנש"א: "שמוה שנקרא בפוסקים בשם "תיקון" מובן, שענינו הוא לתקן את כל הענינים הצריכים תיקון כו'".

וראה ראשי דברים מהתועדות (ב') ש"פ נשא, י"ב סיון תנש"א: "עד לחג השבועות שבו אומרים "תיקון ליל שבועות", שכולל גם התיקון ושלימות דכל הענינים ובאופן דנצחיות. [וענין זה נזכר בספר ציצה ונאמר גם ב"תיקון ליל שבועות" שרומז גם לתיקון ושלימות כל הענינים מתוך תענוג]".

(3) ראשי דברים משיחת ש"פ במדבר ה' סיון תנש"א: "[שכולל הן תושב"כ והן תושב"פ... ועד לסימונו במנין המצוות וכו']... לא תובעים מכל א' שיאמר תיקון פעמיים, גם בליל ב'... הנהגה זו מצינו אצל ר' הלל פאריטשער, שלהיותו מהדר גדול ודייקן גדול במצוות כו' אמר תיקון גם בליל ב' דחג השבועות, ובדאי מצא ענין בזה. אף אל פי שלא מצינו הנהגה זו אצל רבותינו נשיאנו, חוץ מפעם אחת אצל אדמו"ר נ"ע, שכשנסע לנאות-דשא, חסרו אצלו בנסיעתו ענינים נעלים יותר, ולכן התעסק גם בליל ב' בענין נעלה זה דאמירת תיקון. אבל בנוגע לאמירת תיקון בליל א' דחג השבועות – בעיני ראיתי, וכמו כן ראו אחרים, איך שנישא דורנו אמר

היום יום: ו' סיון

שיעורים:

חומש: נשא, רביעי עם פירוש רש"י.

תהלים: לה-לח.

תניא: לקוטי אמרים.. הנקרא בשם... ואחדותו ית'

בשעת קריאת עשרת הדברות עומדים ופניהם אל הספר תורה, אין אומרים אקדמות.

הסתלקות הבעל שם טוב – ביום הרביעי א דחג השבועות תק"ך ומנוחתו כבוד במעזיבוש. אדמו"ר

הזקן אמר על זה – יום ד' כ' בכסלו תקנ"ט בפעטערבורג – ביום הרביעי נטלו המאורות.

תפלה לאמרה קודם הלימוד

אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו והבדלתנו מן הטמאה טמאת מצרים מחמשים שערי טמאה והכנסתנו לחמשים שערי קדשה ביום הזה ונתת לנו יי אלהינו התורה הקדושה וחקיך הישרים בהר סיני ביום הקדוש הזה ונתתנו יי אלהינו להגות באמרי תורתך יומם ולילה כי הם חיינו וארך ימינו לחבר הרעים והדודים ליחד ארבע אותיות של שמך הגדול וכל העולמות על ידי עסק תורתנו. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיהא למודנו מה שנלמד בלילה הזה נחת רוח לפניך שיהא בנו ספוק וכח להמשיך כתר לרישא דזעיר ולעשות ארבעה ועשרים קשוטין לשכינה על ידי עשרים וארבע ספריך שהם כנגד עשרים וארבע צרופי שמך הגדול ובזכות התבות ובזכות האותיות ובזכות שמות היוצאים מראשי תבות וסופי תבות וחלופי תבות ואמצעי תבות ובכללן ובפרטן שתתן בנו רוח קדשך כדי שנשמור ונקיים את כל דברי תורתך ונהיה מהעובדים באהבה בארץ החיים ונזכה להיות משושביני דמטרוניתא ומשפיע שתשפיע בשכינתך מחר משם תשפיע לנו לנפש רוח ונשמה לטהרנו מעונינו ולהכניס בהיכלא דמלכא ליעול ולא ליפזק ויקים בנו מה שכתוב וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם אמן:

ליחדא שמיא דקודשא בריך הוא ושכינתיה ברחימו ודחילו ובדחילו ורחימו לחברא יי"ה בוו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל לתקן כתר לזעיר אנפין ולנוקביה בלמוד הזה:

תיקון ליל שבועות

תורה

פרשת בראשית

א אֲבִרָאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: ב וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֵהוֹ וְבָהּ וְחָשֹׁךְ
עַל־פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל־פְּנֵי הַמַּיִם: ג וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אֹר וַיְהי
אֹר: ד וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם כִּי־טוֹב וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים בֵּין הָאָדָם וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: ה וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים | לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קִרָּא לַיְלָה וַיְהי־עֶרֶב וַיְהי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד: ו וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם: ז וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הָרָקִיעַ
וַיְבָרֶךְ בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהי־כֵן: ח וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהי־עֶרֶב וַיְהי־בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי: ט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם
מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־מָקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה הַיַּבָּשָׁה וַיְהי־כֵן: י וַיִּקְרָא אֱלֹהִים | לַיַּבָּשָׁה
אָרֶץ וּלַמְּקוֹה הַמַּיִם קָרָא יָמִים וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: יא וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ
דָּשָׂא עֵשֶׂב מִזֶּרַע זָרַע עֵץ פֶּרִי עֹשֶׂה פְרִי לְמִינֹהוּ אֲשֶׁר זֶרְעוּבֹה עַל־הָאָרֶץ וַיְהי־כֵן:
יב וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב מִזֶּרַע זָרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה־פְרִי אֲשֶׁר זֶרְעוּבֹה לְמִינֵהוּ
וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: יג וַיְהי־עֶרֶב וַיְהי־בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי: יד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי
מֵאֲרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים
וּשְׁנָיִם: טו וְהָיוּ לְמַאֲוֹרֹת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ וַיְהי־כֵן: טז וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים
אֶת־שְׁנֵי הַמַּאֲוֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת־הַמָּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת־הַמָּאֹר הַקָּטָן
לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים: יז וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל־
הָאָרֶץ: יח וּלְמִשַּׁלׁ בָּיוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאָדָם וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב:
יט וַיְהי־עֶרֶב וַיְהי־בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי: כ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ גִּפְשׁ חַיָּה
וְעוֹף יְעוּפֹף עַל־הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רָקִיעַ הַשָּׁמַיִם: כא וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים
וְאֵת כָּל־גִּפְשׁ הַחַיָּה | הַרְמִשָּׁת אֲשֶׁר שָׂרָצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל־עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ
וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: כב וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הַמַּיִם
בַּיָּמִים וְהָעוֹף יִרָב בָּאָרֶץ: כג וַיְהי־עֶרֶב וַיְהי־בֹקֶר יוֹם חֲמִישִׁי: כד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
תּוֹצֵא הָאָרֶץ גִּפְשׁ חַיָּה לְמִינֵהָ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְחַיֹּת־אָרֶץ לְמִינֵהָ וַיְהי־כֵן: כה וַיַּעַשׂ

אֱלֹהִים אֶת־חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֶת כָּל־רֶמֶשׁ הָאֲדָמָה לְמִינָהּ
וַיֹּרֶא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: ^כ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדִמוֹתֵנוּ וְיִרְדּוּ בִדְגַת
הַיָּם וּבַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־הָרֶמֶשׁ עַל־הָאָרֶץ: ^כ וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים | אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: ^כ וַיִּבְרָךְ
אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֹאוּ אֶת־הָאָרֶץ וּכְבֹּשֶׁהָ וּרְדּוּ בִדְגַת
הַיָּם וּבַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל־חַיַּת הָרֶמֶשׂ עַל־הָאָרֶץ: ^כ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם
אֶת־כָּל־עֵשֶׂב | זֶרַע זָרַע אֲשֶׁל עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־הָעֵץ אֲשֶׁר־בּוֹ פְרִיעֵץ זֶרַע
זָרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָהּ: ^כ וְלִכְלַח־חַיַּת הָאָרֶץ וְלִכְלַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכְלֹ | רוֹמֵשׁ עַל־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת־כָּל־יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי־כֵן: ^כ וַיֹּרֶא אֱלֹהִים אֶת־
כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה־טוֹב מְאֹד וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי: ^כ ב א וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ וְכָל־צִבְאוֹתָם: ^כ וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: ^ג וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי
בּו שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת: ^ד

י וַיֹּרֶא יי כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ וְכָל־יֶצֶל מַחֲשַׁבַת לְבֹ רַק רַע כָּל־הַיּוֹם:
ו וַיִּנָּחֵם יי כִּי־עָשָׂה אֶת־הָאָדָם בָּאָרֶץ וַיִּתְּעַצֵּב אֶל־לְבוֹ: ^ז וַיֹּאמֶר יי אֲמַחֶה אֶת־הָאָדָם
אֲשֶׁר־בָּרָאתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה עַד־רֶמֶשׁ וְעַד־עוֹף הַשָּׁמַיִם כִּי
נַחֲמַתִּי כִי עָשִׂיתִם: ^ח וְנָח מִצָּא חֹן בְּעֵינֵי יי: ^{ט ט ט}

פרשת נח

יט אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו אֶת־הָאֱלֹהִים תְּהִלָּתוֹ־נֹחַ:
ו וַיּוֹלֶד נֹחַ שְׁלֹשָׁה בָנִים אֶת־שָׁם אֶת־חָם וְאֶת־יֶפֶת: ^א וַתִּשְׁחַת הָאָרֶץ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים
וַתִּמְלֹא הָאָרֶץ חָמָס: ^ב וַיֹּרֶא אֱלֹהִים אֶת־הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה כִּי־הִשָּׁחִית כָּל־בָּשָׂר
אֶת־דְּרָכָהּ עַל־הָאָרֶץ: ^ג

יא ^כ וַיִּקַּח אֲבָרָם וַנְּחֹר לָהֶם נָשִׁים שָׁם אֶשְׁת־אֲבָרָם שָׂרִי וְשָׁם אֶשְׁת־נְּחֹר מְלֵכָה
בֶּת־הָרָן אֲבִי־מְלֵכָה וְאֲבִי יִסְכָּה: ^ז וַתְּהִי שָׂרִי עֲקָרָה אֵין לָהּ וָלֵד: ^א וַיִּקַּח תָּרַח אֶת־
אֲבָרָם בָּנוּ וְאֶת־לוֹט בֶּן־הָרָן בְּנוֹבָנוּ וְאֵת שָׂרִי כָלְתוּ אֶשְׁת אֲבָרָם בָּנוּ וַיֵּצְאוּ אֹתָם
מֵאוֹר כְּשָׂדִים לָלֶכֶת אֶרְצָה כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ עַד־חָרָן וַיֵּשְׁבוּ שָׁם: ^ב וַיְהִי וַיִּמְיֹתֶרַח חָמֵשׁ
שָׁנִים וּמֵאָתִים שָׁנָה וַיָּמָת תָּרַח בְּחָרָן: ^{ג ט ט}

פרשת לך לך

יב * וַיֹּאמֶר יי אֶל־אַבְרָם לְךָ־לֶךְ מֵאַרְצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ: ^ב וַאֲעֻשֶׁךָ לְנָוִי גָדוֹל וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדֹּלְהָ שְׁמִי וְהָיָה בְרָכָה: ^ג וְאֶבְרַכְהָ מִבְּרַכְיֶיךָ וּמִקְלָלֶיךָ אֲאֹר וְנִבְרַכְוּ בְּךָ כָּל מִשְׁפַּחַת הָאָדָמָה:

יז כד וְאַבְרָהָם בֶּן־תְּשָׁעִים וְתֵשַׁע שָׁנָה בָּהֶמְלֹו בָּשָׂר עָרְלָתוֹ: ^{כה} וַיִּשְׁמַעְאֵל בְּנֹו בֶן־שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה בָּהֶמְלֹו אֶת בָּשָׂר עָרְלָתוֹ: ^{כו} בַּעֲצֶם הַיּוֹם הַזֶּה נָמּוֹל אַבְרָהָם וַיִּשְׁמַעְאֵל בְּנֹו: ^{כז} וְכָל־אֲנָשֵׁי בֵיתוֹ יָלִיד בָּיִת וּמִקְנֵת־כֶּסֶף מֵאֵת בֶּן־נֶכֶד נָמּוֹלוּ אִתּוֹ: ^{כח}

פרשת וירא

יח * וַיֵּרָא אֵלָיו יי בְּאַלְנֵי מִמְרָא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח־הָאֵהָל כָּחֵם הַיּוֹם: ^ב וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיֵּרֶץ לִקְרֹאתָם מִפֶּתַח הָאֵהָל וַיִּשְׁתָּחוּ אַרְצָה: ^ג וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אִם־נָא מִצָּאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ אֶל־נָא תַעֲבֹר מֵעַל עַבְדְּךָ: ^ד יְקַח־נָא מִעֹט־מִים וּרְחֹצוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ: ^ה וְאִקְחָה פַת־לֶחֶם וְסַעְדוּ לַבָּכֶם אַחֵר תַּעֲבֹרוּ כִּי־עַל־כֵּן עֲבַרְתֶּם עַל־עַבְדְּכֶם וַיֹּאמְרוּ כֵּן תַעֲשֶׂה כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ:

כ * וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּגַד לְאַבְרָהָם לֵאמֹר הִנֵּה יִלְדָה מִלְכָּה גַם־הוּא בָנִים לְנָחוֹר אָחִיךָ: ^{כא} אֶת־עֹוֹץ בָּכְרוֹ וְאֶת־בּוֹז אָחִיו וְאֶת־קִמּוֹאֵל אָבִי אָרָם: ^{כב} וְאֶת־כֶּשֶׁד וְאֶת־חִזּוֹ וְאֶת־פִּלְדָּשׁ וְאֶת־יִדְרָף וְאֵת בְּתוּאֵל: ^{כג} וּבְתוּאֵל יָלַד אֶת־רַבְקָה שְׁמִנָּה אֵלֶּה יִלְדָה מִלְכָּה לְנָחוֹר אָחִי אַבְרָהָם: ^{כד} וּפִילְגָשׁוֹ וְשִׁמָּה רְאוּמָה וְתֹלַד גַּם־הוּא אֶת־טַבַּח וְאֶת־גִּחֶם וְאֶת־תַּחֲשׁ וְאֶת־מַעֲכָה: ^{כה}

פרשת חיי שרה

כא * וַיְהִי־לִי חַיֵּי שָׂרָה מָאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֵׁבַע שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה: ^ב וַתָּמָת שָׂרָה בְּקִרְיַת אַרְבֶּע הוּא חִבְרוֹן בְּאַרְץ כְּנָעַן וַיָּבֹא אַבְרָהָם לִסְפֹּד לְשָׂרָה וּלְבִכְתָּהּ: ^ג וַיָּקָם אַבְרָהָם מֵעַל פָּנָי מִתּוֹ וַיְדַבֵּר אֶל־בְּנֵי־חַת לֵאמֹר:

כה * אֵלֶּה הֵם בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל וְאֵלֶּה שְׁמֹתָם בְּחִצְרֵיהֶם וּבְטִירְתָּם שְׁנֵים־עָשָׂר נְשִׂאִים לְאַמְתָּם: ^ז וְאֵלֶּה שְׁנֵי חַיֵּי יִשְׁמַעְאֵל מֵאֵת שָׁנָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְשֵׁבַע שָׁנִים וַיָּגָע וַיָּמָת וַיֵּאָסֶף אֶל־עַמּוּיוֹ: ^ח וַיִּשְׁכְּנוּ מִחוּלָּה עַד־שׁוֹר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מִצְרַיִם בְּאֶבְרָה אֲשׁוּרָה עַל־פְּנֵי כָל־אֲחָיו נָפַל: ^ט

פרשת תולדות

כה י וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן־אַבְרָהָם אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת־יִצְחָק: כ וַיְהִי יִצְחָק בֶּן־אַרְבָּעִים שָׁנָה בִּקְחָתוֹ אֶת־רִבְקָה בַּת־בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדֹן אָרָם אָחוֹת לְבִן הָאֲרָמִי לֹו לְאִשָּׁה: כא וַיַּעֲתֵר יִצְחָק לֵי לָנֶכַח אִשְׁתּוֹ כִּי עָקְרָה הוּא וַיַּעֲתֵר לוֹ יִי וְתָהֵר רִבְקָה אִשְׁתּוֹ:

כח ז וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל־אָבִיו וְאֶל־אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ פָּדְנָה אָרָם: ח וַיֵּרָא עֲשׂוֹ כִּי רָעוֹת בָּנוֹת כָּנְעַן בָּעֵינֵי יִצְחָק אָבִיו: ט וַיֵּלֶךְ עֲשׂוֹ אֶל־יִשְׁמָעֵאל וַיִּקָּח אֶת־מַחֲלָת | בַּת־יִשְׁמָעֵאל בֶּן־אַבְרָהָם אָחוֹת גְּבִיּוֹת עַל־נַשְׂוֵי לֹו לְאִשָּׁה: ס ס

פרשת ויצא

כח י וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה: יא וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיֵּלֶן שֵׁם כִּי־בֵּא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּקָּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מִרְאֲשֵׁתוֹ וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא: יב וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֹלֶם מַצֵּב אֲרָצָה וּרְאִשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהִנֵּה מְלָאכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ:

כא א וַיִּשְׁלֹם לָבֹן בְּבֹקֶר וַיִּנָּשֶׁק לְבָנָיו וּלְבָנוֹתָיו וַיְבָרֶךְ אֹתָהֶם וַיֵּלֶךְ וַיָּשָׁב לָבֹן לַמָּקוֹם: ב וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגַּעוּ־בּוֹ מְלָאכֵי אֱלֹהִים: ג וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כַּאֲשֶׁר רָאִם מַחֲנֶה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא מַחֲנֵי: ד פ פ

פרשת וישלח

כא ד וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלָאכִים לִפְנֵי אֶל־עֲשׂוֹ אָחִיו אֲרָצָה שְׂעִיר שָׂדֶה אֲדוֹם: ה וַיָּצוּ אֹתָם לֵאמֹר כֹּה תֹאמְרוּן לְאֲדֹנֵי לַעֲשׂוֹ כֹּה אָמַר עַבְדְּךָ יַעֲקֹב עִם־לְבָן גִּרְתִּי וְאַחֲרַי עַד־עֲתָה: ו וַיְהִי־לִי שׂוֹר וַחֲמוֹר צֶאֱן וַעֲבָד וּשְׁפָחָה וְאִשְׁלָחָה לְהַגִּיד לְאֲדֹנֵי לְמַצֵּאתָן בְּעֵינֵיךְ:

כז ז וְאֵלֶּה שְׁמוֹת אֱלֹוִפֵי עֲשׂוֹ לְמִשְׁפַּחָתָם לְמִקְמַתָּם בְּשִׁמְתָּם אֱלֹוִף תַּמְנֵעַ אֱלֹוִף עֲלוֹהַ אֱלֹוִף יִתָּת: חא אֱלֹוִף אֶהְיִיבְמָה אֱלֹוִף אֵלֶּה אֱלֹוִף פִּינֹן: חב אֱלֹוִף קִנֹּו אֱלֹוִף תִּימֹן אֱלֹוִף מִבְּצָר: חג אֱלֹוִף מִגְדִּיאֵל אֱלֹוִף עִירָם אֵלֶּה | אֱלֹוִפֵי אֲדוֹם לְמִשְׁבְּתָם בְּאֶרֶץ אַחֲזָתָם הוּא עֲשׂוֹ אָבִי אֲדוֹם: פ פ פ

פרשת וישב

ו וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִגְוֵרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: **ב** אֵלֶּה | תְּלִדֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף בֶּן־שִׁבְעָה־עָשָׂר שָׁנָה הָיָה רָעָה אֶת־אָחִיו בְּצָאֵן וְהוּא נָעַר אֶת־בְּנֵי בְלָהָה וְאֶת־בְּנֵי זְלֶפְהָה נְשֵׁי אָבִיו וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת־דְּבָתָם רָעָה אֶל־אֲבִיהֶם: **ג** וַיִּשְׂרָאֵל אֶהֱבֵ אֶת־יוֹסֵף מִכָּל־בָּנָיו כִּי־בָן־זָקֵנִים הוּא לוֹ וַעֲשָׂה לוֹ כְּתִנֹּת פָּסִים:

מ **ו** וַיְהִי | בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יוֹם הַלֵּדָת אֶת־פְּרִיעָה וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה לְכָל־עַבְדָּיו וַיֵּשֶׂא אֶת־רֹאשׁ | שָׁר הַמִּשְׁקִים וְאֶת־רֹאשׁ שָׁר הָאֲפִים בְּתוֹךְ עַבְדָּיו: **כא** וַיֵּשֶׁב אֶת־שָׁר הַמִּשְׁקִים עַל־מִשְׁקָהוּ וַיִּתֵּן הַכּוֹס עַל־כַּף פְּרִיעָה: **כב** וְאֵת שָׁר הָאֲפִים תָּלָה בְּאֶשֶׁר פָּתַר לָהֶם יוֹסֵף: **כג** וְלֹא־זָכַר שָׁר־הַמִּשְׁקִים אֶת־יוֹסֵף וַיִּשְׁכַּחְהוּ: **כד**

פרשת מקץ

מא **ו** וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרִיעָה חָלָם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל־הַיָּאָר: **ב** וְהִנֵּה מִן־הַיָּאָר עֹלָה שְׁבַע פָּרוֹת יְפוֹת מְרֹאָה וּבְרִיאת בָּשָׂר וּתְרַעֲיָנָה בָּאָחוּ: **ג** וְהִנֵּה שְׁבַע פָּרוֹת אַחֲרוֹת עֹלֹת אַחֲרֵיהֶן מִן־הַיָּאָר רַעוֹת מְרֹאָה וְדָקוֹת בָּשָׂר וּתַעֲמֻדָּנָה אֲצֹל הַפָּרוֹת עַל־שִׁפְתַּי הַיָּאָר: **ד** וַתֵּאבְלֶנָה הַפָּרוֹת רַעוֹת הַמְרֹאָה וְדָקַת הַבָּשָׂר אֶת שְׁבַע הַפָּרוֹת יָפֶת הַמְרֹאָה וְהַבְּרִיאת וַיִּיקַץ פְּרִיעָה:

מד **ו** וַיָּבֵא יְהוּדָה וְאָחִיו בִּיתָה יוֹסֵף וְהוּא עוֹדְנוֹ שֵׁם וַיִּפְּלוּ לִפְנֵי אֶרְצָה: **טו** וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מַה־הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם הֲלוֹא יָדַעְתֶּם כִּי־נִחַשׁ יִנְחַשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כָּמֹנִי: **טז** וַיֹּאמֶר יְהוּדָה מַה־נֹּאמַר לְאֹדְנִי מַה־נִּדְבַּר וּמַה־נִּצְטָדַק הָאֱלֹהִים מִצָּא אֶת־עֶזְרִי עַבְדֶּיךָ הִנֵּנוּ עַבְדִּים לְאֹדְנִי גַם־אֲנִיחֵנוּ גַם אֲשֶׁר־נִמְצָא הִגִּבִּיעַ בִּידּוֹ: **יז** וַיֹּאמֶר חֲלִילָה לִּי מַעֲשׂוֹת זֹאת הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הִגִּבִּיעַ בִּידּוֹ הוּא יְהִי־לִי עֶבֶד וְאַתֶּם עֹלּוּ לְשָׁלוֹם אֶל־אֲבִיכֶם: **יח**

פרשת ויגש

מז **יח** וַיִּגֶּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר כִּי אֹדְנִי יִדְבַר־נָא עֲבָדְךָ דָּבָר בְּאָזְנִי אֹדְנִי וְאֶל־יָחִיד אֶפְּדֶךָ בְּעַבְדְּךָ כִּי כְמוֹךָ כָּפַרְעָה: **יט** אֹדְנִי שְׁאֵל אֶת־עַבְדִּי לֵאמֹר הִישַׁלְכֶם אֵב אוֹר־אָח: **כ** וְנֹאמַר אֶל־אֹדְנִי יִשַׁלְכֵנוּ אֵב זָמָן וַיֵּלֶד זָקֵנִים קָטָן וְאָחִיו מִת וַיּוֹתֵר הוּא לְבָדּוֹ לְאִמּוֹ וְאָבִיו אֶהְיֶה:

מז כה וַיֹּאמְרוּ הַחִיתָנוּ נִמְצָא־חַן בְּעֵינֵי אֲדֹנֵי וְהֵיינוּ עֲבָדִים לַפְּרָעָה: כו וַיֵּשֶׁם אֶתְהָ יוֹסֵף לְחֹךְ עַד־הַיּוֹם הַזֶּה עַל־אֲדַמַּת מִצְרַיִם לַפְּרָעָה לְחֹמֶשׁ רֶכֶּ אֲדַמַּת הַכְּהָנִים לְבָדִם לֹא הָיְתָה לַפְּרָעָה: כז וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וַיֵּאָחֲזוּ בָהּ וַיִּפְרוּ וַיִּרְבּוּ מְאֹד:

פרשת ויחי

מז כה וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַיְהִי יְמֵי־יַעֲקֹב שְׁנֵי חֲזִיו שְׁבַע שָׁנִים וְאַרְבַּעִים וּמֵאָת שָׁנָה: כט וַיִּקְרְבוּ יְמֵי־יִשְׂרָאֵל לָמוּת וַיִּקְרָא | לְבָנָו לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ אִם־נָא מִצָּאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ שְׂיִם־נָא יָדְךָ תַּחַת יְרֵכִי וְעָשִׂיתָ עִמָּדִי חֶסֶד וְאַמֶּת אֶל־נָא תִקְבְּרֵנִי בְּמִצְרַיִם: 5 וְשִׁכַּבְתִּי עִם־אֲבֹתִי וְנִשְׁאֲתֵנִי מִמִּצְרַיִם וּקְבַרְתָּנִי בְּקִבְרֹתָם וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אַעֲשֶׂה כְּדִבְרְךָ: 5א וַיֹּאמֶר הַשְׁבַּעָה לִּי וַיִּשָּׁבַע לוֹ וַיִּשְׁתַּחוּ יִשְׂרָאֵל עַל־רֹאשׁ הַמָּטָה: 5

נ כג וַיֵּרָא יוֹסֵף לְאַפְרַיִם בְּנֵי שְׁלֹשִׁים גַּם בְּנֵי מְכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה יְלָדוֹ עַל־בְּרָכֵי יוֹסֵף: כד וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אֲחִיו אָנֹכִי מֵת וְאֱלֹהִים פָּקֹד יִפְקֹד אֶתְכֶם וְהִעֲלֶה אֶתְכֶם מִן־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלִיעֲקֹב: כה וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהִעֲלֶתֶם אֶת־עַצְמֹתַי מִזֶּה: כו וַיָּמָת יוֹסֵף (56) בֶּן־מֵאָה וָעֶשֶׂר שָׁנִים וַיַּחַנְטוּ אוֹתוֹ וַיֵּשֶׁם בְּאֶרֶז (בֶּן) בְּמִצְרַיִם: חזק אדני

פרשת שמות

א 1 וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִמָּה אֶת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ: 2 רְאוּבֵן שִׁמְעוֹן לֵוִי וַיהוּדָה: 3 יִשָּׁשְׁכָר זְבֻלֹן וּבִנְיָמִן: 4 דָּן וְנַפְתָּלִי גָד וְאָשֶׁר: 5 וַיְהִי כָל־נֶפֶשׁ יִצְחָק יֶרֶד־יַעֲקֹב שְׁבַעִים נֶפֶשׁ וַיֹּסֶף הֵיךְ בְּמִצְרַיִם: 6 וַיָּמָת יוֹסֵף וְכָל־אֲחִיו וְכָל־הַדּוֹר הַהוּא: 7 וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׁרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצֻמוּ בְּמֹאֵד מְאֹד וַתִּמְלֹא הָאָרֶץ אֹתָם: 8

ה כב וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל־יְיָ וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי לָמָּה הִרְעַתָּה לָעַם הַזֶּה לָמָּה זֶה שְׁלַחְתָּנִי: כג וּמֵאֲזַ בָּאתִי אֶל־פְּרָעָה לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ הִרַע לָעַם הַזֶּה וְהִצַּל לֹא־הִצַּלְתָּ אֶת־עַמְּךָ: י 1 וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה עֲתָה תֵּרָאֶה אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה לְפָרְעָה כִּי בְיַד חֲזָקָה יִשְׁלַחַם וּבְיַד חֲזָקָה יִגְרָשֶׁם מֵאֶרְצוֹ: 10 10 10

פרשת וארא

י ב וַיִּדְבֹּר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יי: ג וְאֵרָא אֶל־אַבְרָהָם אֶל־יִצְחָק וְאֶל־יַעֲקֹב בָּאֵל שְׁדֵי וּשְׁמִי יי לא נודעתי להם: ד וגם הקמתי את־בריתי אתם לתת להם את־אֶרֶץ כְּנָעַן את אֶרֶץ מִגְרִיהֶם אֲשֶׁר־גָּרוּ בה: ה וגם | אֲנִי שְׁמַעְתִּי אֶת־נַאֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרִים מַעֲבָדִים אֹתָם וְאֶזְכֹּר אֶת־בְּרִיתִי:

ט כג וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעַם פְּרַעֲהַ אֶת־הָעִיר וַיִּפְרֹשׁ כַּפּוּי אֶל־יְי וַיַּחֲדְלוּ הַקְּלוֹת וְהַבָּרָד וּמָטָר לֹא־נָתַד אֶרְצָה: כד וַיֵּרָא פְּרַעֲהַ בַּיַּחֲדָל הַמָּטָר וְהַבָּרָד וְהַקְּלוֹת וַיִּסֹּף לַחֲטֹא וַיִּכְבַּד לְבֹו הוּא וַעֲבָדָיו: כה וַיַּחֲזֹק לֵב פְּרַעֲהַ וְלֹא שָׁלַח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יי בִּיד־מֹשֶׁה: כ פ כ פ

פרשת בא

י א וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פְּרַעֲהַ כִּי־אֲנִי הַכְּבַדְתִּי אֶת־לְבֹו וְאֶת־לֵב עַבְדָּיו לִמְעַן שְׁתִּי אֹתָתִי אֵלָה בְּקִרְבּוֹ: ב וּלְמַעַן תִּסְפָּר בְּאָזְנִי בְנֵךְ וּבִן־בְּנֵךְ אֵת אֲשֶׁר הִתְעַלְלָתִי בַּמִּצְרִים וְאֶת־אֹתָתִי אֲשֶׁר־שְׁמַתִּי בָם וַיְדַעְתֶּם כִּי־אֲנִי יי: ג וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּרַעֲהַ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יי אֱלֹהֵי הָעִבְרִים עַד־מָתִי מֵאַנֹּת לַעֲנֹת מִפְּנֵי שְׁלַח עָמִי וַיַּעֲבֹדֵנִי:

יג א וְהָיָה כִּי־יִבְאֵךְ יי אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָךְ וְלֹאֲבֹתֶיךָ וְנִתְּנָה לָךְ: יב וְהִעֲבַרְתָּ כָל־פֶּטֶר־רֶחֶם לִי וְכָל־פֶּטֶר | שָׁגַר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לָךְ הַזִּכָּרִים לִי: יג וְכָל־פֶּטֶר חֵמֶל תִּפְדֶּה בָשָׂה וְאִם־לֹא תִפְדֶּה וַעֲרַפְתּוּ וְכָל בְּכוֹר אָדָם בְּבִנְךָ תִּפְדֶּה: יד וְהָיָה כִּי־יִשְׁאַלְךָ בְנֵךְ מָחָר לֵאמֹר מַה־זֹּאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יי מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: טו וַיְהִי כִּי־הִקְשָׁה פְּרַעֲהַ לְשַׁלְּחֵנּוּ וַיַּהֲרֹג יי כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכוֹר אָדָם וְעַד־בְּכוֹר בְּהֵמָה עַל־כֵּן אֲנִי זֹכֵר לִי כָל־פֶּטֶר רֶחֶם הַזִּכָּרִים וְכָל־בְּכוֹר בְּנֵי אֶפְרַיִם: טז וְהָיָה לְאוֹת עַל־יְדְּכָה וּלְטוֹטֶפֶת בֵּין עֵינֶיךָ בִּי בְחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יי מִמִּצְרַיִם: ס ס ס

פרשת בשלח

יג יי וַיְהִי בְשַׁלַּח פְּרַעֲהַ אֶת־הָעָם וְלֹא־נָחַם אֱלֹהִים דָּרֶךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כִּי | אָמַר אֱלֹהִים פְּנִי־נָחַם הָעָם בְּרֹאֲתָם מִלַּחְמָה וְשָׁבוּ מִצְרַיִמָּה: יד וַיֹּסֶב אֱלֹהִים |

אֶת־הָעָם דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר יַסֹּף וַחֲמִשִּׁים עָלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאַרְץ מִצְרַיִם: ^ט וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי הִשְׁבַּע הַשָּׁבִיעַ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהַעֲלִיתֶם אֶת־עֲצָמֹתַי מִזֶּה אִתְּכֶם: ^י וַיִּסְעוּ מִסֹּפֶת וַיַּחֲנוּ בְּאֶתֶם בִּקְצֵה הַמִּדְבָּר: ^{יא} וַיִּלְךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בַּעֲמֹד עָנָן לְנַחֲתָם הַדֶּרֶךְ וּלְלֵילָה בַּעֲמֹד אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם לְלַכֹּת יוֹמָם וּלְלֵילָה: ^{יב} לֹא־יָמִישׁ עַמּוּד הָעָנָן יוֹמָם וְעַמּוּד הָאֵשׁ לְלֵילָה לִפְנֵי הָעָם: ^{יג}

יד וַיִּדְבֹּר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ^{יג} דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּשׁוּבוּ וַיַּחֲנוּ לִפְנֵי פִי הַחִירָת בֵּין מִגְדַּל וּבֵין הַיָּם לִפְנֵי בַּעַל צֶפֶן נִכְחוּ תַחֲנוּ עַל־הַיָּם: ^{יד} וְאָמַר פְּרַעֲהַ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל נִבְכִּים הֵם בְּאַרְץ סֹגֵר עָלֵיהֶם הַמִּדְבָּר: ^{טו} וַחֲזַקְתִּי אֶת־לֵב־פְּרַעֲהַ וַרְדֵּף אַחֲרֵיהֶם וְאֶכְבְּדָהּ בַּפְּרַעֲהַ וּבְכָל־חִילוֹ וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֲנִי יי וַיַּעֲשׂוּ־כֵן: ^{טז} וַיֵּגֶד לְמַלְךְ מִצְרַיִם כִּי בָרַח הָעָם וַיִּהְיֶה לִבָּב פְּרַעֲהַ וַעֲבָדֵיו אֶל־הָעָם וַיֹּאמְרוּ מִה־זֹּאת עֲשִׂינוּ כִּי־שַׁלַּחְנוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל מֵעַבְדָּנוּ: ^{יז} וַיֹּאסֶר אֶת־רַכְבּוֹ וְאֶת־עַמּוֹ לָקַח עִמּוֹ: ^{יח} וַיִּקַּח שֵׁשׁ־מֵאוֹת רֶכֶב בָּחוּר וְכָל רֶכֶב מִצְרַיִם וּשְׁלֹשִׁים עֶלְכָּלוּ: ^{יט} וַיַּחֲזֹק יי אֶת־לֵב פְּרַעֲהַ מִלֶּךְ מִצְרַיִם וַיִּרְדֹּף אַחֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאִים בְּיַד רָמָה: ^כ וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם אַחֲרֵיהֶם וַיִּשְׁגּוּ אוֹתָם חֲנִים עַל־הַיָּם כְּלִיסוֹס רֶכֶב פְּרַעֲהַ וּפִרְשָׁיו וַחִילוֹ עַל־פִּי הַחִירָת לִפְנֵי בַּעַל צֶפֶן: ^{כא} וּפְרַעֲהַ הַקָּרִיב וַיִּשְׁאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֵינֵיהֶם וְהִגָּה מִצְרַיִם | נִסְעָה אַחֲרֵיהֶם וַיִּירָאוּ מְאֹד וַיִּצְעֲקוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־יי: ^{כב} וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה הַמִּבְלִי אִי־זֶקֶבָרִים בְּמִצְרַיִם לְקַחְתָּנוּ לָמוֹת בַּמִּדְבָּר מִה־זֹּאת עֲשִׂיתָ לָנוּ לְהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם: ^{כג} הֲלֹא־זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֵלֶיךָ בְּמִצְרַיִם לֵאמֹר חֲדַל מִמֶּנּוּ וְנַעֲבֹדָה אֶת־מִצְרַיִם כִּי טוֹב לָנוּ עֲבַד אֶת־מִצְרַיִם מִמָּתָנוּ בַּמִּדְבָּר: ^{כד} וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אַל־תִּירְאוּ הַתִּיצְבוּ וַרְאוּ אֶת־יְשׁוּעַת יי אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֲשֶׁר רִאִיתֶם אֶת־מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא תִסְפוּ לְרִאֲתָם עוֹד עַד־עוֹלָם: ^{כה} יי יִלְחָם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִשׁוּ: ^{כו} וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה מִה־תִּצַּעַק אֵלַי דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ: ^{כז} וְאַתָּה הָרַם אֶת־מִטְּךָ וְנִטָּה אֶת־יָדְךָ עַל־הַיָּם וּבִקְעָהוּ וַיָּבֵאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֶּשֶׁה: ^{כח} וְאֲנִי הִנְנִי מַחֲזִק אֶת־לֵב מִצְרַיִם וַיָּבֵאוּ אַחֲרֵיהֶם וְאֶכְבְּדָהּ בַּפְּרַעֲהַ וּבְכָל־חִילוֹ בָּרַכְבוֹ וּבִפְרָשָׁיו: ^{כט} וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֲנִי יי בַּהֲכַבְדִּי בַּפְּרַעֲהַ בָּרַכְבוֹ וּבִפְרָשָׁיו: ^ל וַיִּשְׁטַע מֶלֶאכְדָּה הָאֱלֹהִים הַהֹלֵךְ לִפְנֵי מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ מֵאַחֲרֵיהֶם וַיִּשְׁטַע עַמּוּד הָעָנָן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֵד מֵאַחֲרֵיהֶם: ^{לא} וַיָּבֵא בֵּין | מַחֲנֶה מִצְרַיִם וּבֵין מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעָנָן וְהַחֲשָׁךְ וַיֹּאֲרֶה אֶת־הַלֵּילָה וְלֹא־קָרַב זֶה אֶל־זֶה כָּל־הַלֵּילָה: ^{לב} וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם וַיּוֹלֶךְ יי | אֶת־הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עֲזָה כָּל־הַלֵּילָה וַיִּשָּׁם אֶת־הַיָּם לַחֲרֵבָה וַיִּבְקְעוּ הַמָּיִם: ^{לד} וַיָּבֵאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם

בִּיבְשָׁה וְהַמִּים לָהֶם חֹמֶה מִימִינָם וּמִשְׁמָאלָם: כג וַיִּרְדְּפוּ מִצְרִים וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם כָּל סוּס פָּרְעֹה רָכְבוּ וּפָרָשָׁיו אֶל־תּוֹךְ הַיָּם: כד וַיְהִי בְּאַשְׁמֶרֶת הַבֹּקֶר וַיִּשְׁקֹף יְיָ אֶל־מַחֲנֵה מִצְרַיִם בַּעֲמֹד אֵשׁ וְעָנָן וַיִּהְיֶה אֶת מַחֲנֵה מִצְרַיִם: כה וַיִּסַּר אֶת אַפֵּן מִרְכַּבְתּוֹ וַיִּנְהֲגֵהוּ בַּכִּבְדָּת וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם אֲנוֹסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי יְיָ נִלְחַם לָהֶם בַּמִּצְרַיִם: כו וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה נָטָה אֶת־יָדְךָ עַל־הַיָּם וַיִּשְׁבּוּ הַמַּיִם עַל־מִצְרַיִם עַל־רָכְבוֹ וְעַל־פָּרָשָׁיו: כז וַיִּטּ מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם וַיִּשָּׁב הַיָּם לַפְּנוֹת בְּקֶרֶב לְאַיְתָּו וּמִצְרַיִם נָסִים לִקְרָאתוֹ וַיִּנָּעַר יְיָ אֶת־מִצְרַיִם בְּתוֹךְ הַיָּם: כח וַיִּשְׁבּוּ הַמַּיִם וַיִּכְסּוּ אֶת־הָרֶכֶב וְאֶת־הַפָּרָשִׁים לְכָל תֵּיל פָּרְעֹה הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם לֹא־נִשְׁאָר בָּהֶם עַד־אֶחָד: כט וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם וְהַמִּים לָהֶם חֹמֶה מִימִינָם וּמִשְׁמָאלָם: ׀ וַיֹּשַׁע יְיָ בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שַׁפַּת הַיָּם: כא וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְיָ בַּמִּצְרַיִם וַיִּירָאוּ הָעָם אֶת־יְיָ וַיֹּאמְנוּ בְּיְיָ וּבַמֹּשֶׁה עַבְדּוֹ: ׀

טו א אֲזַ יִשִּׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לֵי יְיָ וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אֲשִׁירָה לֵי כִּי־נָגְאָה גָּאָה סוּס וָרָכְבוֹ רָמָה בַּיָּם: ׀ עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה אֱלֹהֵי וְאַנְהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וְאַרְמְמָנָהוּ: ג יְיָ אִישׁ מִלְחָמָה יְיָ שְׁמוֹ: ד מִרְכַּבַּת פָּרְעֹה וְחִילוֹ יִרָה בַּיָּם וּמִבְּחַר שְׁלָשׁוֹ טַבְּעוּ בַּיָּם־סוּף: ה תִּהְיֶה מֵת יְכַסִּימוּ יָרְדוּ בַּמִּצּוֹלֹת כְּמו־אַבִּן: ו יִמְיֹנֶךָ יְיָ נֶאֱדָרִי בְּכַח יִמְיֹנֶךָ יְיָ תַרְעֵץ אוֹיֵב: ז וּבִרְבַּ גְּאוּנוֹךָ תִּהְיֶה קִמִּיד תִּשְׁלַח חֲרָנְךָ יֹאכְלֵמוּ בְּקֶשׁ: ח וּבְרוּחַ אֲפִיד נַעֲרָמוּ מַיִם נִצְבּוּ כְּמו־נֶד נְזִלִים קִפְּאוּ תִּהְיֶה בְּלִבֵּי־יָם: ט אָמַר אוֹיֵב אֲרֹדְךָ אֲשִׁיג אַחֲלֶק שָׁלַל תִּמְלָאמוּ נִפְשֵׁי אַרְיֶק חֲרָבִי תוֹרִשְׁמוּ יָדִי: י נִשְׁפָּת בְּרוּחְךָ כִּסְמוּ יָם צָלְלוּ כַּעֲפֹרֶת בָּמִים אֲדִירִים: יא מִי־כִמְכָּה בְּאֵלֶם יְיָ מִי כִמְכָּה נֶאֱדָר בְּקֶדֶשׁ נוֹרָא תִּהְיֶה עֲשֵׂה פֶלֶא: יב נְטִית יִמְיֹנֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: יג נְחִית בְּחִסְדְּךָ עִם־זוֹ גְּאֻלַּת נְהִלַּת בַּעֲזָךָ אֶל־נְהִי קִדְשְׁךָ: יד שְׁמַעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן תֵּיל אֲחִי יִשְׁבִּי פִלִּשְׁתִּי: טו אֲזַ נִבְהִלוּ אֱלֹפִי אֲדֹם אֵילִי מוֹאָב יֹאחֲזָמוּ רַעַד נִמְגּוּ כָּל יִשְׁבֵּי כְנָעַן: טז תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וּפָחַד בְּגֹדֶל זְרוּעֶךָ יִדְמוּ כְּאַבִּן עַד־יַעֲבֹר עִמָּךְ יְיָ עַד־יַעֲבֹר עִם־זוֹ קִנִּית: יז תִּבְאָמוּ וְתִטְעַמוּ בְּהַר נְחִלַּתְךָ מְכוֹן לְשִׁבְתְּךָ פַּעֲלַת יְיָ מִקְדָּשׁ אֲדָנִי כּוֹנֵנוּ יָדִיד: יח יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יט כִּי בָּא סוּס פָּרְעֹה בָּרָכְבוֹ וּבִפְרָשָׁיו בַּיָּם וַיִּשָּׁב יְיָ עֲלֵהֶם אֶת־מִי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבְשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם: ׀ כ וַתִּקַּח מְרִים הַנְּבִיאָה אֲחֹת אֶהֱרֹן אֶת־הַתָּף בִּידָה וַתַּצְאֵן כָּל־הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בַּתָּפִים וּבַמַּחֲלֹת: כא וַתַּעַן לָהֶם מְרִים שִׁירוֹ לֵי כִּי־נָגְאָה גָּאָה סוּס וָרָכְבוֹ רָמָה בַּיָּם: ׀ כב וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּם־סוּף וַיַּצְאֵן אֶל־מִדְבַּר־שׁוּר וַיִּלְכוּ שְׁלֹשַׁת־יָמִים בַּמִּדְבָּר וּלֹא־מָצְאוּ

מִים: כג וַיָּבֹאוּ מַרְתָּה וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתֵּת מִיֵּם מִמָּרָה כִּי מָרִים הֵם עַל־כֵּן קָרָא־שְׁמָהּ מָרָה: כד וַיִּלְנוּ הָעָם עַל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר מִה־נִּשְׁתָּה: כה וַיַּצַּעַק אֶל־יְיָ וַיֹּרְהוּ יְיָ עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל־הַמַּיִם וַיִּמָּתְקוּ הַמַּיִם שֶׁם שָׁם לֹא חָק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נִסָּהוּ: כו וַיֹּאמֶר אֶם־שָׁמוּעַ תִּשְׁמָע לְקוֹל | יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְהִישָׁר בְּעֵינֶיךָ תַעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתַי וּשְׁמַרְתָּ כָּל־חֻקֵּי כָל־הַמִּחְלָה אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא־אֲשִׁים עָלֶיךָ כִּי אֲנִי יְיָ רַפָּאָד: ס

יז וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה כָּתֹב זֹאת זְכֹרֹן בְּסֵפֶר וְשִׁים בְּאָזְנֶיךָ הַיּוֹשֵׁעַ כִּי־מָחָה אֶמָּחֶה אֶת־זְכָרְךָ עִמָּלֶךָ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: טו וַיִּבֶן מֹשֶׁה מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְיָ | נָסִי: טז וַיֹּאמֶר כִּי־יֵד עַל־כֵּס יְהוָה מִלְחָמָה לִי בַעֲמָלֶךָ מִדָּר דָּר: פפ פ

פרשת יתרו

יח א וַיִּשְׁמָע יִתְרוֹ כֹּהֵן מִדִּין חֹתֵן מֹשֶׁה אֵת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ כִּי־הוֹצִיא יְיָ אֶת־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם: כ וַיִּקַּח יִתְרוֹ חֹתֵן מֹשֶ׈ה אֶת־צִפּוֹרָה אִשְׁתּוֹ מֹשֶׁה אַחֵר שְׁלוּחִיהָ: ג וְאֵת שְׁנֵי בָנֶיהָ אֲשֶׁר שָׁם הָאָחִיד גִּרְשֹׁם כִּי אָמַר גֵּר הָיִיתִי בְּאֶרֶץ נֹכְרִיָה:

יט א בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְבַּר סִינַי: ב וַיִּסְעוּ מִרְפִּידִים וַיָּבֹאוּ מִדְבַּר סִינַי וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר וַיַּחֲשֹׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר: ג וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל־הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יְיָ מִן־הָהָר לֵאמֹר כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְתֹגִיד לְבָנֶי יִשְׂרָאֵל: ד אַתֶּם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרַיִם וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל־כַּנְּפֵי נְשָׁרִים וְאָבָא אֶתְכֶם אֵלָי: ה וְעַתָּה אֶם־שָׁמוּעַ תִּשְׁמָעוּ בְּקוֹלִי וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־בְּרִיתִי וְהִיִּיתֶם לִי סֻגְלָה מִכָּל־הָעַמִּים כִּי־לִי כָל־הָאֶרֶץ: ו וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי מַמְלַכַת כֹּהֲנִים וְגוֹי קָדוֹשׁ אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדְבֹּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ז וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיִּקְרָא לְזֻקְנֵי הָעָם וַיִּשָּׂם לִפְנֵיהֶם אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּהוּ יְיָ: ח וַיַּעֲנוּ כָל־הָעָם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְיָ נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע וַיִּשָּׁב מֹשֶׁה אֶת־דְּבַרֵי הָעָם אֶל־יְיָ: ט וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בַּעֲבַד הָעֹנֵן בַּעֲבוּר יִשְׁמַע הָעָם בְּדַבְרֵי עֲמָד וְגַם־בֶּדֶךָ יֶאֱמִינוּ לְעוֹלָם וַיַּגֵּד מֹשֶׁה אֶת־דְּבָרֵי הָעָם אֶל־יְיָ: י וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה לֵךְ אֶל־הָעָם וְקִדַּשְׁתָּם הַיּוֹם וּמָחָר וּכְבָּסוּ שְׂמֹלֹתָם: יא וְהָיוּ נֹכְדִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי | בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יֵרֵד יְיָ לַעֲנִי כָל־הָעָם עַל־הָר סִינַי: יב וְהִגַּבְלַת אֶת־הָעָם סָבִיב לֵאמֹר הִשְׁמְרוּ לָכֶם עֲלוֹת בְּהָר וּנְגַע בְּקֻצְחוֹ כָּל־הַנֶּגַע בְּהָר מוֹת יוֹמָת: יג לֹא־תִגַּע בּוֹ יָד כִּי־סָקוֹל יִסְקַל אֶזְרִיָּה יִיָּרֶה אֶם־בְּהֶמָּה אֶם־אִישׁ לֹא יִחִיָּה בְּמִשְׁחָה הַיָּבֵל הִמָּה יַעֲלוּ בְּהָר: יד וַיֵּרֵד מֹשֶׁה מִן־הָהָר

אֱלֹהִים וּקְדָשׁ אֱתֵהֶם וַיִּכְבְּסוּ שְׁמֵלָתָם: ^{טו} וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִיוּ נִכְנִים לְשִׁלְשֶׁת יָמִים אֶל־תִּגְשׁוּ אֶל־אִשָּׁה: ^{טז} וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בַּהֵיט הַבֶּקָר וַיְהִי קֶלֶת וּבְרָקִים וַעֲנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקוֹל שֹׁפָר חֹזֵק מְאֹד וַיִּיחָרֵד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: ^{יז} וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת־הָעָם לִקְרֹאת הָאֱלֹהִים מִן־הַמַּחֲנֶה וַיִּתְּעֲבֹו בַּתַּחֲתִית הָהָר: ^{יח} וְהָרַסִי עֵשֶׂן כָּלֹּ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עֲלָיו יי בָּאֵשׁ וַיַּעַל עֲשָׂנוּ כַעֲשֵׂן הַכִּבְשָׁן וַיִּיחָרֵד כָּל־הָהָר מְאֹד: ^{יט} וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יִדְבֹּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל: ^כ וַיִּרַד יי עַל־הָרַסִי סִינֵי אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַיִּקְרָא יי לְמֹשֶׁה אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַיַּעַל מֹשֶׁה: ^{כא} וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה רַד הָעֵד בַּעַם פְּוִי־הָרָסוּ אֶל־יִי לְרֹאוֹת וּנְפֹל מִמֶּנּוּ רַב: ^{כב} וְגַם הַכֹּהֲנִים הַנֹּגְשִׁים אֶל־יִי יִתְקַדְּשׁוּ פְוִי־פָרִץ בָּהֶם יי: ^{כג} וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יִי לֹא־יֻכַּל הָעָם לַעֲלֹת אֶל־הָרַסִי סִינֵי כִּי־אֵתָהּ הַעֲדָתָה בָּנוּ לֵאמֹר הִגְבַּל אֶת־הָהָר וְקִדְּשָׁתוּ: ^{כד} וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יי לְדָוִד וְעָלִיתָ אֵתָהּ וְאֶהְרֹן עִמָּךְ וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם אֶל־יִי לַעֲלֹת אֶל־יִי פְוִי־פָרִץ־בָּם: ^{כה} וַיִּרַד מֹשֶׁה אֶל־הָעָם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם: ^{כו} יֵא וַיִּדְבֹּר אֱלֹהִים אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר: ^{כז} אֲנִי יי אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פְּנֵי לֹא תַעֲשֶׂה־לְךָ פֶסֶל | וְכִלְתְּמוֹנָהּ אֲשֶׁר בְּשָׂמִים | מִמֶּעַל וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בִּמִּים | מִתַּחַת לָאֶרֶץ לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹד־ם כִּי אֲנִי יי אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא פֶלֶד עֹזֵן אֲבֹת עַל־בָּנִים עַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רַבָּעִים לְשָׁנָאִי וְעֹשֶׂה חֶסֶד לְאֵלִפִּים לְאֵהָבִי וּלְשִׁמְרִי מִצּוֹתַי: ^{כח} לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יִי אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא יִקָּה יי אֵת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לְשׁוֹא: ^{כט} זְכוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל־מְלָאכָתְךָ וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת | לִי אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל־מְלָאכָה אֵתָהּ וּבִנְךָ וּבִתְךָ עַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וּבְהֵמָתְךָ וּגְרִידְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֶיךָ כִּי שֵׁשֶׁת־יָמִים עָשָׂה יי אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל־כֵּן בְּרַךְ יי אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֵׁהוּ: ^ל יֵב כָּבֵד אֶת־אֲבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכוּ וְיִמֶּיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר־יִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: ^{לא} יֵב לֹא תִרְצַח: ^{לב} לֹא תִנָּאֵף: ^{לג} לֹא תִגְנוֹב: ^{לד} לֹא־תַעֲנֶה בְּרַעַךְ עַד שֹׁקֶר: ^{לה} לֹא תַחְמֹד בֵּית רַעַךְ: ^{לו} לֹא־תַחְמֹד אִשְׁת רַעַךְ וְעַבְדּוֹ וְאִמְתּוֹ וְשׁוֹרוֹ וְחִמְרוֹ וְכָל אֲשֶׁר לְרַעַךְ: ^{לז} וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַלְפִידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עֵשֶׂן וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנָּעוּ וַיַּעֲמִדוּ מֵרָחֹק: ^{לח} וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר־אֵתָהּ עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאֶל־יִדְבֹּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פְּוִי־נִמּוֹת: ^{לח} וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אֶל־תִּירְאוּ כִּי לְבַעֲבוֹר נְסוֹת אֶתְכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבַעֲבוֹר תִּהְיֶה יִרְאָתוֹ עַל־פְּנֵיכֶם לְבַלְתִּי תַחֲטְאוּ: ^{לח} וַיַּעֲמֵד הָעָם מֵרָחֹק וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל־הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר־שָׁם הָאֱלֹהִים: ^{לח} וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה כֹּה תֹאמַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲתֶם רְאִיתֶם כִּי מִן־הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי עִמָּכֶם: ^{לח} לֹא תַעֲשׂוּן אֵתִי אֱלֹהִי

כִּסְף וְאֱלֹהֵי זָהָב לֹא תַעֲשֶׂוּ לָכֵם: כא מִזְבַּח אֲדָמָה תַעֲשֶׂה-לִי וּבַחַת עָלֶיךָ אֶת-עֲלִיתֶיךָ וְאֶת-שְׁלֵמֶיךָ אֶת-עֲצֶיךָ וְאֶת-בָּקָרְךָ בְּכָל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכִּיר אֶת-שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבִרְכָתֶיךָ: כב וְאִם-מִזְבַּח אֲבָנִים תַעֲשֶׂה-לִי לֹא-תִבְנֶה אֹתָהּ גִּזִּית כִּי חֲרִבָּה הִנֵּפֶת עָלֶיהָ וּתַחֲלֹלָהּ: כג וְלֹא-תַעֲלֶה בַמַּעֲלֹת עַל-מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא-תִגְלַה עֲרוֹתָךְ עָלָיו: כד

פרשת משפטים

כא א וְאֵלֹהֵי הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִּׂים לִפְנֵיהֶם: ב כִּי תִקְּחֶה עֶבֶד עֲבָדִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבִשְׁבַעַת יֵצֵא לְחַפְשֵׁי חֲנָם: ג אִם-בְּגֹפוֹ יָבֵא בְּגֹפוֹ יֵצֵא אִם-בְּעֵל אִשָּׁה הוּא וַיֵּצֵאָה אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ: ד אִם-אֲדָנִי יִתֵּן-לוֹ אִשָּׁה וַיִּלְדֶּה-לוֹ בָּנִים אוֹ בָנוֹת הָאִשָּׁה וַיִּלְדֶּיהָ תִּהְיֶה לְאֲדֹנֶיהָ וְהוּא יֵצֵא בְּגֹפוֹ: ה וְאִם-אָמַר יֹאמֵר הָעֶבֶד אֶהְבֵּתִי אֶת-אֲדֹנִי אֶת-אִשְׁתִּי וְאֶת-בְּנֵי לֹא אֵצֵא חֲפָשִׁי: ו וְהִגִּישׁוּ אֲדֹנָיו אֶל-הָאֱלֹהִים וְהִגִּישׁוּ אֶל-הַדֹּלֶת אוֹ אֶל-הַמְּזוּזָה וְרָצַע אֲדָנִי אֶת-אֲזָנוֹ בַּמַּרְצֵעַ וְעָבַדוּ לְעַלְמָם: ז

כד א וְאֶל-מֹשֶׁה אָמַר עֲלֶה אֵלַי אֶתְּהָ וְאֶהְרֹן נָדָב וְאֶבִּיהוּא וּשְׁבַעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מִרְחֹק: ב וְנִגַּשׁ מֹשֶׁה לְבָדוֹ אֶל-יְיָ וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ וְהָעָם לֹא יַעֲלוּ עִמּוֹ: ג וַיָּבֵא מֹשֶׁה וַיְסַפֵּר לָעָם אֶת כָּל-דִּבְרֵי יְיָ וְאֵת כָּל-הַמִּשְׁפָּטִים וַיַּעַן כָּל-הָעָם קוֹל אֶחָד וַיֹּאמְרוּ כָל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְיָ נַעֲשֶׂה: ד וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת כָּל-דִּבְרֵי יְיָ וַיִּשְׁכַּם בַּבֹּקֶר וַיָּבֵן מִזְבֵּחַ תַּחַת הָהָר וּשְׁתֵּים עָשָׂר מִצֵּבָה לְשֵׁנִים עֶשֶׂר שְׁבַעִי יִשְׂרָאֵל: ה וַיִּשְׁלַח אֶת-נֹעֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זִבְחִים שְׁלָמִים לַיְיָ פָּרִים: ו וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי הַדָּם וַיִּשְׁם בְּאֵגָנֹת וְחֲצִי הַדָּם זָרַק עַל-הַמִּזְבֵּחַ: ז וַיִּקַּח סֶפֶר הַבְּרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעָם וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְיָ נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע: ח וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-הַדָּם וַיִּזְרַק עַל-הָעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה דַם-הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְיָ עִמָּכֶם עַל כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: ט וַיַּעַל מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן נָדָב וְאֶבִּיהוּא וּשְׁבַעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל: י וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַתַּחַת רַגְלָיו כָּמַעֲשֶׂה לְבִנְתָּ הַסַּפִּיר וְכַעֲצֵם הַשָּׁמַיִם לְטֹהַר: יא וְאֶל-אַצְיֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁלַח יָדוֹ וַיַּחֲזוּ אֶת-הָאֱלֹהִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ: יב וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל-מֹשֶׁה עֲלֶה אֵלַי הַהֵרָה וְהִיִּה-שָׁם וְאֶתְנֶה לָּךְ אֶת-לַחַת הָאָבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרֹתָם: יג וַיָּקָם מֹשֶׁה וַיְהוֹשֻׁעַ מִשְׁרָתוֹ וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל-הָהָר הָאֵלֶּהִים: יד וְאֶל-הַזִּקְנִים אָמַר שְׁבוּ-לָנוּ בַּיּוֹם עַד אֲשֶׁר-נִשְׁוֹב אֵלֵיכֶם וְהִנֵּה אֶהְרֹן וְחוּר עִמָּכֶם מִיִּבְעֵל דְּבָרִים יִגָּשׁ אֲלֵהֶם: טו וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל-הָהָר וַיְכַסּ הָעָן אֶת-הָהָר: טז וַיִּשְׁכַּן כְּבוֹד-יְיָ עַל-הָהָר וַיִּכְסֶהוּ הָעָן שֵׁשֶׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל-מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ הָעָן: יז וַיִּמְרָאֵה

כְּבוֹד יי פֶּאֶשׁ אֶכְלֵת בְּרָאשׁ הָהָר לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: יי וַיֵּבֶא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעָנָן וַיַּעַל
אֶל־הָהָר וַיְהִי מִשָּׁה בָהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה: פ פ פ

פרשת תרומה

כא וַיְדַבֵּר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ־לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל־
אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת־תְּרוּמָתִי: ג וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם זֶה־
וְכֶסֶף וְנֹחֶשֶׁת:

כו כל־עֲמֹלֵי הַחֶזֶר סָבִיב מִחֲשָׁקִים כֶּסֶף וְוִיהֶם כֶּסֶף וְאֲדִנִּיהֶם נֹחֶשֶׁת: יי אֶרְךְ
הַחֶזֶר מֵאָה בָּאֶמָּה וְרוּחַב | חֲמִשִּׁים בַּחֲמִשִּׁים וְקָמָה חֲמֵשׁ אַמּוֹת שֵׁשׁ מִשֹּׁר
וְאֲדִנִּיהֶם נֹחֶשֶׁת: יט לְכֹל כְּלֵי הַמִּשְׁכָּן בְּכֹל עֲבֹדָתוֹ וְכֹל־יִתְדָתוֹ וְכֹל־יִתְדֵת הַחֶזֶר
נֹחֶשֶׁת: ס ס ס

פרשת תצוה

כז וְאֵתָּה תִצְוֶה | אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ כֹּתִית לַמָּאֹר לְהַעֲלֹת נֵר
תָּמִיד: כא בָּאֶהֱל מוֹעֵד מְחוּץ לַפֶּרֶכֶת אֲשֶׁר עַל־הַעֲדֹת יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אֶהְרֹן וּבְנָיו מִעֵרֵב
עֲדִיפָקָר לִפְנֵי יי חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: כ וְאֵתָּה הִקְרַב אֵלֶיךָ
אֶת־אֶהְרֹן אֶחָיִד וְאֶת־בְּנָיו אֹתוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַהֲנוֹ־לִי אֶהְרֹן נָדָב וָאִבִּיהוּא
אֶלְעָזָר וְאִיתָמָר בְּנֵי אֶהְרֹן:

כח וּבַהֲעֲלֹת אֶהְרֹן אֶת־הַנֵּהֲלֹת בֵּין הָעֲרֻבִים יִקְטִירֶנָּה קֹטֶרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יי לְדֹרֹתֵיכֶם:
ט לֹא־תַעֲלוּ עָלָיו קֹטֶרֶת זֶרֶה וְעֵלָה וּמִנְחָה וְנֹסֶף לֹא תִסְכּוּ עָלָיו: י וְכִפֹּר אֶהְרֹן עַל־
קֶרְנָתָיו אַחַת בַּשָּׁנָה מִדָּם חֲטָאת הַכֹּפָרִים אַחַת בַּשָּׁנָה יִכַּפֵּר עָלָיו לְדֹרֹתֵיכֶם קֹדֶשׁ־
קֹדְשִׁים הוּא לִי: פ פ פ

פרשת כי תשא

כא וַיְדַבֵּר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: יב כִּי תִשָּׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לַפְּקֻדֵיהֶם וְנִתְּנוּ
אִישׁ כֶּפֶר נַפְשׁוֹ לִי בַּפֶּקֶד אַתֶּם וְלֹא־יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף בַּפֶּקֶד אַתֶּם: יג זֶה | יִתְּנוּ
כָּל־הַעֲבָר עַל־הַפְּקָדִים מַחְצִית הַשֶּׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֶּרָה הַשֶּׁקֶל מַחְצִית
הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לִי: יד כָּל הַעֲבָר עַל־הַפְּקָדִים מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה יִתֵּן תְּרוּמַת

י: הַעֲשִׂיר לֹא־יִרְבֶּה וְהַדֹּלֹל לֹא יִמְעִיט מִמַּחְצִית הַשָּׁקֶל לַתַּת אֶת־תְּרוּמַת יי לַכֹּהֵן עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם: טו וְלִקְחֹתָ אֶת־כֶּסֶף הַכֹּהֲנִים מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתָּ אֹתוֹ עַל־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל לְזָכְרוֹן לִפְנֵי יי לַכֹּהֵן עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם:

טז וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה כְּתַב־לְךָ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל־פִּי | הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַתִּי אֶתְּךָ בְּרִית וְאֶת־יִשְׂרָאֵל: כז וְהָיָה־שֵׁם עַם־יי אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה וַיִּכְתֹּב עַל־הַלְחָת אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית עֲשֶׂת הַדְּבָרִים: כט וְהָיָה בְּרִדַּת מֹשֶׁה מֵהָר סִינַי וְשָׁנִי לַחַת הָעֵדֻת בֵּיד־מֹשֶׁה בְּרִדְתּוֹ מִן־הָהָר וּמֹשֶׁה לֹא־יָדַע כִּי קָרוֹ עוֹר פָּנָיו בְּדַבְּרוֹ אִתּוֹ: * וַיֵּרָא אֹהֶל־וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה וְהָגָה קָרוֹ עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגֹּשֶׁת אֱלֹהִים: כ* וַיִּקְרָא אֱלֹהִים מֹשֶׁה וַיִּשְׁבּוּ אֵלָיו אֹהֶל־וְכָל־הַנָּשִׂאִים בַּעֲדָה וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם: כ* וְאַחֲרֵי־כֵן נִגְשׂוּ כָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְּוּ אֶת כָּל־אִשָּׁר דִּבֶּר יי אֹתוֹ בְּהָר סִינַי: כ* וַיְכַל מֹשֶׁה מְדַבֵּר אִתָּם וַיִּתֵּן עַל־פָּנָיו מָסֹחַ: כ* וּבִבְאֵ מֹשֶׁה לִפְנֵי יי לְדַבֵּר אִתּוֹ יָסִיר אֶת־הַמָּסֹחַ עַד־צֹאֲתוֹ וַיִּצָּא וּדְבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר יִצְוָה: כ* וַיֵּרָאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פְּנֵי מֹשֶׁה כִּי קָרוֹ עוֹר פָּנָיו מֹשֶׁה וְהִשִּׁיב מֹשֶׁה אֶת־הַמָּסֹחַ עַל־פָּנָיו עַד־בֹּאוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ: ס ס ס

פרשת ויקהל

א וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת־כָּל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוָּה יי לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם: ב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן לִי כָל־הָעֲשִׂיָּה בּוֹ מְלָאכָה יוֹמַת: ג לֹא־תַבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת: ד

ה וּמִסֹּךְ שַׁעַר הַחֹצֵל מַעֲשֶׂה רָקִים תַּכְלִת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזוֹר וְעֹשָׂרִים אֲמָה אֶרְךָ וְקוֹמָה בְּרַחֲבִי חֲמֵשׁ אַמּוֹת לַעֲמֹת קְלָעֵי הַחֹצֵר: ו וְעַמֻּדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְאַדְנִיָּהֶם אַרְבָּעָה נְחֹשֶׁת וְוִיהֶם כֶּסֶף וְצִפּוּי רִאשֵׁיהֶם וְחֹשְׁקֵיהֶם כֶּסֶף: ז וְכָל־הַיִּתְדֹת לְמִשְׁכָּן וּלְחֹצֵר סָבִיב נְחֹשֶׁת: ס ס ס

פרשת פקודי

א אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן הַמִּשְׁכָּן הָעֵדֻת אֲשֶׁר פָּקַד עַל־פִּי מֹשֶׁה עֲבַדְתָּ הַלְוִיִּם בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־אֹהֶלֶן הַכֹּהֵן: ב וּבַעֲצֹלָל בֶּן־אוּרִי בֶן־חֹר לְמִטָּה יְהוּדָה עָשָׂה אֶת כָּל־אֲשֶׁר־צִוָּה יי אֶת־מֹשֶׁה: ג וְאֹתוֹ אֹהֶל־יָאֵב בֶּן־אַחִיסָמָךְ לְמִטָּה־דָן חָרָשׁ וְחָשֵׁב וְרָקִים

בַּתְּחִלָּתָא וּבִאֲרַגְמָן וּבַתּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבִשְׂשִׁי: ־

מ^{טז} וַיִּכַּסּ הָעֶנָן אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וּכְבוֹד יי מְלֹא אֶת־הַמִּשְׁכָּן: ־ וְלֹא־יִכָּל מִשֶּׁה לָּבוֹא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד כִּי־שָׁכַן עָלָיו הָעֶנָן וּכְבוֹד יי מְלֹא אֶת־הַמִּשְׁכָּן: ־ וּבִהֲעֹלוֹת הָעֶנָן מֵעַל הַמִּשְׁכָּן יִסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל מַסְעֵיהֶם: ־ וְאִם־לֹא יַעֲלֶה הָעֶנָן וְלֹא יִסְעוּ עַד־יוֹם הָעֲלֹתוֹ: ־ כִּי עֲנָן (ענ) יי עַל־הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם וְלַיְלָה לֵילָה בּוֹ לַעֲיִי כָל־בֵּית־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־בֵּל מַסְעֵיהֶם: חוק אדינ

פרשת ויקרא

א וַיִּקְרָא אֶל־מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יי אֵלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר: ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי־יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן ליי מִן־הַבְּהֵמָה מִן־הַבָּקָר וּמִן־הָעֶזְאֵן תִּקְרִיבוּ אֶת־קָרְבָּנְכֶם: ג אִם־עֹלָה קָרְבָּנוֹ מִן־הַבָּקָר זָכָר תָּמִים יִקְרִיבֵנוּ אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד יִקְרִיב אֹתוֹ לְרֹצֵנוּ לִפְנֵי יי:

ה כִּד אִז מִכָּל אֲשֶׁר־יִשְׁבַּע עָלָיו לְשֹׁקֵר וְשָׁלַם אֹתוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְחִמְשָׁתָיו יִסֹּף עָלָיו לְאִשֶּׁר הוּא לוֹ יִתְּנֶנּוּ בְיוֹם אֲשֻׁמָּתוֹ: ־ וְאֶת־אֲשָׁמוֹ יָבִיא ליי אֵיל תָּמִים מִן־הָעֶזְאֵן בְּעֶרְכָּךְ לְאִשִּׁם אֶל־הַכֹּהֵן: ־ וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יי וְנִסְלַח לוֹ עַל־אֲחַת מִכָּל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לְאִשָּׁמָה בָּה: פ פ פ

פרשת צו

י א וַיְדַבֵּר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב עֲצֵ אֶת־אֹהֶלן וְאֶת־בְּנֵיו לֵאמֹר זֹאת תוֹרַת הָעֹלָה הוּא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כָּל־הַלֵּילָה עַד־הַבֹּקֶר וְאִשׁ הַמִּזְבֵּחַ תוֹקֵד בּוֹ: ג וְלִבֶּשׂ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בֹד וּמִכְנָסֵי־בֹד יִלְבֹּשׂ עַל־בְּשָׁרוֹ וְהָרִים אֶת־הַדָּשֵׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאִשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ: ד וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלִבֶּשׂ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדָּשֵׁן אֶל־מַחוּץ לַמִּחְנֶה אֶל־מְקוֹם טְהוֹר: ה וְהָאִשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ תוֹקֵד־בּוֹ לֹא תִכְבֶּה וּבֵעֵר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֹצִים בַּבָּקָר בַּבָּקָר וְעֶרֶךְ עָלֶיהָ הָעֹלָה וְהִקְטִיר עָלֶיהָ חֲלִבֵי הַשְּׁלָמִים: ו אִשׁ תִּמְיֵד תוֹקֵד עַל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה: ־

ח טז כֹּאֲשֶׁר עָשָׂה בְיוֹם הַזֶּה צֹוָה יי לַעֲשׂוֹת לְכִפֹּר עֲלֵיכֶם: ־ וּפֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד תִּשְׁבּוּ יוֹמָם וְלַיְלָה שְׁבַעַת יָמִים וּשְׁמֵרְתֶּם אֶת־מִשְׁמֶרֶת יי וְלֹא תָמוּתוּ כִּי־כֵן צִוִּיתִי: ־ וַיַּעַשׂ אֹהֶלן וּבְנָיו אֶת כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צֹוָה יי בְּיַד־מֹשֶׁה: ־ ־ ־

פרשת שמיני

ט א וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: **ב** וַיֹּאמֶר אֶל-אַהֲרֹן קַח-לָךְ עֵגֶל בֶּן-בָּקָר לְחֹטֵאת וְאֵיל לְעֹלָה תְּמִימִם וְהִקְרַב לִפְנֵי יי: **ג** וְאֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹּר לֵאמֹר קָחוּ שְׁעִיר-עִזִּים לְחֹטֵאת וְעֵגֶל וּכְבֶּשֶׂת בְּנֵי-שָׁנָה תְּמִימִם לְעֹלָה:

יא ^{מה} **כִּי** | אֲנִי יי הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיט לָכֶם לֵאלֹהִים וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים **כִּי** קָדוֹשׁ אֲנִי: ^{כו} זֹאת תֹּוֹרַת הַבְּהֵמָה וְהָעוֹף וְכָל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֵשֶׁת בַּמַּיִם וּלְכָל-נֶפֶשׁ הַשָּׂרֶצַת עַל-הָאָרֶץ: ^{מז} לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר וּבֵין הַחַיָּה הַנְּאֻכָּלֶת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר לֹא תֹאכַל: ^{פפפ}

פרשת תזריע

יב א וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: **ב** דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִשָּׁה **כִּי** תִזְרְעַ וַיִּלְדָּה זָכָר וּטְמֵאָה שִׁבְעַת יָמִים כִּימֵי נִדָּת דּוֹתָהּ תִּטְמָא: **ג** וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יְמוֹל בָּשָׂר עָרְלָתוֹ:

יג ^{נז} וְאִם-תִּרְאָה עוֹד בְּבִגְד אוֹ-בְשׁוֹתֵי אוֹ-בְעֵרֶב אוֹ בְּכָל-כְּלִי-עוֹר פָּרַחַת הוּא בָּאֵשׁ תִּשְׂרְפֶנּוּ אֶת אֲשֶׁר-בּוֹ הִנֵּגַע: ^{נח} וְהַבִּגְד אוֹ-הַשֹּׂטִי אוֹ-הָעֵרֶב אוֹ-כָל-כְּלִי הָעוֹר אֲשֶׁר תַּכְבֵּס וְסָר מֵהֶם הִנֵּגַע וְכַבֵּס שְׁנֵית וְטָהַר: ^{נט} זֹאת תֹּוֹרַת נִגְעֵ-צָרַעַת בִּגְד הַצֹּמֵר | אוֹ הַפְּשָׁתִים אוֹ הַשֹּׂטִי אוֹ הָעֵרֶב אוֹ כָל-כְּלִי-עוֹר לְטָהָרוֹ אוֹ לְטִמְאוֹ: ^{פפפ}

פרשת מצורע

יד א וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: **ב** זֹאת תִּהְיֶה תֹּוֹרַת הַמִּצְרָע בַּיּוֹם טָהַרְתּוּ וְהוּבֵא אֶל-הַכֹּהֵן: **ג** וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה נִרְפָּא נִגְעֵ-הַצָּרַעַת מִן-הָעָרוֹעַ:

טו ^{סא} וְהִזְרַתֶּם אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִטְּמֵאֹתָם וְלֹא יָמְתוּ בְּטִמְאֹתָם בְּטִמְאֹם אֶת-מִשְׁכְּנֵי אֲשֶׁר בְּתוֹכָם: ^{סב} זֹאת תֹּוֹרַת הַזָּב וְאֲשֶׁר תֵּצֵא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת-זֹרַע לְטִמְאָה-בָּהּ: ^{סג} וְהַדּוֹה בְּנִדְתָּהּ וְהַזָּב אֶת-זוֹבּוֹ לְזָכָר וּלְנִקְבָּהּ וּלְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם-טְמֵאָה: ^{פפפ}

פרשת אחרי מות

טז א וַיְדַבֵּר יי אֶל-מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אַהֲרֹן בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי-יי וַיָּמָתוּ: **ב** וַיֹּאמֶר

י' אֶל־מֹשֶׁה דִּבֶּר אֶל־אַהֲרֹן אַחִידוֹ וְאֶל־יִבְיָא בְּכַל־עַת אֶל־הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לַפְּרִכָּת אֶל־
פְּנֵי הַכִּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָאֹרֹן וְלֹא יָמוּת כִּי בַעֲנֹן אֲרָאָה עַל־הַכִּפֹּרֶת: ג בְּזֹאת יִבָּא
אַהֲרֹן אֶל־הַקֹּדֶשׁ בַּפֶּר בְּדִבְקָר לְחֻטָּאת וְאֵיל לְעֹלָה:

יח כה וְלֹא־תִקְיֹא הָאָרֶץ אֶתְכֶם בְּטִמְאַכֶּם אֹתָהּ כְּאֲשֶׁר קָאָה אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם:
כט כי כִּלְאֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מְכַל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֹה וְנִכְרְתוּ הַנַּפְשׁוֹת הַעֲשׂוֹת מִקְרֵב עַמָּם:
ל וּשְׁמִרְתֶּם אֶת־מִשְׁמְרָתִי לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת מַחֲקוֹת הַתּוֹעֵבֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לִפְנֵיכֶם וְלֹא
תִטְמְאוּ בָהֶם אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: פ פ פ

פרשת קדושים

יט א וַיְדַבֵּר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב דִּבֶּר אֶל־כָּל־עֵדֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: ג אִישׁ אָמוּ וְאִבּוֹ תִירָאוּ וְאֶת־שִׁבְתִּי
תִּשְׁמְרוּ אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם:

כ כה וְהִבְדַּלְתֶּם בֵּין־הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה לְטִמְאַהּ וּבֵין־הָעוֹף הַטָּמֵא לְטָהָר וְלֹא־תִשְׁקְצוּ
אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם בַּבְּהֵמָה וּבָעוֹף וּבְכָל אֲשֶׁר תִּרְמַשׁ הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־הִבְדַּלְתִּי לָכֶם
לְטָמֵא: כו וְהִייתֶם לִי קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יי וְאִבְדַּל אֶתְכֶם מִן־הָעַמִּים לִהְיוֹת לִי:
כז וְאִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי־יִהְיֶה בָהֶם אוֹב אוֹ יְדַעְנִי מוֹת יוֹמָתוֹ בְּאֶבֶן יִרְגְּמוּ אֹתָם דְּמֵיהֶם
בָּם: פ פ פ

פרשת אמור

כא א וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא־יִטְמָא
בְּעַמּוּיוֹ: ב כי אִם־לִשְׂאֹרֹו הַקָּרֵב אֵלָיו לְאָמוּ וְלֶאֱבִיו וּלְבָנֹו וּלְבִתּוֹ וּלְאֶחָיו: ג וְלֶאֱחָתוֹ
הַבְּתוּלָה הַקְּרוֹבָה אֵלָיו אֲשֶׁר לֹא־יִהְיֶה לָאִישׁ לֵה יִטְמָא:

כב טו וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאְכֶם אֶת־עַמְּר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַ שַׁבָּתוֹת
תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה: טז עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם
מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיי: יז מִמוֹשְׁבֹתֵיכֶם תִּבְיָאוּ | לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתִּים שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֶלֶת
תִּהְיֶינָה חֶמֶץ תִּאֲפִינָה בַּכּוֹרִים לַיי: יח וְהִקְרַבְתֶּם עַל־הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כִּבְשִׁים תְּמִימִם
בְּנֵי שָׁנָה וּפֶר בְּדִבְקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנַיִם יִהְיוּ עֹלָה לַיי וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם אִשָּׁה
רִיחַ־נִיחֹחַ לַיי: טי וַעֲשִׂיתֶם שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת וּשְׁנֵי כִבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה לְזִבַּח

שְׁלָמִים: כ והִנֵּי הִכְהֵן | אַתָּם עַל לֶחֶם הַבִּכּוּרִים תִּנּוּפָה לִפְנֵי יי עַל־שְׁנֵי כִבָּשִׁים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לִי לִכְהֵן: כא וקִרְאתֶם בְּעֶצֶם | הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבֹתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם: כב וּבְקִצְרְכֶם אֶת־קִצִּיר אֲרָצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֶךְ בְּקִצְרְךָ וְלִקֵּט קִצִּירְךָ לֹא תִלְקֹט לַעֲנִי וְלִגֵּר תַּעֲזֹב אַתָּם אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: כ

כג וּמִכָּה בַּהֶמָּה יִשְׁלַמְנָה וּמִכָּה אָדָם יוּמַת: כד מִשְׁפָּט אַחַד יִהְיֶה לָכֶם כִּגֹּר כְּאִזְרוֹחַ יִהְיֶה כִּי אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: כה וַיִּדְבֹּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּצִיאוּ אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אוֹתוֹ אַבְן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יי אֶת־מֹשֶׁה: כ

פרשת בהר

כז וַיִּדְבֹּר יי אֶל־מֹשֶׁה בַּהֶר סִינִי לֵאמֹר: כ וַיִּדְבֹּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נָתַן לָכֶם וּשְׁבַתָּה הָאָרֶץ שִׁבַּת לִי: ג שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שְׂדֶךְ וּשְׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר בְּרִמָּד וְאִסַּפְתָּ אֶת־תְּבוּאָתָהּ:

כח כִּי־לִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדִי הֵם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: כט לֹא־תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲלִילִים וּפֶסֶל וּמַעֲבָל לֹא־תִקִּימוּ לָכֶם וְאַבְן מִשְׁכִּית לֹא תִתְּנוּ בְּאֲרָצְכֶם לְהִשְׁתַּחֲוֹת עֲלֶיהָ כִּי אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: ד אֶת־שְׁבַתְתִּי תִשְׁמְרוּ וּמִקִּדְשִׁי תִירָאוּ אֲנִי יי: כ

פרשת בחקותי

כא אִם־בַּחֲקוֹתֵי תִלְכוּ וְאֶת־מִצְוֹתֵי תִשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם: ב וְנָתַתִּי גִשְׁמִיכֶם בְּעֵתָם וְנִתְּנָה הָאָרֶץ יְבוּלָה וְעֵץ הַשָּׁדֶה יִתֵּן פְּרִיָּו: ג וְהִשִּׁיג לָכֶם דִּישׁ אֶת־בָּצִיר וּבָצִיר יִשְׁיג אֶת־זֶרַע וְאִכְלִיתֶם לַחֲמֶכֶם לְשִׁבְעָה וַיִּשְׁבַּתֶּם לְבַטַּח בְּאֲרָצְכֶם:

כב וְכָל־מַעֲשֵׂר בִּקְרָ וְצֶאֱן כָּל אֲשֶׁר־יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט הַעֲשִׂירִי יִהְיֶה־קֹדֶשׁ לִי: כג לֹא יִבְקֹר בֶּן־טוֹב לָרַע וְלֹא יִמְרְנוּ וְאִם־הִמָּר יִמְרְנוּ וְהִיָּה־הוּא וּתְמוֹרְתּוֹ יִהְיֶה־קֹדֶשׁ לֹא יִגָּאֵל: כד אֵלֶּה הַמִּצְוֹת (הַת) אֲשֶׁר צִוָּה יי אֶת־מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּהֶר (בָּר) סִינִי: חזק אנדי

פרשת במדבר

א וַיְדַבֵּר יי אֱלֹהֵי מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינִי בְּאֶהָל מוֹעֵד בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: ב שָׂאוּ אֶת־רֹאשׁ כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל־זָכָר לְגִלְגָּלָתָם: ג מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כָּל־יֵצֵא צֶבֶא בְּיִשְׂרָאֵל תִּפְקְדוּ אֹתָם לְצִבְאָתָם אֹתָהּ וְאֶהְיֶה:

ד וַיְדַבֵּר יי אֱלֹהֵי מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: ה אֶל־תִּכְרְיֵנוּ אֶת־שִׁבְט מִשְׁפַּחַת הַקֹּהֲנִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם: ו זֹאת | עֲשׂוּ לָהֶם וַחֲיוּ וְלֹא יָמָתוּ בְּגִשְׁתָּם אֶת־קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים אֲהֲרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ וְשָׁמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל־עִבְדָּתוֹ וְאֶל־מִשְׁאֹ: ז וְלֹא־יָבֹאוּ לִרְאוֹת כְּבֹלַע אֶת־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ: ח ח ח ח

פרשת נשא

ט כֹּה וַיְדַבֵּר יי אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵאמֹר: כב נָשָׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי גִרְשׁוֹן גַּם־הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם: כג מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה עַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקֹד אוֹתָם כָּל־הַבָּא לְצֶבֶא צֶבֶא לַעֲבֹד עֲבָדָה בְּאֶהָל מוֹעֵד: כד זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת הַגִּרְשֹׁנִי לַעֲבֹד וּלְמִשְׁאֹ:

יד כֹּה וַיְדַבֵּר יי אֱלֹהֵי מֹשֶׁה לֵאמֹר: כה דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בָּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרְכוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם: כו כְּדִי יִבְרַכְךָ יי וְיִשְׁמְרֶךָ: כז יָאֵר יי | פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחַנְד: כח וְשָׂא יי | פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיֵּשֶׁם לְךָ שָׁלוֹם: כט וְשָׁמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם:

יז זֹאת | חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמָּשַׁח אֹתוֹ מֵאֵת נְשֵׂי יִשְׂרָאֵל קַעֲרַת כֶּסֶף שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מִזְרְקֵי־כֶסֶף שְׁנַיִם עָשָׂר כַּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה: פא שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה הַקַּעֲרָה הָאֶחָת כֶּסֶף וְשִׁבְעִים הַמִּזְרָק הָאֶחָד כָּל כֶּסֶף הַכֵּלִים אֲלֵפִים וָאַרְבַּע־מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: פב כַּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה מְלֵאֹת קִטְרֶת עֲשָׂרָה הַכֹּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כָּל־זָהָב הַכַּפּוֹת עֲשָׂרִים וּמֵאָה: פג כָּל־הַבָּקָר לַעֲלֹה שְׁנַיִם עָשָׂר פָּרִים אֵילָם שְׁנַיִם־עָשָׂר כִּבְשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁנַיִם עָשָׂר וּמִנְחָתָם וְשִׁעִירֵי עִזִּים שְׁנַיִם עָשָׂר לְחֻטָּאת: פד וְכָל בָּקָר | זֶבֶח הַשְּׁלָמִים עֲשָׂרִים וָאַרְבַּעַּה פָּרִים אֵילָם שְׁשִׁים עֶתְדִים שְׁשִׁים כִּבְשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁשִׁים זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמָּשַׁח אֹתוֹ: פה וּבֹבֵא מֹשֶׁה אֶל־אַהֲל מוֹעֵד לְדַבֵּר אֹתוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוִי מַעַל הַכַּפָּרֶת אֲשֶׁר עַל־אֲרֹן הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִּים וַיְדַבֵּר אֱלֹוִי: פ פ פ פ

פרשת בהעלתך

ח * וַיִּדְבֹר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאִמְרַת אֵלָיו בְּהִעָלְתָּךְ אֶת־הַנֹּחַלֹת אֶל־מוֹל' פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת: ג וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהֱרֹן אֶל־מוֹל' פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ הָעֹלָה נִרְתִּיבָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יי אֶת־מֹשֶׁה: ד וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמִּזְבֵּחַ מִקְשָׁה זָהָב עַד־יִרְכָה עַד־פְּרָחָה מִקְשָׁה הוּא כַּמְרָאָה אֲשֶׁר הָרָאָה יי אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עָשָׂה אֶת־הַמִּזְבֵּחַ: פ

יב ד וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה וְאַבְיָה יֶרֶק יֶרֶק בְּפָנֶיהָ הֲלֹא תִכְלֹם שְׁבַעַת יָמִים תִּסְגֹּר שְׁבַעַת יָמִים מִחוּץ לַמִּחֲנֶה וְאַחֵר תֵּאֲסֹף: ט וַתִּסְגֹּר מְרִים מִחוּץ לַמִּחֲנֶה שְׁבַעַת יָמִים וְהָעֵם לֹא נָסַע עַד־הָאֲסֹף מְרִים: טו וְאַחֵר נָסְעוּ הָעָם מִחֲצֵרוֹת וַיִּחַנּוּ בַּמִּדְבָּר פֶּאֶרְן: פ פ פ

פרשת שלח

יג * וַיִּדְבֹר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב שְׁלַח־לָךְ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אֲבִתָּיו תִּשְׁלָחוּ כָל נָשִׂיא בָהֶם: ג וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבָּר פֶּאֶרְן עַל־פִּי יי כָּלֶם אַנְשִׁים רֹאשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל הָמָּה:

טו וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: טז דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַת אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־כִּנְפֵי בְגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנִתְּנוּ עַל־צִיצִית הַכֶּנֶף פִּתִּיל תְּכֵלֶת: טז וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וְרָאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אֹתָם זֵנִים אַחֲרֵיהֶם: טז לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹת וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: טז אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִמִּצְרַיִם לְהוֹדֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: פ פ פ

פרשת קרח

טז * וַיִּקַּח קָרַח בֶּן־יִצְחָר בֶּן־קֵהֶת בֶּן־לֵוִי וְדָתָן וְאַבִּירָם בְּנֵי אֱלִיאָב וְאֹזָן בֶּן־פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן: ב וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאַנְשִׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמֵאִתִּים נָשִׂאִי עֵדָה קְרָאִי מוֹעֵד אַנְשֵׁי־שָׁם: ג וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רֶב־לָכֶם כִּי כָל־הָעֵדָה כָּלֶם קְדוֹשִׁים וּבְתוֹכָם יי וּמִדּוּעַ תִּתְּנוּשָׂאוּ עַל־קֵהֶל יי:

יח * וְאִמְרַת אֲלֵהֶם בְּהִרְמִיכֶם אֶת־חִלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְנִחַשְׁבַּ לְלוֹיִם כְּתִבּוּאָת גֶּרֶן וְכְתִבּוּאָת יָקֵב: טז וְאִכְלִיתֶם אֹתוֹ בְּכָל־מָקוֹם אֹתָם וּבֵיתְכֶם כִּי־שָׁכַר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם

בְּאֵהָל מוֹעֵד: ^{כב} וְלֹא־תִשָּׂאוּ עָלָיו חֹטֵא בַּהֲרִימְכֶם אֶת־חִלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלִלוּ וְלֹא תָמוּתוּ: פ פ פ

פרשת חקת

יט א וַיֹּדְבֶר יי אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: בְּזֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־צִוָּה יי לֵאמֹר דִּבֶּר | אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין־בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא־עִלָּה עָלֶיהָ עַל: ג וְנָתַתָּם אֹתָהּ אֶל־אַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל־מַחֲוֹץ לַמַּחֲנֶה וְשַׁחַט אֹתָהּ לִפְנָיו:

כא ד וַיֹּאמֶר יי אֶל־מֹשֶׁה אֶל־תִּירָא אֹתוֹ כִּי בִידְךָ נָתַתִּי אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ וְאֶת־אַרְצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבוֹן: ^{כה} וַיָּכּוּ אֹתוֹ וְאֶת־בָּנָיו וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ עַד־בִּלְתִּי הַשְׂאִיר־לוֹ שְׂרִיד וַיִּירָשׁוּ אֶת־אַרְצוֹ: כב א וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבּוֹת מוֹאָב מֵעֵבֶר לִירְדֵן יְרֵחוֹ: ס ס ס

פרשת בלק

כג ב וַיֵּרָא בַּלֵּק בֶּן־צִפּוֹר אֶת כָּל־אֲשֶׁר־עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאֱמֹרִי: ג וַיֵּגֶר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מֵאֵד כִּי רַב־הוּא וַיִּקַּץ מוֹאָב מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: ד וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל־זִקְנֵי מְדִין עֹתָהּ יִלְחָכוּ הַקָּהָל אֶת־כָּל־סִבְיָתֵינוּ כְּלַחֵף הַשּׁוֹר אֶת יָרֵק הַשָּׂדֶה וּבַלֵּק בֶּן־צִפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בָּעֵת הַהוּא:

כה ז וַיֵּרָא פִּינְחָס בֶּן־אַלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן וַיִּקֶּם מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח רֶמֶחַ בְּיָדוֹ: ח וַיָּבֹא אַחֵר אִישׁ־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקָּהָל וַיִּדְקֹל אֶת־שִׁנֵּיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת־הָאִשָּׁה אֶל־קִבְתָּהּ וְתַעֲצֹר הַמִּגְפָּה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ט וַיְהִיו הַמֵּתִים בַּמִּגְפָּה אַרְבַּעַה וְעֶשְׂרִים אֲלֵף: ס ס ס

פרשת פינחס

כה י וַיֹּדְבֶר יי אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: יא פִּינְחָס בֶּן־אַלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת־חַמְּתִי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת־קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי: יב לָכֵן אֶמַר הַנִּינִי נָתַן לוֹ אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם:

כו וּבַיּוֹם הַבְּכוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לִי בַשְּׁבַעַתִּיכֶם מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מִלְאכַת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: **כז** וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לִי פָרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שִׁבְעָה כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה: **כח** וּמִנְחָתָם סֵלֶת בָּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינָם לֶפָר הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרִינָם לְאֵיל הָאֶחָד: **כט** עֲשׂוּן עֲשׂוּן לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים: **ל** שְׂעִיר עִזִּים אֶחָד לִכְפֹּר עֲלֵיכֶם: **לא** מִלֶּבֶד עֹלֹת הַתָּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַעֲשׂוּ תָמִיד יְהִי־לָכֶם וְנִסְכֵּיהֶם: **פ**

כט בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תִּהְיֶה לָכֶם כָּל־מִלְאכַת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: **ל** וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אֵשָׁה רִיחַ נִיחֹחַ לִי פָר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תָמִיד: **לא** מִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לֶפָר לְאֵיל וּלְכִבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט: **לב** וְשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֶּבֶד עֹלֹת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: **לג** אֵלָּה תַעֲשׂוּ לִי בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבֹד מִנְדְּרֵיכֶם וּנְדָבְתֵיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵּיכֶם וּלְשִׁלְמֵיכֶם: **לד** וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל אֲשֶׁר־צִוָּה יְיָ אֶת־מֹשֶׁה: **פ פ פ**

פרשת מטות

א בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־רָאשֵׁי הַמִּטּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ: **ב** אִישׁ כִּי־יִדָּר נָדָר לִי אוֹ־הִשְׁבַּע שְׁבַעַת לְאֶסֶר אֶסֶר עַל־נַפְשׁוֹ לֹא יַחֲלֶה דְּבָרוֹ כָּל־הַיָּצֵא מִפִּיו יַעֲשֶׂה: **ג** וְאֵשָׁה כִּי־תִדָּר נָדָר לִי וְאִסְרָהּ אֶסֶר בְּבֵית אָבִיהָ בְּנַעְרִיהָ:

ד וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־הַגְּלוּלָה לְמַכִּיר בֶּן־מְנַשֶּׁה וַיֵּשֶׁב בָּהּ: **ה** וַיֹּאמֶר בֶּן־מְנַשֶּׁה הֲלֹךְ וַיִּלְכֹּד אֶת־חֹתָנֵיהֶם וַיִּקְרָא אֶתְהֵן חֹתַן יֹאמֶר: **ו** וַנִּבַּח הֲלֹךְ וַיִּלְכֹּד אֶת־קַנְתָּ וְאֶת־בְּנֹתֶיהָ וַיִּקְרָא לָהּ גִּבְחָה בְּשֵׁמוֹ: **פ פ פ**

פרשת מסעי

א אֵלָּה מַסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעִבְרָתָם בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: **ב** וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם עַל־פִּי יְיָ וְאֵלָּה מַסְעֵיהֶם לְמוֹצְאֵיהֶם: **ג** וַיִּסְעוּ מִרַעַמְסֶס בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּחֲמֵשָׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן מִמִּחְרַת הַפֶּסַח יָצְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּיַד רָמָה לְעֵינֵי כָל־מִצְרַיִם:

ד וַתִּהְיֶינָה מַחֲלָה תִרְצָה וַחֲגֻלָּה וּמִלְכָּה וְנֹעָה בָנוֹת צִלְפַּחַד לְבְנֵי דָדִיָּהוּ לְנָשִׁים: **ה** מִמִּשְׁפַּחַת בְּנֵי־מְנַשֶּׁה בֶּן־יוֹסֵף הָיוּ לְנָשִׁים וַתֵּהִי נַחֲלָתָן עַל־מִטָּה מִשְׁפַּחַת אָבִיהֶן:

יג אֵלֶּה הַמִּצְוֹת (הֵן) וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יי בִּיד-מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן (ז) יִרְחוֹ: חֹק אֲנִיד

פרשת דברים

א אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן בַּמִּדְבָּר בְּעֶרְבֹה מוֹל סוּף בֵּין-פָּאֶרָן וּבֵין-תְּפֵל וּלְבָן וַחֲצַרְתָּ וְדִי זָהָב: ב אֶחָד עָשָׂר יוֹם מַחֲרִב דֶּרֶךְ הַר-שִׁעִיר עַד קֹדֶשׁ בְּרִנֶּע: ג וַיְהִי בְּאַרְבַּעַם שָׁנָה בַּעֲשֵׁת־עָשָׂר חֹדֶשׁ בָּאֶחָד לַחֹדֶשׁ דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה יי אֹתוֹ אֱלֹהִים:

ג כ עַד אֲשֶׁר-יָנִיחַ יי | לְאַחֲיֶכֶם כָּכֶם וַיֵּרְשׁוּ גַם-הֵם אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר יי אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָהֶם בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וּשְׁבַתְּם אִישׁ לִירֻשָּׁתוֹ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם: כא וְאֶת-יְהוֹשֻׁעַ צִוִּיתִי בָּעֵת הַהוּא לֵאמֹר עֲיִינֶיךָ הִרְאֵת אֶת כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה יי אֱלֹהֵיכֶם לְשָׁנִי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה כְּוִי-עָשָׂה יי לְכָל-הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר אִתָּה עֲבַר שְׁמָה: כב לֹא תִירָאוּם כִּי יי אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם לָכֶם: ס ס ס

פרשת ואתחנן

ג כג וְאַתְּחַנֵּן אֶל-יְיָ בָּעֵת הַהוּא לֵאמֹר: כד אֲדֹנִי יי {הַקְרִיאה: אֱלֹהִים} אֶתָּה הַחֲלוּת לְהִרְאֹת אֶת-עַבְדְּךָ אֶת-גְּדֻלָּתְךָ וְאֶת-יִדְּךָ הַחֲזָקָה אֲשֶׁר מִי-אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה כַּמַּעֲשִׂיךָ וְכַגְּבוּרָתְךָ: כה אֶעֱבֹרֶנָּה וְאֶרְאֶה אֶת-הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבֵּנוּ:

ה א וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֶת-הַחֲקִים וְאֶת-הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי דֹבֵר בְּאָזְנוֹיְכֶם הַיּוֹם וּלְמַדְתֶּם אֹתָם וּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשֹׂתָם: ב יי אֱלֹהֵינוּ כָּרַת עִמָּנוּ בְּרִית בְּחֶרֶב: ג לֹא אֶת-אַבְתָּינוּ כָּרַת יי אֶת-הַבְּרִית הַזֹּאת כִּי אֲתָנוּ אֲנַחְנוּ אֵלֶּה פֶּה הַיּוֹם כָּלֵנוּ חַיִּים: ד פָּנִים | בְּפָנִים דִּבֶּר יי עִמָּכֶם בָּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: ה אָנֹכִי עֹמֵד בֵּין-יְיָ וּבֵינֵיכֶם בָּעֵת הַהוּא לְהַגִּיד לָכֶם אֶת-דִּבְרֵי יי כִּי יִרְאֲתֶם מִפְּנֵי הָאֵשׁ וְלֹא-עֲלִיתֶם בָּהָר לֵאמֹר: ו אָנֹכִי יי אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: ז לֹא-יְהִי לָךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל-פָּנֵי: ח לֹא-תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל כָּל-תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ: ט לֹא-תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אָנֹכִי יי אֱלֹהֶיךָ אֵל קָנָא פֶּקֶד עוֹן אֲבוֹת

עַל־בָּנִים וְעַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רַבָּעִים לְשָׁנָאֵי: וְעָשָׂה חֶסֶד לְאֲלָפִים לְאַהֲבֵי וּלְשֹׁמְרֵי
 מִצְוֹת {מִצְוֹתֵי}: יא לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשׁוּא כִּי לֹא יִנָּקֶה יְיָ אֶת אֲשֶׁר־
 יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לְשׁוּא: יב שָׁמֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקֹדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ:
 יג שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל־מְלָאכָתֶךָ: יד וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא־
 תַעֲשֶׂה כָּל־מְלָאכָה אֹתָהּ | וּבִנְךָ־וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ־וַאֲמָתֶךָ וְשׁוֹרְךָ וַחֲמֹרְךָ וְכָל־בְּהֶמְתֶּךָ
 וְגִרְךָ אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ לִמְעַן יָנוּחַ עַבְדְּךָ וַאֲמָתֶךָ כַּמּוֹד: טו וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם וַיֹּצִאֲךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם בְּיַד חֲזָקָה וּבִזְרֹעַ נְטוּיָה עַל־כֵּן צִוָּךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת
 אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת: טז כִּבֹּד אֶת־אֲבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לִמְעַן | יֵאָרִיכוּ
 יָמֶיךָ וְלִמְעַן יֵיטֵב לָךְ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ: יז לֹא תִרְצַח: יח וְלֹא
 תִנְאַף: יט וְלֹא תִגְנֹב: כ וְלֹא־תַעֲנֶה בְרֵעֶךָ עַד שׁוּא: כא וְלֹא תַחֲמֹד אִשְׁתִּי בְרֵעֶךָ: כב וְלֹא
 תַחֲמֹד בֵּית רֵעֶךָ שְׂדֵהוּ וְעַבְדּוֹ וַאֲמָתוֹ שׁוֹרוֹ וַחֲמֹרוֹ וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: כג וְאֶת־
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר יְיָ אֶל־כָּל־קְהִלָּתְכֶם בְּהָר מֹתוֹד הָאֵשׁ הַעֲנַן וְהָעֶרְפֶּל קוֹל גָּדוֹל
 וְלֹא יִסָּף וַיִּכְתְּבֶם עַל־שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים וַיִּתֵּנָם אֵלַי: כד וַיְהִי בְשָׁמְעֶכֶם אֶת־הַקּוֹל מִתּוֹד
 הַחֹשֶׁךְ וְהָהָר בָּעָר בָּאֵשׁ וַתִּקְרְבוּן אֵלַי כָּל־רֹאשֵׁי שְׁבִטֵיכֶם וְזִקְנֵיכֶם: כה וַתֹּאמְרוּ
 הֵן הִרְאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־כְּבוֹדוֹ וְאֶת־גְּדֻלּוֹ וְאֶת־קוֹל שְׁמֵנוּ מִתּוֹד הָאֵשׁ הַיּוֹם הַזֶּה
 רָאִינוּ כִּי־יְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וַחֲיִי: כו וַעֲתָה לָמָּה נָמוּת כִּי תֹאכְלֵנוּ הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה
 הַזֹּאת אִם־יִסָּפִים | אֲנַחְנוּ לְשֹׁמֵעַ אֶת־קוֹל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עוֹד וּמָתָנוּ: כז כִּי מִי כָל־בָּשָׂר
 אֲשֶׁר שָׁמַע קוֹל אֱלֹהִים חַיִּים מְדַבֵּר מִתּוֹד־הָאֵשׁ כַּמָּנוּ וַיְחִי: כח קִרְבַּת אֹתָהּ וּשְׁמַע
 אֶת כָּל־אֲשֶׁר יֹאמַר יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵת | תְּדַבֵּר אֵלֵינוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר יְדַבֵּר יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 אֵלֶיךָ וּשְׁמַעְנוּ וְעָשִׂינוּ: כט וַיִּשְׁמַע יְיָ אֶת־קוֹל דְּבָרֵיכֶם בַּדְּבָרְכֶם אֵלַי וַיֹּאמֶר יְיָ אֵלַי
 שְׁמַעְתִּי אֶת־קוֹל דְּבָרֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבְּרוּ אֵלַי הִטִּיבוּ כָל־אֲשֶׁר דִּבְּרוּ: לו מִי־יִתֵּן
 וְהִיָּה לְבָבְכֶם זֶה לָהֶם לִירְאָה אֹתִי וּלְשֹׁמֵר אֶת־כָּל־מִצְוֹתֵי כָל־הַיָּמִים לִמְעַן יֵיטֵב לָהֶם
 וּלְבָנֵיהֶם לְעֹלָם: לו לָךְ אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֶם לְאַהֲלֵיכֶם: כז וְאֹתָהּ פָּה עָמַד עֹמְדִי
 וַאֲדַבְּרָה אֵלֶיךָ אֶת כָּל־הַמִּצְוָה וְהַחֲקִים וְהַמְשָׁפְטִים אֲשֶׁר תִּלְמָדְם וְעָשׂוּ בְּאֶרֶץ
 אֲשֶׁר אָנֹכִי נָתַן לָהֶם לְרִשְׁתָּהּ: לו וּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשׂוֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם
 לֹא תִסְרוּ יָמִין וּשְׂמָאל: לו בְּכָל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם תֵּלְכוּ לִמְעַן
 תַּחֲיוּן וְטוֹב לָכֶם וְהִאֲרַכְתֶּם יָמִים בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר תִּירְשׁוּן: לו וְזֹאת הַמִּצְוָה הַחֲקִים
 וְהַמְשָׁפְטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֱלֹהֵיכֶם לְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים
 שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: לו לִמְעַן תִּירָא אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁמֵר אֶת־כָּל־חֻקְתָּיו וּמִצְוֹתָיו אֲשֶׁר
 אָנֹכִי מִצְוֶה אֹתָהּ וּבִנְךָ וּבִתְּךָ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ וּלִמְעַן יֵאָרִיכוּ יָמֶיךָ: לו וּשְׁמַעְתָּ יִשְׂרָאֵל

וּשְׁמַרְתָּ לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יִיטֵב לָךְ וְאֲשֶׁר תִּרְבּוֹן מֵאֵד כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יי אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לָךְ
 אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וְדִבֶּשׁ: פ ז שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ יי | אֶחָד: ה וְאֶהְבֶּתָּ אֶת יי אֱלֹהֶיךָ
 בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדְךָ: ו וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצֻוֶּה הַיּוֹם
 עַל-לִבְבְּךָ: ז וּשְׁנַנְתָּם לְבִנְיָן וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלַכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ
 וּבְקוּמְךָ: ח וְקִשְׁרָתָם לְאוֹת עַל-יָדְךָ וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: ט וְכִתַּבְתָּם עַל-מְזוֹזוֹת
 בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: י

י וַיִּדְעַתָּ כִּי יי אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים הָאֵל הַנֶּאֱמָן שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֲסֵד לְאֹהֲבָיו
 וְלִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתוֹ {מִצְוֹתָיו} לְאֵלָיךְ דּוֹר: י ומִשְׁלֵם לְשֹׁנָאיו אֶל-פָּנָיו לְהַאֲבִידוֹ לֹא יֵאָחֵז
 לְשֹׁנָאוֹ אֶל-פָּנָיו יִשְׁלֵם-לוֹ: יא וּשְׁמַרְתָּ אֶת-הַמִּצְוָה וְאֶת-הַחֻקִּים וְאֶת-הַמִּשְׁפָּטִים
 אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצֻוֶּה הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתָם: פ פ פ

פרשת עקב

י וְהָיָה | עַקֵּב תִּשְׁמָעוּן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וּשְׁמַרְתָּם וַעֲשִׂיתָם אִתָּם וּשְׁמַר יי
 אֱלֹהֶיךָ לָךְ אֶת-הַבְּרִית וְאֶת-הַחֲסֵד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם: יא וְאֶהְבֶּךָ וּבִרְכֶּךָ וְהִרְבֶּךָ
 וּבִרְכָּךְ פְּרִי-בִטְנְךָ וּפְרִי-אֲדָמְתְּךָ דִּגְגֶנְךָ וְתִירִשְׁךָ וִיצְהֲרֶךָ שְׁגַר-אַלְפִיךָ וַעֲשִׂיתָ רַחֲמֵיךָ
 עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר-נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְתֵת לָךְ: יד בְּרוּךְ תִּהְיֶה מִכָּל-הָעַמִּים לְאִי-הִיָּה
 בְּךָ עֵקֶר וְעֵקֶרָה וּבְבִהֶמְתְּךָ: טו וְהִסִּיר יי מִמֶּנִּי כָל-חָלִי וְכָל-מְדוּי מִצָּרִים הָרָעִים אֲשֶׁר
 יִדְעָתָ לֹא יִשְׁימֵם בְּךָ וְנִתְּנָם בְּכָל-שְׁנָאֶיךָ: טז וְאֶכְלֹתָ אֶת-כָּל-הָעַמִּים אֲשֶׁר יי אֱלֹהֶיךָ
 נָתַן לָךְ לְאִתְּחוֹס עֵינֶךָ עֲלֵיהֶם וְלֹא תַעֲבֹד אֶת-אֱלֹהֵיהֶם כִּי-מוֹקֵשׁ הוּא לָךְ: יז

י י וַעֲתָה יִשְׂרָאֵל מָה יי אֱלֹהֶיךָ שָׁאֵל מֵעַמְּךָ כִּי אִם-לִירְאָה אֶת-יי אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת
 בְּכָל-דְּרָכָיו וּלְאַהֲבָה אוֹתוֹ וּלְעַבֵּד אֶת-יי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ: יא לְשֹׁמֵר
 אֶת-מִצְוֹת יי וְאֶת-חֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצֻוֶּה הַיּוֹם לְטוֹב לָךְ: יד הֵן לִי אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם
 וּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָאֶרֶץ וְכָל-אֲשֶׁר-בָּהּ: טז רַק בְּאַבְרָהָם חֶשֶׁק יי לְאַהֲבָה אוֹתָם וּיְבָאֵר
 בְּזִרְעָם אַחֲרֵיהֶם בָּכֶם מִכָּל-הָעַמִּים כְּיוֹם הַזֶּה: טז וּמִלְתָּם אֶת עָרְלַת לִבְבְּכֶם
 וְעִרְפְּכֶם לֹא תִקְשׁוּ עוֹד: יז כִּי יי אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וְאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים הָאֵל
 הַגָּדֹל הַגָּבֹל וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: יח עֲשֵׂה מִשְׁפָּט יְתוֹם
 וְאַלְמָנָה וְאַהֲבֵה גֵר לְתֵת לוֹ לֶחֶם וְשִׁמְלָה: יט וְאַהֲבַתְּם אֶת-הַגֵּר כִּי-גֵרִים הָיִיתֶם בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם: כ אֶת-יי אֱלֹהֶיךָ תִירָא אוֹתוֹ תַעֲבֹד וְכוּ תִדְבָּק וּבְשִׁמוֹ תִשָּׁבַע: כא הוּא תְהַלֵּלְתָּ
 וְהוּא אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר-עָשָׂה אִתָּךְ אֶת-הַגְּדֻלָּתָ וְאֶת-הַנּוֹרָאָה הָאֵלֶּה אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ:

ב בשבעים נפש ירדו אבתיך מצרימה ועתה שמך יי אלהיך ככוכבי השמים לרב:
 יא א ואהבת את יי אלהיך ושמרת משמרתו וחקתיו ומשפטיו ומצותיו כל-הימים:
 ב וידעתם היום כי | לא את-בניכם אשר לא-ידעו ואשר לא-ראו את-מוסר יי
 אלהיכם את-גדלו את-ידו החזקה וזרעו הנטויה: ג ואת-אתתיו ואת-מעשיו אשר
 עשה בתוך מצרים לפרעה מלך-מצרים ולכל-ארצו: ד ואשר עשה לחיל מצרים
 לסוסיו ולרכבו אשר הציף את-מי ים-סוף על-פניהם ברדפם אחריכם ויאבדם
 יי עד היום הזה: ה ואשר עשה לכם במדבר עד-באכם עד-המקום הזה: ו ואשר
 עשה לדתו ולאבירים בני אליאב בן-ראובן אשר פצתה הארץ את-פיה ותבלעם
 ואת-בתיהם ואת-אחיהם ואת כל-היקום אשר ברגליהם בקרב כל-ישראל: ז כי
 עיניכם הראות את כל-מעשה יי הגדל אשר עשה: ח ושמרתם את-כל-המצוה אשר
 אנכי מצוה היום למען תחזקו ובאתם וירשתם את-הארץ אשר אתם עברים שמה
 לרשתה: ט ולמען תאריכו ימים על-האדמה אשר נשבע יי לאבותיכם לתת להם
 ולזרעם ארץ זבת חלב ודבש: ׀

י ויהי אם-שמע תשמעו אל-מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה
 את-יי אלהיכם ולעבדו בכל-לבבכם ובכל-נפשכם: יד ונתתי מטר-ארצכם בעתו
 יורה ומלקוש ואספת דגנך ותרשך ויצהרך: טו ונתתי עשב בשדך לבהמתך
 ואכלת ושבעת: טז השמרו לכם פן-יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים
 אחרים והשתחיתם להם: יז וחרה אפי' בכם ועצר את-השמים ולא-יהיה מטר
 והאדמה לא תתן את-יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יי נתן לכם:
 יח ושמרתם את-דברי אלה על-לבבכם ועל-נפשכם וקשרתם אתם לאות על-ידכם
 והיו לטוטפת בין עיניכם: טט ולמדתם אתם את-בניכם לדבר בם בשבתך בביתך
 ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך: כ וכתבתם על-מזוזות ביתך ובשעריך: כא למען
 ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר נשבע יי לאבותיכם לתת להם כימי
 השמים על-הארץ: ׀

כב כי אם-שמר תשמרון את-כל-המצוה הזאת אשר אנכי מצוה אתכם לעשתה
 לאהבה את-יי אלהיכם ללכת בכל-דרכיו ולדבקהבו: כג והוריש יי את-כל-הגוים
 האלה מלפניכם וירשתם גוים גדלים ועצמים מכם: כד כל-המקום אשר תדרוך
 כף-רגלכם בו לכם יהיה מן-המדבר והלבנון מן-הנהר נהר-פרת ועד הים האחרון
 יהיה גבולכם: כה לא-יתעב איש בפניכם פחדכם ומוראכם יתן | יי אלהיכם על-פני
 כל-הארץ אשר תדרכו-בה כאשר דבר לכם: ׀ ׀ ׀

פרשת ראה

יא כֹּה רָאָה אֲנִי נָתַן לִפְנֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה: כֹּה אֶת־הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹת יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה אֹתְכֶם הַיּוֹם: כֹּה וְהַקְלָלָה אִם־לֹא תִשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹת יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וְסִרְתֶּם מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה אֹתְכֶם הַיּוֹם לָלֶכֶת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא־יְדַעְתֶּם: ׀

טו שְׁבַעַת שְׁבַעַת תִּסְפֹּר־לָךְ מֵהַחֵל חֲרַמְשׁ בְּקִמָּה תִּחַל לִסְפֹּר שְׁבַעַת שְׁבַעַת: וְעָשִׂיתָ חֹג שְׁבַעַת לִי אֱלֹהֶיךָ מִסֵּת נִדְבַת יָדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן כְּאֲשֶׁר יְבָרְכְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ: יא וְשִׁמַּחְתָּ לִּפְנֵי | יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֹתָהּ וּבִגְדְךָ וּבִתְךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלּוּי אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ וְהַגֵּר וְהִיתוֹם וְהָאֱלֻמְנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם: יב וְזָכַרְתָּ כִּי־עַבְדָּ הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְשִׁמַּרְתָּ וְעָשִׂיתָ אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: ׀

יג חֹג הַסֵּכֶת תַּעֲשֶׂה לָךְ שְׁבַעַת יָמִים בְּאַסְפֹּךְ מִגִּרְנֶךָ וּמִקִּבְּךָ: יד וְשִׁמַּחְתָּ בַּחֲגֹךָ אֹתָהּ וּבִגְדְךָ וּבִתְךָ וְעַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ וְהַלּוּי וְהַגֵּר וְהִיתוֹם וְהָאֱלֻמְנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ: טו שְׁבַעַת יָמִים תִּחַל לִי אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְיָ כִּי יְבָרְכְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל תְּבוּאַתְךָ וּבְכָל מַעֲשֶׂה יָדֶיךָ וְהִייתָ אֶדְ שִׁמַּח: טז שְׁלוֹשׁ פַּעַמִּים | בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי | יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בְּחֹג הַמִּצְוֹת וּבְחֹג הַשְּׁבַעַת וּבְחֹג הַסֵּכֶת וְלֹא יִירָאָה אֶת־פְּנֵי יְיָ רִיקָם: יז אִישׁ כַּמִּתְנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ: ׀ ׀

פרשת שופטים

טו יֵה שְׁפָטִים וְשִׁטְרִים תִּתֵּן־לָךְ בְּכָל־שַׁעְרֶיךָ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ וּשְׁפָטוּ אֶת־הָעָם מִשְׁפַּט־צֶדֶק: טז לֹא־תִטָּה מִשְׁפָּט לֹא תִכִּיר פָּנִים וְלֹא־תִקַּח שֹׁחַד כִּי הַשֹּׁחַד יַעֲוֶל עֵינֶי חֲכָמִים וְיִסְלַף דְּבָרֵי צְדִיקָם: יז צֶדֶק צֶדֶק תִּרְדֹּף לְמַעַן תַּחֲיֶה וְיִרְשַׁת אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ: ׀

כא ז וַעֲנֵנו וְאָמְרוּ יָדִינוּ לֹא שָׁפְכָה {שָׁפְכוּ} אֶת־הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ לֹא רָאוּ: כב כִּפְרוּ לַעֲמֹךְ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־פָּדִיתָ יְיָ וְאֶל־תִּתֵּן דָּם נָקִי בְּקִרְבַּ עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּנְכַפֵּר לָהֶם הַדָּם: ט וְאֹתָהּ תִּבְעֶר הַדָּם הַנָּקִי מִקִּרְבְּךָ כִּי־תַעֲשֶׂה הַיָּשָׁר בְּעֵינֶי יְיָ: ׀ ׀

פרשת כי תצא

כא כִּי־תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל־אֹיְבֶיךָ וּנְתָנוּ יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ וְשָׁבִיתָ שְׁבוּיִ: יא וְרָאִיתָ

בְּשִׁבְיָהּ אֵשֶׁת יִפְתָּתָאֵר וְחִשְׁקָתָּ בָּהּ וּלְקַחְתָּ לָּהּ לְאִשָּׁה: י' וְהִבֵּאתָהּ אֶל־תּוֹךְ בֵּיתְךָ וְגִלְחָהּ אֶת־רֹאשָׁהּ וְעָשִׂתָהּ אֶת־צַפְרָנֶיהָ: י" וְהִסִּירָהּ אֶת־שְׁמֹלֶת שִׁבְיָהּ מֵעָלֶיהָ וְיִשְׁבַּח בְּבֵיתְךָ וּבִכְתָּהּ אֶת־אִבֶּיהָ וְאֶת־אִמָּהּ יֶרַח יָמִים וְאַחֵר כֵּן תָּבוֹא אֵלֶיהָ וּבִעֲלֹתָהּ וְהִיתָה לָּךְ לְאִשָּׁה: י" וְהָיָה אִם־לֹא חֲפָצָתָּ בָּהּ וּשְׁלַחְתָּהּ לְנַפְשָׁהּ וּמָכַר לֹא־תִמְכְּרָנָה בַּכֶּסֶף לֹא־תִתְעַמֵּר בָּהּ תַּחַת אֲשֶׁר עֲנִיתָהּ: ׀

כ" זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה לָּךְ עַמְּלֶךְ בְּדָרְךָ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם: י" אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ וַיִּזְגַּב בְּךָ כָּל־הַנְּחָשִׁלִים אַחֲרֶיךָ וְאַתָּה עֵינֶךָ וַיִּגַּע וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים: י" וְהָיָה בְּהֵיכַל יְיָ אֱלֹהֶיךָ | לְךָ מִכָּל־אֲבִיךָ מִסָּבִיב בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יֵי־אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחֹל אֶת־זָכְרָ עַמְּלֶךְ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח: פפפ

פרשת כי תבוא

כ" א וְהָיָה כִּי־תָבוֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נַחֲלָה וִירִשְׁתָּהּ וַיִּשְׁבַּח בָּהּ: ב וּלְקַחְתָּ מֵרֵאשִׁית | כָּל־פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תָּבִיא מֵאֲרֻצְךָ אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וְשִׂמְתָּ בַטֶּנָּא וְהִלַּכְתָּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשִׁכְן שְׁמוֹ שָׁם: ג וּבֵאתָ אֶל־הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִהְיֶה בַיָּמִים הָהֵם וְאָמַרְתָּ אֵלָיו הִגַּדְתִּי הַיּוֹם לִי אֱלֹהֶיךָ כִּי־בֵאתִי אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְיָ לֹאֲבֹתֵינוּ לָתֵת לָנוּ:

כ" וּתָבוֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם הַזֶּה וַיֵּצֵא סִיחֹן מִלֶּדֶךָ חֲשֹׁבֹן וְעוּג מִלֶּדֶךָ־הַבָּשָׁן לְקִרְאָתָנוּ לְמַלְחָמָה וְנָבִים: ז וְנִקַּח אֶת־אֲרָצָם וְנִתְּנָה לְנַחֲלָה לְרֵאוּבֵנִי וְלַגָּדִי וְלַחֲצִי שִׁבְטֵי הַמְּנַשִּׁי: ח וְשִׁמְרָתָם אֶת־דְּבַר־יְיָ הַבְּרִית הַזֹּאת וְעָשִׂיתָם אֹתָם לְמַעַן תִּשְׁכְּלוּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ: פפפ

פרשת נצבים

כ" ט אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם כָּלְכֶם לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם רֹאשֵׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם זְקֵנֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל: י טַפְכֶּם נְשִׁיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּקֶרֶב מַחֲנֶיךָ מַחֲטָב עֹצֵיךָ עַד שֹׁאֵב מִיָּמֶיךָ: י" לְעִבְרְךָ בְּבִרְיָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּבִאֲלֹתָו אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהֶיךָ כָּרַת עִמָּךְ הַיּוֹם:

י" הִגַּדְתִּי לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֶבֶד תֵּאבְדוּן לֹא־תֵאָרִיכוּ יָמִים עַל־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אַתָּה עֹבֵר אֶת־הַיַּרְדֵּן לָבוֹא שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: י" הַעֲדָתִי בְכֶם הַיּוֹם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמּוֹת נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה וְהַקְלָלָה וּבִחְרָתָּ בְּחַיִּים לְמַעַן תִּחְיֶה אַתָּה וְזֶרְעֶךָ:

כ לְאַהֲבָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמְעַת בְּקֻלּוֹ וּלְדַבְּקָה־בּוֹ כִּי הוּא חַיִּיד וְאַךְדָּ יִמִּיד לְשִׁבְתָּ עַל־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְיָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לֵאמֹר לְתֶת לָהֶם: פ פ פ

פרשת וילך

א וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל: ב וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם בֶּן־מֶאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה אֲנִכִּי הַיּוֹם לֹא־אֹכֵל עוֹד לִצְּאֹת וּלְבֹאֹא וַיֵּי אֹמֶר אֵלַי לֹא תַעֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה: ג יְיָ אֱלֹהֶיךָ הוּא | עֲבַר לְפָנֶיךָ הוּא־יִשְׁמִיד אֶת־הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֶיךָ וִירִשְׁתֶּם יְהוּשֻׁעַ הוּא עֲבַר לְפָנֶיךָ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְיָ: ד וְעֹשֶׂה יְיָ לָהֶם כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לְסִיחֹן וּלְעֹג מְלִכֵי הָאֱמֹרִי וּלְאַרְצָם אֲשֶׁר הִשְׁמִיד אֹתָם: ה וְנָתַנָּם יְיָ לְפָנֶיכֶם וְעִשִּׂיתֶם לָהֶם כְּכָל־הַמִּצְוָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֲתָכֶם: ו חֲזָקוּ וְאַמְצּוּ אֶל־תִּירָאוֹ וְאַל־תַּעֲרָצוּ מִפְּנֵיהֶם כִּי | יְיָ אֱלֹהֶיךָ הוּא הַחַיָּל עִמָּךְ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יַעֲזֹבֶךָ: פ

ז הִקְהִילוּ אֵלַי אֶת־כָּל־זִקְנֵי שְׁבִטֵיכֶם וּשְׁטָרִיכֶם וְאֲדַבְּרָה בְּאָזְנֵיהֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאָעִידָה בָּם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ: ח כִּי יִדְעֹתִי אַחֲרֵי מוֹתִי כִּי־הִשְׁחַת תִּשְׁחַתּוּן וְסָרְתֶם מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֲתָכֶם וְקִרְאת אֲתָכֶם הָרָעָה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים כִּי־תַעֲשׂוּ אֶת־הָרַע בְּעֵינַי יְיָ לְהַכְעִיסוֹ בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם: ט וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בְּאָזְנוֹ כָּל־קְהֵל יִשְׂרָאֵל אֶת־דְּבַר הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תָּמָס: פ פ פ

פרשת האזינו

א הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אֲמַר־פִּי: ב יַעֲרֹף כַּמָּטָר לִקְחֵי תִזְלַ כָּטֹל אֲמַרְתִּי כְּשֶׁעִירָם עַל־דָּשָׁא וְכִרְבִּיבִים עַל־עֵשֶׂב: ג כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גִדְל לְאֹהֲלֵינוּ:

ד וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה לֵאמֹר: ה עֲלֶה אֶל־הָר הָעֵבְרִים הַזֶּה הַר־נֹבֹו אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי יַרְחוֹ וְרָאֵה אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֶחָזָה: ו וּמַת בָּהֶר אֲשֶׁר אֶתֶּל עֲלֶה שָׁמָּה וְהֶאֱסַף אֶל־עַמִּיךָ כְּאֲשֶׁר־מַת אֶהֱרֹן אֶחִיד בָּהֶר הָהָר וַיֹּאסֶף אֶל־עַמּוּז: ז עַל אֲשֶׁר מַעֲלָתֶם בִּי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִי־מְרִיבַת קֹדֶשׁ מִדְּבַר־עַן עַל אֲשֶׁר לֹא־קִדַּשְׁתֶּם אוֹתִי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ח כִּי מִנֶּגֶד תִּרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ וְשָׁמָּה לֹא תָבֹוא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: פ פ פ

פרשת וזאת הברכה

טג א וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ:
 ב וַיֹּאמֶר יי מְסִינִי בָּא וְזָרַח מִשְׁעָרֶי לָמוֹ הוֹפִיעַ מִהֵר פֶּאֶרְזוֹ וְאַתָּה מֵרַבְּבַת קֹדֶשׁ
 מִמִּינֹו אֲשַׁדֶּת {אֵשׁ דָּת} לָמוֹ: ג אֶף חִבֵּב עַמִּים כָּל־קֹדְשָׁיו בִּידָד וְהֵם תָּכֹן לִרְגֵלָד
 יֵשָׂא מִדְּבָרֶיךָ: ד תּוֹרָה צֹוֶה־לָנוּ מֹשֶׁה מִזְרָשָׁה קֹהֶלֶת יַעֲקֹב: ה וַיְהִי בִישְׁרוֹן מִלָּד
 בְּהַתְּאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שְׁבֵטֵי יִשְׂרָאֵל: ו יְחִי רְאוּבֵן וְאַלְיָמָת וַיְהִי מָתָיו מִסָּפֶר: ס

נד , וְלֹא־קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כַּמֹּשֶׁה אֲשֶׁר יָדְעוּ יי פָּנִים אֶל־פָּנִים: ז לְכָל־הָאֲתֹת
 וְהַמּוֹפְתִים אֲשֶׁר שְׁלַחוּ יי לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ מִצְרַיִם לַפְּרָעָה וּלְכָל־עַבְדָּיו וּלְכָל־אֶרְצוֹ:
 יב וּלְכָל הַיָּד (הֵד) הַחֲזָקָה וּלְכָל הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה לְעֵינֵי כָל־ (כָּל)
 יִשְׂרָאֵל: חֹזק אִידֵן

נביאים

יהושע

א ויהי אחרי מות משה עבד יי ויאמר יי אל־יהושע בן־נון משרת משה לאמר:
 ב משה עבדי מת ועתה קום עבר את־הירדן הזה אתה וכל־העם הזה אל־הארץ
 אשר אנכי נתן להם לבני ישראל: ג כל־מקום אשר תדרוך כף־רגלכם בו לכם נתתיו
 כאשר דברתי אל־משה:

נד ^א ויעבד ישראל את־יי כל ימי יהושע וכל | ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי
 יהושע ואשר ידעו את כל־מעשה יי אשר עשה לישראל: ^ב ואת־עצמות יוסף
 אשר־העלו בני־ישראל | ממצרים קברו בשכם בחלקת השדה אשר קנה יעקב
 מאת בני־חמור אבי־שכם במאה קשיטה ויהיו לבני־יוסף לנחלה: ^ג ואלעזר בן־
 (בן) אהרן מת ויקברו אתו בגבעת פינחס בנו אשר נתן־לו בהר (בר) אפרים: אינד

שופטים

א ויהי אחרי מות יהושע וישאלו בני ישראל ביי לאמר מי יעלה־לנו אל־הכנעני
 בתחלה להלחם בו: ב ויאמר יי יהודה יעלה הנה נתתי את־הארץ בידו: ג ויאמר
 יהודה לשמעון אחיו עלה אתי בגרלי ונלחמה בכנעני והלכתי גס־אני אתך בגורלך
 וילך אתו שמעון:

כא ^א ויעשו־בו בני בנימן וישאו נשים למספרם מן־המחללות אשר גזלו וילכו
 וישבו אל־נחלתם ויבנו את־הערים וישבו בהם: ^ב ויתהלכו משם בני־ישראל
 בעת ההיא איש לשבטו ולמשפחתו ויצאו משם איש לנחלתו: ^ג בימים ההם (הם)
 אין מלך בישראל איש הישר בעיניו (בן) יעשה: דאני

שמואל

א־א ויהי איש אחד מן־הרמתיים צופים מהר אפרים ושמו אלקנה בן־ירחם בן־
 אליהוא בן־תחו בן־צוף אפרתי: ב ולו שתי נשים שם אחת חנה ושם השנית פננה
 ויהי לפננה ילדים ולחנה אין ילדים: ג ועלה האיש ההוא מעירו מימים | מימה
 להשתחות ולזבח ליי צבאות בשלה ושם שני בני־עלי חפני ופנחס כהנים ליי:

בִּי־כֹהֵן הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר אֶרְוֶנָה אֶל־הַמֶּלֶךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ יִרְצֶךָ:
כד וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־אֶרְוֶנָה לֹא כִּי־קִנְנוּ אֶקְנֶה מֵאוֹתָךְ בְּמַחִיר וְלֹא אֶעֱלֶה לִּי אֱלֹהֵי
עֲלֹת חֲנָם וַיִּקְוּ דָּוִד אֶת־הַגִּרְןָּ וְאֶת־הַבֶּקֶר בְּכֶסֶף שְׂקָלִים חֲמִשִּׁים: **כ**ה וַיָּבֹן שָׁם (שֶׁם)
דָּוִד מִזְבֵּחַ לַיְיָ וַיַּעַל עֲלֹת וּשְׁלָמִים וַיַּעֲתֶר יְיָ לְאָרֶץ וַתַּעֲצֵר הַמִּגְפָּה מֵעַל (מֶלֶךְ) יִשְׂרָאֵל:

דאין

מלכים

אֶל־הַמֶּלֶךְ דָּוִד זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וַיִּכְסְהוּ בַּבְּגָדִים וְלֹא יָחַם לוֹ: **ב**וַיֹּאמְרוּ לוֹ עַבְדָּיו
יִבְקְשׁוּ לָאֵדֹנִי הַמֶּלֶךְ נַעֲרָה בְּתוּלָה וְעַמֻּדָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתְּהִי־לוֹ סִכְנָת וּשְׁכֵבָה
בַּחִיקָה וְחָם לָאֵדֹנִי הַמֶּלֶךְ: **ג**וַיִּבְקְשׁוּ נַעֲרָה יָפָה בְּכָל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל וַיִּמְצְאוּ אֶת־
אַבִּישָׁג הַשּׁוֹנְמִית וַיָּבֹאוּ אֹתָהּ לַמֶּלֶךְ:

בִּי־כֹהֵן **כ**ח וַיְדַבֵּר אֹתוֹ טָבוֹת וַיִּתֵּן אֶת־כֶּסְאוֹ מֵעַל כֶּסֶּא הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ בְּבִבְלִי:
כט וּשְׂנָא אֶת בְּגָדֵי כְלָאוֹ וְאָכַל לֶחֶם תְּמִיד לִפְנֵי כְלִי־יָמִי חַיִּיו: **ד**וְאַרְחָתוֹ אַרְחָת (אֶת)
תְּמִיד נִתְּנָה־לוֹ מֵאֵת הַמֶּלֶךְ דְּבָרִי־יוֹם בְּיוֹמוֹ כֹּל יָמָיו (יִי) חַיִּיו {חַיִּיו}: דנאי

ישעיהו

אֶחָזֹן יִשְׁעִיהוּ בֶן־אֲמוּץ אֲשֶׁר חָזָה עַל־יְהוּדָה וּירוּשָׁלַם בַּיָּמִי עֲזִיָּהוּ יוֹתָם אֲחֹזִי
יְחִזְקִיָּהוּ מַלְכֵי יְהוּדָה: **ב** שָׁמְעוּ שָׁמַיִם וְהַאֲזִינִי אָרֶץ כִּי יִי דְבַר בָּנִים גְּדֻלָּתִי וְרוֹמְמָתִי
וְהֵם פָּשְׁעוּ בִּי: **ג** יִדְעֵה שׁוֹר קִנְהוֹ וַחֲמוֹר אֲבוֹס בַּעֲלֵיו יִשְׂרָאֵל לֹא יִדְעֵה עַמִּי לֹא הִתְבּוֹנֵן:

ס **כ** כִּי כַּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הִחְדָּשִׁים וְהָאָרֶץ הִחְדָּשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּדִים לִפְנֵי
נְאֻם־יְיָ כֹּה יַעֲמֵד זִרְעֵכֶם וּשְׁמֵכֶם: **כ**ד וְהָיָה מִדִּי־חֲדָשׁ בְּחִדָּשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ יִבּוֹא
כָּל־בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אֲמֹר יְיָ: **כ**ד וַיִּצְאוּ וַרְאוּ (ו) בַּפִּגְרִי הָאֲנָשִׁים הַפֹּשְׁעִים בִּי כִּי
תוֹלַעְתָּם לֹא תָמוֹת וְאִשָּׁם לֹא תִכָּפֶה וְהָיוּ דִרְאוֹן לְכָל־ (ל) בָּשָׂר: וְהָיָה מִדִּי־חֲדָשׁ
בְּחִדָּשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ יִבּוֹא כָל־בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי אֲמֹר יְיָ: דנאי

ירמיהו

אֶדְבָרֵי יִרְמְיָהוּ בֶן־חִלְקִיָּהוּ מִן־הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בַּעֲנֻתוֹת בָּאָרֶץ בְּנִימָן: **ב** אֲשֶׁר הָיָה
דְּבָרֵי־יְיָ אֵלָיו בַּיָּמִי יֹאשִׁיָּהוּ בֶן־אֲמוּץ מֶלֶךְ יְהוּדָה בְּשָׁלֹשׁ־עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמַלְכוּ: **ג** וְהָיָה

בִּימֵי יְהוֹזָקִים בֶּן־יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד־תֵּם עֲשִׂיתִי־עֲשָׂרָה שָׁנָה לְצִדְקִיָּהוּ בֶן־יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד־גְּלוֹת יְרוּשָׁלַם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי:

נב ^{כב} וַיִּדְבֹּר אֹתוֹ טְבוֹת וַיִּתֵּן אֶת־כֶּסֶּאָו מִמַּעַל לְכֶסֶּא מַלְכִּים {הַמְּלָכִים} אֲשֶׁר אִתּוֹ בְּבָבֶל: ^{כג} וְשָׁנָה אֶת בְּגָדֵי כְלָאוֹ וְאָכַל לֶחֶם לִפְנֵי תַמִּיד כָּל־יְמֵי חַיּוֹ {חַיָּיו}: ^{כד} וְאַרְחֻתּוֹ אַרְחֻת (אֶת) תַּמִּיד נִתְּנָה־לּוֹ מֵאֵת מֶלֶךְ־בָּבֶל דְּבָרִים בְּיוֹמוֹ עַד־יוֹם מוֹתוֹ כָּל יְמֵי (י) חַיָּיו: דִּיא

יחזקאל

א וַיְהִי | בְּשָׁלְשִׁים שָׁנָה בְּרַב־עֵי בַחֲמִשָּׁה לַחֹדֶשׁ וָאֲנִי בַּתּוֹךְ־הַגּוֹלָה עַל־נְהֶר־כְּבַר נִפְתָּחוּ הַשָּׁמַיִם וָאֶרְאָה מֵרָאוֹת אֱלֹהִים: ב בַּחֲמִשָּׁה לַחֹדֶשׁ הָיָה הַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁית לַגְּלוֹת הַמֶּלֶךְ יוֹזְכִין: ג הִנֵּה הִנֵּה דְבַר־יְיָ אֶל־יְחִזְקָאֵל בֶּן־בוּזִי הַכֹּהֵן בְּאֶרֶץ כַּשְׂדִּים עַל־נְהֶר־כְּבַר וַתְּהִי עָלָיו שֵׁם יְדִי: ד וָאֶרְאָה וְהִנֵּה רוּחַ סַעְרָה בָּאָה מִן־הַצָּפוֹן עָנָן גָּדוֹל וָאֵשׁ מִתְּלַקַּחַת וְנִגְהָ לּוֹ סָבִיב וּמִתּוֹכָהּ כַּעַן הַחֲשַׁמֶּל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: ה וּמִתּוֹכָהּ דְמוֹת אַרְבַּע חַיּוֹת זֶה מֵרָאִיָּהוּ דְמוֹת אָדָם לְהִנֵּה: ו וָאֶרְבַּעַה פָּנִים לְאַחַת וָאֶרְבַּע פָּנִים לְאַחַת לֵהֶם: ז וּרְגְלֵיהֶם רַגְלֵי יִשְׂרָאֵל וְכַף רַגְלֵיהֶם כַּכָּף רַגְלֵי וְנִצָּצִים כַּעַן נִחֲשֶׁת קָלָל: ח וַיִּדּוּ {וַיִּדִּי} אָדָם מִתַּחַת בְּנִפְיָהֶם עַל אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶם וּפְנֵיהֶם וּכְנִפֵּיהֶם לְאַרְבַּעַתָּם: ט חֲבֵרֶת אִשָּׁה אֶל־אַחֻזָּתָה בְּנִפְיָהֶם לֹא־יִסְבּוּ בְּלִכְתָּן אִישׁ אֶל־עֵבֶר פָּנָיו יִלְכוּ: י וּדְמוֹת פְּנֵיהֶם פָּנֵי אָדָם וּפְנֵי אִרְיָה אֶל־הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם וּפְנֵי־שׁוֹר מִהַשְּׂמָאוֹל לְאַרְבַּעַתָּן וּפְנֵי־נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן: יא וּפְנֵיהֶם וּכְנִפֵּיהֶם פְּרָדוֹת מִלְמַעְלָה לְאִישׁ שְׂתִים חֲבֵרוֹת אִישׁ וּשְׂתִים מְכֹסוֹת אֶת גּוּיָתִיהֶנָּה: יב וָאִישׁ אֶל־עֵבֶר פָּנָיו יִלְכוּ אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה־שָׁמָּה הָרוּחַ לְלַכֵּת יִלְכוּ לֹא יִסְבּוּ בְּלִכְתָּן: יג וּדְמוֹת הַחַיּוֹת מֵרָאִיָּהֶם כַּחֲלִי־אֵשׁ בְּעֵרוֹת כְּמֵרָאָה הַלְפָדִים הִיא מִתְּהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת וְנִגְהָ לְאֵשׁ וּמִן־הָאֵשׁ יוֹצֵא בָרֶק: יד וְהַחַיּוֹת רָצוּא וְשׁוֹב כְּמֵרָאָה הַבּוֹק: טו וָאֶרְאָה הַחַיּוֹת וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד בְּאֶרֶץ אֶצֶל הַחַיּוֹת לְאַרְבַּעַת פָּנָיו: טז מֵרָאָה הָאוֹפָנִים וּמַעֲשִׂיהֶם כַּעַן תִּרְשִׁישׁ וּדְמוֹת אֶחָד לְאַרְבַּעַתָּן וּמֵרָאִיָּהֶם וּמַעֲשִׂיהֶם כַּאֲשֶׁר יִהְיֶה הָאוֹפֵן בַּתּוֹךְ הָאוֹפֵן: יז עַל־אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶן בְּלִכְתָּם יִלְכוּ לֹא יִסְבּוּ בְּלִכְתָּן: יח וְגִבְיָהֶן וְגִבָּה לֵהֶם וִירָאָה לֵהֶם וְגִבְתָּם מֵלֹאֵת עֵינַיִם סָבִיב לְאַרְבַּעַתָּן: יט וּבְלִכְתָּ הַחַיּוֹת יִלְכוּ הָאוֹפָנִים אֶצֶלָם וּבִהֲנֵשׂא הַחַיּוֹת מֵעַל הָאֶרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפָנִים: כ עַל אֲשֶׁר יִהְיֶה־שָׁם הָרוּחַ לְלַכֵּת יִלְכוּ שָׁמָּה הָרוּחַ לְלַכֵּת וְהָאוֹפָנִים יִנְשְׂאוּ לְעַמָּתָם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בָּאוֹפָנִים: כא בְּלִכְתָּם יִלְכוּ וּבְעַמָּדָם יַעֲמֻדוּ וּבִהֲנֵשְׂאָם מֵעַל הָאֶרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפָנִים לְעַמָּתָם כִּי רוּחַ הַחַיָּה

בְּאַוֹפְנִים: כב וּדְמוֹת עַל־רֹאשֵׁי הַחִיָּה רָקִיעַ כְּעֵין הַקֶּרֶחַ הַנּוֹרָא נָטוּי עַל־רֹאשֵׁיהֶם מְלֻמָּעָה: כג וְתַחַת הָרָקִיעַ כְּנִפְיָהֶם יִשְׁרוֹת אִשָּׁה אֶל־אַחוּתָהּ לְאִישׁ שְׁתֵּים מִכִּסּוֹת לִהְיוֹת וּלְאִישׁ שְׁתֵּים מִכִּסּוֹת לִהְיוֹת אֶת גּוֹיֵתֵיהֶם: כד וְאִשְׁמַע אֶת־קוֹל כְּנִפְיָהֶם כְּקוֹל מִים רַבִּים כְּקוֹל־שִׁדִּי בְּלִכְתָּם קוֹל הַמֶּלֶךְ כְּקוֹל מַחֲנֶה בְּעַמָּדִם תִּרְפִּינָה כְּנִפְיָהֶן: כה וַיְהִי־קוֹל מְעַל לִרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל־רֹאשָׁם בְּעַמָּדִם תִּרְפִּינָה כְּנִפְיָהֶן: כו וּמִמֶּעַל לִרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל־רֹאשָׁם כְּמֵרָאָה אֲבֹן־סַפִּיר דְּמוֹת כֶּסֶף וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמֵרָאָה אָדָם עָלָיו מְלֻמָּעָה: כז וְאָרָא | כְּעֵין חֲשָׁמַל כְּמֵרָאָה־אֵשׁ בֵּית־לֵה סָבִיב מְמֵרָאָה מִתְנָיו וּלְמַעְלָה וּמִמֵּרָאָה מִתְנָיו וּלְמַטָּה רֵאִיתִי כְּמֵרָאָה־אֵשׁ וְנִגָּה לֹו סָבִיב: כח כְּמֵרָאָה הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵנָן בְּיוֹם הַגֹּשֶׁם כֵּן מֵרָאָה הַנִּגָּה סָבִיב הוּא מֵרָאָה דְּמוֹת כְּבוֹד־יְיָ וְאָרָאָה וְאֶפְלַל עַל־פְּנֵי וְאִשְׁמַע קוֹל מְדַבֵּר: גיב וְתִשְׁאַנִּי רוּחַ וְאִשְׁמַע אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בְּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

מח כג וּפְאֶת־נִגְבָּה חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים מִזֶּה וּשְׁעָרִים שְׁלֹשָׁה שַׁעַר שְׁמַעוֹן אֶחָד שַׁעַר יִשְׁשָׁכָר אֶחָד שַׁעַר זְבוּלֹן אֶחָד: כד פְּאֶת־זִמָּה חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים שְׁעָרֵיהֶם שְׁלֹשָׁה שַׁעַר גָּד אֶחָד שַׁעַר אֲשֶׁר אֶחָד שַׁעַר נַפְתָּלִי אֶחָד: כה סָבִיב שְׁמִנָּה (שֶׁה) עָשָׂר אֲלָף וְשִׁסְהֶעִיר מִיּוֹם יי | (יָה) שְׁמָה: דינא

תרי עשר

הושע א דְּבִר־יְיָ | אֲשֶׁר הָיָה אֶל־הוֹשֵׁעַ בֶּן־בְּאֵרִי בְיָמֵי עֲזִיָּה יוֹתָם אָחִיו יַחְזִקִּיָּה מְלִכֵּי יְהוּדָה וּבְיָמֵי יִרְבֵּעָם בֶּן־יֹזָאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: ב תַּחֲלַת דְּבִר־יְיָ בְּהוֹשֵׁעַ וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־הוֹשֵׁעַ לֵךְ כַּחֲלָף אֵשֶׁת זְנוּנִים וְיִלְדֵי זְנוּנִים כִּי־זֹנָה תִּזְנֶה הָאָרֶץ מֵאַחֲרֵי יי: ג וַיֵּלֶךְ וַיִּקַּח אֶת־גָּמֶר בַּת־דְּבָלַיִם וַתֵּהָר וַתֵּלֶד־לוֹ בֶּן:

חבקוק ג וַיְיָ בְּהִיבֵל קִדְשׁוֹ הֵם מִפְּנֵיו כְּלֵה־אָרֶץ: ג תַּפְלָה לַחֲבַקּוֹק הַנְּבִיא עַל שְׁגִינֹת: ד יְיָ שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יִרְאֵתִי יְיָ פָּעַלְךָ בְּקִרְבִּי שְׁנִים חִיָּהוּ בְּקִרְבִּי שְׁנִים תוֹדִיעַ בְּרָגָז רַחֵם תִּזְכּוֹר: ג אֵלֹוָה מִתִּימָן יָבוֹא וְקִדּוֹשׁ מִהַר־פָּאָרָן סָלָה כֶּסֶף שְׁמִים הוֹדוּ וַתִּהְלְתוּ מִלֵּאָה הָאָרֶץ: ד וְנִגָּה כְּאוֹר תִּהְיֶה קִרְנִים מִיָּדוֹ לֹו וְשֵׁם חֲבִיּוֹן עִזָּה {עֲזוֹ}: ה לִפְנֵי יֵלֶךְ דָּבָר וַיֵּצֵא רֶשֶׁף לְרִגְלָיו: ו עָמַד | וַיִּמְדַּד אָרֶץ רָאָה וַיִּתֵּר גּוֹיִם וַיִּתְפָּצֵצוּ הָרִיר־עַד שָׁחוּ גִבְעוֹת עוֹלָם הַלִּיכוֹת עוֹלָם לֹו: ז תַּחַת אֲנִי רֵאִיתִי אֱהִלִּי כּוֹשֵׁן יִרְגָּזוֹן יִרְעוֹת אָרֶץ מְדִין: ח הַבְּנֵה־רִים חָרָה יְיָ אִם בְּנֵה־רִים אֶפְדָּ אִם־בֵּיַם עֲבָרְתָּ כִּי תִרְכַּב עַל־סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יִשׁוּעָה: ט עָרִיָה תַעֲזוֹר קִשְׁתְּךָ שְׁבַעֲתָ מִטּוֹת אָמַר סָלָה נִהְרוֹת

תִּבְקַע־אַרְץ: רָאוּךְ יִחִילוּ הָרִים זֶרֶם מִים עָבַר נָתַן תְּהוֹם קוֹלוֹ רוֹם יִדְהוּ נָשָׂא:
 יא שְׁמֵשׁ יָרַח עֲמַד וְזָלָה לְאוֹר חֲצִיץ יִהְיוּ לְנֹגַהּ בְּרַק חֲנִיתֶךָ: יב בְּזַעַם תַּצְעֲד־אַרְץ
 בְּאֵף תִּדְּוֹשׁ גּוֹיִם: יג יֵצֵאתָ לִישׁוּעַ עֲמֹךְ לִישׁוּעַ אֶת־מִשִּׁיחֶךָ מִחֲצַת רֹאשׁ מִבֵּית רָשָׁע
 עָרוֹת יִסּוֹד עַד־צוּאר סֵלָה: יד נִקְבַּת בְּמִטּוֹי רֹאשׁ פְּרוּזוֹ {פְּרִזּוֹ} יִסְעֲרוּ לְהַפְיִעַנִי
 עֲלִיצָתָם כְּמוֹ־לֶאֱכֹל עֲנִי בַּמִּסְתָּר: טו דֶּרֶכְךָ בֵּים סוּסֶיךָ חֲמַר מִים רַבִּים: טז שְׁמַעְתִּי |
 וְתִרְגָּז בְּטָנִי לְקוֹל צִלְלוֹ שְׁפָתֵי יִבּוֹא רִקְבִי בַּעֲצָמֵי וְתַחְתִּי אֲרָגוּ אֲשֶׁר אֲנוּחַ לַיּוֹם
 צָרָה לַעֲלוֹת לָעַם יְגוֹדְנוּ: יז כִּי־תֵאֱנָה לֹא־תִפְרָח וְאֵין יִבּוֹל בַּגָּפְנִים כַּחַשׁ מַעֲשֵׂה־זִוִּית
 וּשְׂדֵמוֹת לֹא־עֲשֶׂה אֲכָל גֹּזֵר מִמַּכְלָה צֹאן וְאֵין בִּקֹּר בִּרְפָתִים: יח וְאֲנִי בִּי אֶעֱלוֹזָה
 אֲגִילָה בְּאַלְהֵי יִשְׁעִי: יט יי {הַקְרִיאָה: אֱלֹהִים} אֲדָנִי חִילִי וַיֵּשֶׁם רִגְלִי כְּאֵילוֹת וְעַל־בְּמוֹתֵי
 יִדְרַכְנִי לְמוֹנֵצַח בְּנִיגוֹנוֹתִי:

מִלְאֲכִי ג כב זָכְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בַּחֲרִב עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל חֲקִים
 וּמִשְׁפָּטִים: כג הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יִי הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא:
 כד וְהַשִּׁיב לִבִּי־לָבִי {לָבִי} אַבּוֹת עַל־בָּנִים וְלֵב בָּנִים עַל־אַבּוֹתָם פֶּן־אֲבֹא וְהִכִּיתִי אֶת־הָאָרֶץ
 {הָזֶה} חֲרָם: הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יִי הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא:

נאדי

כתובים

רות

א וַיְהִי בַיּוֹם שֶׁפֶט הַשְּׁפָטִים וַיְהִי רַעַב בָּאָרֶץ וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה לְגוֹר
 בְּשָׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו: ב וַיֵּשֶׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נַעֲמִי וְשֵׁם
 שְׁנֵי־בָנָיו | מַחֲלֹן וְכִלְיוֹן אֶפְרָתִים מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי־מוֹאָב וַיְהִיו־שָׁם:
 ג וַיָּמָת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נַעֲמִי וַתִּשָּׂאֵר הִיא וּשְׁנֵי בָנֶיהָ: ד וַיִּשָּׂאוּ לָהֶם נָשִׁים מֵאֲבוֹת
 שֵׁם הָאֶחָת עֶרְפָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית רות וַיֵּשְׁבוּ שָׁם כַּעֲשֵׂר שָׁנִים: ה וַיָּמָתוּ גַם־שְׁנֵיהֶם
 מַחֲלֹן וְכִלְיוֹן וַתִּשָּׂאֵר הָאִשָּׁה מְשֵׁנִי יְלִידָהּ וּמֵאִשָּׁהּ: ו וַתָּקָם הִיא וְכִלְתִּיהָ וַתֵּשֶׁב
 מְשָׁדֵי מוֹאָב כִּי שָׁמְעָה בְּשָׂדֵה מוֹאָב כִּי־פָקֵד יְיָ אֶת־עַמּוֹ לְתֵת לָהֶם לֶחֶם: ז וַתֵּצֵא
 מִן־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה־שָׁמָּה וּשְׁתֵּי כִלְתֵּיהָ עִמָּה וַתִּלְכְּנָה בְּדֶרֶךְ לָשׁוּב אֶל־אַרְץ
 יְהוּדָה: ח וַתֹּאמֶר נַעֲמִי לְשְׁתֵּי כִלְתֵּיהָ לִכְנֹה שְׁבֹנָה אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה יַעֲשֶׂה {יַעֲשֶׂה}
 יי עִמָּכֶם חֶסֶד כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם עִם־הַמֵּתִים וְעִמָּדִי: ט יִתֵּן יְיָ לָכֶם וּמִצָּאן מְנוּחָה
 אִשָּׁה בֵּית אִשָּׁה וַתִּשָּׂאֵנָה קוֹלָן וַתִּבְכֶּינָה: י וַתֹּאמְרָנָה־לָּהּ כִּי־אֵתֶךָ

נָשׁוּב לַעֲמֹד: ^א וַתֹּאמֶר נַעֲמִי שְׁבִנָּה בְּנֹתִי לְמַה תִּלְכָּנָה עִמִּי הָעוֹד-לִי בָּנִים בְּמַעַי
וְהָיוּ לָכֶם לְאֻנְשִׁים: ^ב שְׁבִנָּה בְּנֹתִי לָכֵן כִּי זָקַנְתִּי מֵהַיּוֹת לְאִישׁ כִּי אֲמַרְתִּי יִשְׁ-לִי
תִקְוָה גַם הָיִיתִי הַלֵּילָה לְאִישׁ וְגַם יִלְדַּתִּי בָּנִים: ^ג הֲלֵהֶן | תִּשְׁבְּרָנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ
הֲלֵהֶן תַּעֲנֶנָּה לְבִלְתִּי הָיוֹת לְאִישׁ אֶל בְּנֹתִי כִּי-מֵר-לִי מֵאֵל מִכֶּם כִּי-יֵצֵאָה בִּי יַד-יְיָ:
^ד וַתִּשְׁנֶנָּה קוֹלָן וַתִּבְכְּיָנָה עוֹד וַתִּשָּׁק עֲרֹפָהּ לַחֲמוֹתֶיהָ וְרוֹת דְּבָקָה בָּהֶן: ^ה וַתֹּאמֶר
הִנֵּה שָׁבָה יְבִמְתִּךְ אֶל-עַמָּה וְאֶל-אֱלֹהֶיהָ שׁוֹבִי אַחֲרַי יְבִמְתִּךְ: ^ו וַתֹּאמֶר רוּת אֶל-
תִּפְגַּעֲיָבִי לְעֻזָּבֵד לָשׁוּב מֵאַחֲרָיִךְ כִּי אֶל-אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי וּבְאֲשֶׁר תִּלְוִי אֵלַי עֲמֹד
עִמִּי וְאֶלְהִיךְ אֱלֹהֵי: ^ז בְּאֲשֶׁר תִּמּוֹתִי אֲמוֹת וְשֵׁם אֶקְבֹּר כֹּה יַעֲשֶׂה יְיָ לִי וְכֹה יוֹסִיף
כִּי הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינֶךָ: ^ח וַתֵּרָא כִּי-מִתְאַמָּצֶת הָיָה לָלֶכֶת אֵתָּה וַתַּחֲדֵל לְדַבֵּר
אֵלֶיהָ: ^ט וַתִּלְכָּנָה שְׁתֵּיהֶם עַד-בּוֹאָנָה בֵּית לָחֶם וְהָיָה כְּבוֹאָנָה בֵּית לָחֶם וַתֵּהָם כָּל-
הָעִיר עָלֵיהֶן וַתֹּאמְרָנָה הִזָּאת נַעֲמִי: ^י וַתֹּאמֶר אֲלֵיהֶן אֶל-תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי קְרָאן לִי
מֵרָא כִּי-הֵמֶר שָׁדִי לִי מֵאֵד: ^{יא} אֲנִי מֵלֵאָה הִלְכְּתִי וְרִיקָם הִשִּׁיבֵנִי יְיָ לְמַה תִּקְרָאנָה
לִי נַעֲמִי וַיִּלְעָנָהּ בִּי וְשָׁדִי הִרַע לִי: ^{יב} וַתֵּשֶׁב נַעֲמִי וְרוּת הַמּוֹאֲבִיָּה כָלֹתָה עִמָּה הַשָּׁבָה
מִשְׁדֵּי מוֹאֵב וְהָמָּה בָּאוּ בֵּית לָחֶם בַּתְּחִלָּת קִצִּיר שְׁעָרִים:

^{יג} וְלַנַּעֲמִי מִידַע {מִידַע} לְאִשָּׁה אִישׁ גִּבּוֹר חָלִיל מִמִּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וְשִׁמּוֹ בָּעִז:
^{יד} וַתֹּאמֶר רוּת הַמּוֹאֲבִיָּה אֶל-נַעֲמִי אֲלֶכְהָנָא הַשָּׂדֶה וְאֶלְקָטָה בְּשִׁפְלִים אַחֲרֵי אֲשֶׁר
אֲמָצֵא-חֵן בְּעֵינָיו וַתֹּאמֶר לָהּ לְכִי בָתִּי: ^{טו} וַתֵּלֶךְ וַתִּבּוֹא וַתִּלְקֹט בַּשָּׂדֶה אַחֲרֵי הַקִּצְרִים
וַיִּקֶּר מִקְרָהּ חֲלֹקֶת הַשָּׂדֶה לְבָעִז אֲשֶׁר מִמִּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ: ^{טז} וְהִנֵּה-בָּעִז בָּא מִבֵּית
לָחֶם וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים יְיָ עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ יְיָ: ^{יז} וַיֹּאמֶר בָּעִז לְנַעֲמִי הִנָּעֵב עַל-
הַקּוֹצְרִים לְמִי הִנָּעֵרָה הַזֹּאת: ^{יח} וַיַּעַן הַנָּעֵר הַנָּעֵב עַל-הַקּוֹצְרִים וַיֹּאמֶר נָעֵרָה מוֹאֲבִיָּה
הִיא הַשָּׁבָה עִם-נַעֲמִי מִשְׁדֵּי מוֹאֵב: ^{יט} וַתֹּאמֶר אֶלְקָטָה-נָא וְאֶסְפְּתִי בַּעֲמָרִים אַחֲרֵי
הַקּוֹצְרִים וַתִּבּוֹא וַתַּעֲמֹד מֵאֵז הַבָּקָר וְעַד-עֹתָה זֶה שְׁבִתָּה הַבֵּית מַעֲט: ^כ וַיֹּאמֶר
בָּעִז אֶל-רוּת הָלוֹא שְׁמַעְתְּ בָּתִּי אֶל-תִּלְכִּי לְלֶקֶט בַּשָּׂדֶה אַחֲרֵי וְגַם לֹא תַעֲבוּרִי מִזֶּה
וְכֹה תִדְבָּקִין עִם-נִעְרָתִי: ^{כא} עֵינֶיךָ בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר-יִקְצְרוּן וְהִלְכְּתְּ אַחֲרֵיהֶן הָלוֹא צִוִּיתִי
אֶת-הַנָּעֵרִים לְבִלְתִּי נִגְעָךְ וְצִמָּת וְהִלְכְּתְּ אֶל-הַכֵּלִים וְשִׁתִּית מֵאֲשֶׁר יִשְׁאַבוּן הַנָּעֵרִים:
^{כב} וַתִּפֹּל עַל-פְּנֵיהָ וַתִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה וַתֹּאמֶר אֱלֹהִי מִדּוּעַ מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְהַכִּירָנִי
וְאֲנִי נְכָרִיָּה: ^{כג} וַיַּעַן בָּעִז וַיֹּאמֶר לָהּ הִגֵּד הַגִּד לִי כָּל אֲשֶׁר-עָשִׂית אֶת-חֲמוֹתֶךָ אַחֲרֵי
מוֹת אִישֶׁךָ וַתַּעֲזְבִי אֲבִיךָ וְאֶמְךָ וְאֶרֶץ מוֹלֶדְתֶּךָ וַתִּלְכִּי אֶל-עַם אֲשֶׁר לֹא-יִדְעָתָ תְּמוֹל
שְׁלֹשׁ: ^{כד} יְיָ שְׁלָם יְיָ פָּעִלְךָ וַתְּהִי מִשְׁפָּרְתֶּךָ שְׁלָמָה מֵעַם יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-בָּאת
לְחַסּוֹת תַּחַת-כְּנָפָיו: ^{כה} וַתֹּאמֶר אֲמָצֵא-חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי כִּי נִחַמְתָּנִי וְכִי דִבַּרְתָּ עַל-לֵב

שִׁפְחָתָךְ וְאֵנָכִי לֹא אֶהְיֶה כְּאַחַת שִׁפְחָתֶיךָ: ^ד וַיֹּאמֶר לָהּ בְּעֵז לַעֲת הָאֵכֶל גָּשִׁי הַלֵּם
וְאֵכְלָת מִזֶּה־לֶּחֶם וְטַבְלָת פֶּתַח בַּחֲמֵץ וְהִשָּׁב מִצֵּד הַקְּצָרִים וַיִּצְבֹּט־לָהּ קָלִי וְתֹאכַל
וְתִשָּׁבַע וְתִתֵּר: ^{טו} וְתָקַם לִלְקֹט וַיֵּצֵא בְּעֵז אֶת־נַעֲרָיו לֵאמֹר גַּם בֵּין הַעַמְרִים תִּלְקֹט
וְלֹא תְכַלְמֶנּוּ: ^{טז} וְגַם שֶׁל־תִּשְׁלֹו לָהּ מִן־הַצִּבְתִּים וְעִזְבָּתָם וְלִקְטָה וְלֹא תִגְעֲרוּ־בָּהּ:
^{יז} וְתִלְקֹט בַּשָּׂדֶה עַד־הָעֶרֶב וְתַחבֹּט אֶת אֲשֶׁר־לִקְטָה וַיְהִי כִּאיֶפֶה שְׁעָרִים: ^{יח} וְתִשָּׂא
וְתִבּוֹא הָעִיר וְתֵרָא חֲמוּתָהּ אֶת אֲשֶׁר־לִקְטָה וְתוֹצֵא וְתִתֵּן־לָהּ אֶת אֲשֶׁר־הוֹתֵרָה
מִשְׁבַּעָּה: ^{יט} וְתֹאמֶר לָהּ חֲמוּתָהּ אֵיפֹה לִקְטֹת הַיּוֹם וְאַנָּה עָשִׂיתִי יְהִי מִכִּידְךָ בְּרוּךְ
וְתִגַּד לַחֲמוּתָהּ אֶת אֲשֶׁר־עָשִׂתָה עִמּוֹ וְתֹאמֶר שֵׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם
בְּעֵז: ^כ וְתֹאמֶר נַעֲמִי לְכֻלָּתָהּ בְּרוּךְ הוּא לִי אֲשֶׁר לֹא־עָזַב חֲסִדּוֹ אֶת־הַחַיִּים וְאֶת־
הַמֵּתִים וְתֹאמֶר לָהּ נַעֲמִי קְרוֹב לָנוּ הָאִישׁ מִגְּאֻלָּנוּ הוּא: ^{כא} וְתֹאמֶר רֹת הַמּוֹאֲבִיָּה
גַּם | כִּי־אָמַר אֵלֵי עַם־הַנַּעֲרִים אֲשֶׁר־לִי תִדְבָּקוֹן עַד אִם־כָּלּוּ אֶת כָּל־הַקְּצִיר אֲשֶׁר־
לִי: ^{כב} וְתֹאמֶר נַעֲמִי אֶל־רוֹת כֻּלָּתָהּ טוֹב בְּתִי כִי תִצְאִי עַם־נַעֲרוֹתָיו וְלֹא יִפְגְּעוּ־בָךְ
בַּשָּׂדֶה אַחֵר: ^{כג} וְתִדְבֹּק בַּנַּעֲרוֹת בְּעֵז לִלְקֹט עַד־כָּלוֹת קְצִיר־הַשְּׁעָרִים וְקְצִיר הַחֲטָיִם
וְתִשָּׁב אֶת־חֲמוּתָהּ:

^{גא} וְתֹאמֶר לָהּ נַעֲמִי חֲמוּתָהּ בְּתִי הֲלֹא אֲבַקֵּשׁ־לָךְ מְנוּחַ אֲשֶׁר יִיטַב־לָךְ: ^{גב} וְעַתָּה
הֲלֹא בְּעֵז מִדַּעְתָּנוּ אֲשֶׁר הָיִית אֶת־נַעֲרוֹתָיו הִנֵּה־הוּא זָרָה אֶת־גֵּרֹן הַשְּׁעָרִים הַלֵּילָה:
^ג וְרַחֲצֵת | וְסָכָת וְשִׁמְתָּ שְׁמִלְתָךְ {שְׁמִלְתֶיךָ} עָלֶיךָ וִירַדְתִּי {וִירַדְתָּ} הַגֵּרֹן אֶל־תוֹדְעִי
לְאִישׁ עַד כָּלוֹתוֹ לֵאכֹל וְלִשְׁתוֹת: ^ד וַיְהִי בְּשָׁכְבוֹ וַיִּדַּעַת אֶת־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכַּב־שָׁם
וּבָאָת וּגְלִית מִרְגְּלָתוֹ וּשְׁכַבְתִּי {וְשָׁכַבְתָּ} וְהוּא יִגִּיד לָךְ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂי: ^ה וְתֹאמֶר
אֵלֶיהָ כָּל אֲשֶׁר־תֹּאמְרִי {אֵלֵי קִרִי וְלֹא כְּתִיב} אַעֲשֶׂה: ^ו וְתִרְדַּח הַגֵּרֹן וְתַעֲשֶׂה כָּל
אֲשֶׁר־צִוְּתָהּ חֲמוּתָהּ: ^ז וַיֹּאכַל בְּעֵז וַיִּשָּׁת וַיִּטַּב לָבוֹ וַיָּבֵא לִשְׁכַּב בַּקֶּצֶה הָעֶרְמָה
וְתִבָּא בַלֵּט וְתִגַּל מִרְגְּלָתוֹ וְתִשָּׁכַב: ^ח וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה וַיִּחַרַד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת וְהִנֵּה
אִשָּׁה שְׁכַבְת מִרְגְּלָתוֹ: ^ט וַיֹּאמֶר מִי־אַתְּ וְתֹאמֶר אֲנִי רֹת אֲמַתְךָ וּפִרְשֵׁת כְּנָפֶיךָ
עַל־אֲמַתְךָ כִּי גֹאֵל אַתָּה: ^י וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתְּ לִי בְתִי הִיטַבְתָּ חֲסִידְךָ הָאֲחֵרוֹן מִן־
הָרִאשׁוֹן לְבִלְתִּי־לָכַת אַחֲרֵי הַבְּחוּרִים אִם־דָּל וְאִם־עָשִׁיר: ^{יא} וְעַתָּה בְּתִי אֶל־תִּירָאִי
כָּל אֲשֶׁר־תֹּאמְרִי אַעֲשֶׂה־לָּךְ כִּי יוֹדַע כָּל־שַׁעַר עִמִּי כִי אֶשֶׁת חֵיל אַתְּ: ^{יב} וְעַתָּה כִּי
אֲמַנָּם כִּי אִם {כְּתִיב וְלֹא קִרִי} גֹּאֵל אֲנִי וְגַם יֵשׁ גֹּאֵל קְרוֹב מִמֶּנִּי: ^{יג} לִינִי | הַלַּיְלָה
וְהִיָּה בִּפְקֹר אִם־יִגְאֹלְךָ טוֹב יִגְאֹל וְאִם־לֹא יַחֲפֹץ לִגְאֹלְךָ וּגְאֹלְתֶיךָ אֲנִי חִיִּי שְׁכַבִּי
עַד־הַפֶּקֶר: ^{יד} וְתִשָּׁכַב מִרְגְּלוֹתוֹ {מִרְגְּלוֹתָיו} עַד־הַפֶּקֶר וְתָקַם בִּטְרוֹם {בִּטְרָם} יִכִּיר
אִישׁ אֶת־רַעְיוֹ וַיֹּאמֶר אֶל־יְדוּעַ כִּי־בָאָה הָאִשָּׁה הַגֵּרֹן: ^{טו} וַיֹּאמֶר הֲבִי הַמִּטְפַּחַת
אֲשֶׁר־עָלֶיךָ וְאַחֲזִיבָהּ וְתִאָּחַז בָּהּ וַיִּמַּד שֶׁש־שְׁעָרִים וַיִּשָּׁת עָלֶיהָ וַיָּבֵא הָעִיר:

וַתְּבוֹא אֶל־חֲמוּתָהּ וַתֹּאמֶר מִי־אַתָּה בְּתִי וַתַּגְדֵּלָהּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה־לָּהּ הָאִישׁ:
וַתֹּאמֶר שֵׁש־הַשָּׁעֵרִים הָאֵלֶּה נָתַן לִי בִי אָמַר {אֵלִי קָרִי וְלֹא כְּתִיב} אֶל־תְּבוֹאִי
רִיקָם אֶל־חֲמוּתֶךָ: וַתֹּאמֶר שְׁבִי בְּתִי עַד אֲשֶׁר תִּדְעִין אֵיךְ יִפֹּל דְּבַר בִּי לֹא יִשְׁקֹט
הָאִישׁ בִּי־אִם־כָּלֶּה הַדְּבַר הַיּוֹם:

ד וַבָּעֵז עָלָה הַשָּׁעֵר וַיֵּשֶׁב שָׁם וְהָיָה הַגָּאֵל עִבְרָא אֲשֶׁר דְּבַר־בָּעֵז וַיֹּאמֶר סוּרָה שְׁבָה־
פָּה פִלְנִי אֶלְמִנִי וַיִּסֶּר וַיֵּשֶׁב: וַיִּקָּח עֲשָׂרָה אַנְשִׁים מִזְקְנֵי הָעִיר וַיֹּאמֶר שְׁבוּ־פָּה
וַיֵּשְׁבוּ: וַיֹּאמֶר לַגָּאֵל חֲלֻקַּת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר לְאַחֵינוּ לְאַלְמִילָךְ מִכְרָה נַעֲמִי הַשְׁבָּה
מִשָּׂדֶה מוֹאֵב: וַאֲנִי אֲמַרְתִּי אֲגִלָּה אֲזַנְךָ לֵאמֹר קָנָה נָגֵד הַיִּשְׁבִּים וְנָגֵד זְקֵנֵי עַמִּי
אִם־תִּגָּאֵל גָּאֵל וְאִם־לֹא יִגָּאֵל הַגִּידָה לִי וְאָדַע {וְאָדַעַה} בִּי אֵין זֹלַתְךָ לְגָאֹל וְאֲנִכִּי
אַחֲרֶיךָ וַיֹּאמֶר אֲנִכִּי אֲגָאֵל: וַיֹּאמֶר בָּעֵז בְּיוֹם־קִנּוּתְךָ הַשָּׂדֶה מִיַּד נַעֲמִי וּמֵאֵת רוּת
הַמּוֹאֲבִיָּה אֲשֶׁת־הַמָּת קִנִּיתִי {קִנִּיתִי} לְהָקִים שֵׁם־הַמָּת עַל־נַחֲלָתוֹ: וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל
לֹא אוּכַל לְגָאֹל־ {לְגָאֵל־} לִי פֶן־אֲשַׁחֲתִי אֶת־נַחֲלָתִי גָאֵל־לְךָ אֶת־הַגָּאֲלָתִי בִּי
לֹא־אוּכַל לְגָאֵל: וְזֹאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל עַל־הַגָּאֲלָה וְעַל־הַתְּמוּרָה לְקִים כָּל־דְּבַר
שְׁלֹף אִישׁ נַעֲלוֹ וְנָתַן לְרַעְהוֹ וְזֹאת הַתְּעוּדָה בְּיִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לְבָעֵז קָנָה־לְךָ
וַיִּשְׁלַף נַעֲלוֹ: וַיֹּאמֶר בָּעֵז לְזִקְנִים וְכָל־הָעָם עֲדִים אִתָּם הַיּוֹם בִּי קִנִּיתִי אֶת־כָּל־אֲשֶׁר
לְאַלְמִילָךְ וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר לְכָלִּיוֹן וּמַחֲלוֹן מִיַּד נַעֲמִי: וְגַם אֶת־רוּת הַמּוֹאֲבִיָּה אֲשֶׁת
מַחֲלוֹן קִנִּיתִי לִי לְאִשָּׁה לְהָקִים שֵׁם־הַמָּת עַל־נַחֲלָתוֹ וְלֹא־יִכְרַת שֵׁם־הַמָּת מֵעַם
אַחִיו וּמִשְׁעֵר מְקוֹמוֹ עֲדִים אִתָּם הַיּוֹם: וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אֲשֶׁר־בִּשְׁעֵר וְהַזְקֵנִים
עֲדִים יִתְּנוּ יְיָ אֶת־הָאִשָּׁה הַבָּאָה אֶל־בֵּיתְךָ בְּרַחֵל | וְכִלְאָהּ אֲשֶׁר בָּנוּ שְׁתִּיהֶם אֶת־
בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעֲשֵׂה־חֵיל בְּאַפְרָתָה וּקְרֹא־שֵׁם בְּבֵית לָחֶם: וַיְהִי בַּיּוֹם בֵּיתְךָ כְּבֵית פָּרָץ
אֲשֶׁר־יִלְדָה תִּמָּר לִיהוּדָה מִן־הַזֶּרַע אֲשֶׁר יִתְּנוּ יְיָ לְךָ מִן־הַנְּעָרָה הַזֹּאת: וַיִּקָּח בָּעֵז
אֶת־רוּת וַתְּהִי־לוֹ לְאִשָּׁה וַיֵּבֵא אֵלָיָה וַיִּתְּנוּ יְיָ לָהּ הָרִיוֹן וַתֵּלֶד בֶּן: וַתֹּאמְרָה הַנָּשִׁים
אֶל־נַעֲמִי בְּרוּךְ יְיָ אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לְךָ גָּאֵל הַיּוֹם וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל: וַיְהִי לְךָ
לְמֹשִׁיב נַפֶּשׁ וּלְכֹלֵל אֶת־שִׁיבְתְּךָ בִּי כִלְתֶּךָ אֲשֶׁר־אֶהְבְּתְךָ יְלִדְתוֹ אֲשֶׁר־הִיא טוֹבָה
לְךָ מִשְׁבָּעָה בָּנִים: וַתִּקַּח נַעֲמִי אֶת־הַיֶּלֶד וַתִּשְׁתַּהוּ בְּחִיקָהּ וַתְּהִי־לוֹ לְאַמְנָת:
וַיִּקְרָאנָה לּוֹ הַשְׁכָּנוֹת שֵׁם לֵאמֹר יֶלֶד־בֶּן לְנַעֲמִי וַתִּקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד הוּא אָבִי־
יִשִּׁי אָבִי דָּוִד: וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פָּרָץ פָּרָץ הוֹלִיד אֶת־חֲצֹרֹן: וַיִּחְצְרוּן הוֹלִיד אֶת־רָם
וְרָם הוֹלִיד אֶת־עַמִּינָדָב: וְעַמִּינָדָב הוֹלִיד אֶת־נַחֲשֹׁן וְנַחֲשֹׁן הוֹלִיד אֶת־שְׁלֹמֹה:
כֹּא וְשְׁלֹמֹן הוֹלִיד אֶת־בָּעֵז וּבָעֵז הוֹלִיד אֶת־עוֹבֵד: כֵּב וְעוֹבֵד הוֹלִיד (הֵד) אֶת־יִשִּׁי וְיִשִּׁי
הוֹלִיד אֶת־(אֵת) דָּוִד: נֹאִיד

תהלים

א אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר | לֹא הֵלֵךְ בַּעֲצַת רְשָׁעִים וּבִדְרֹךְ חָטָאִים לֹא עָמַד וּבִמְוֹשֵׁב
לְצִים לֹא יָשָׁב: ב כִּי אִם בְּתוֹרַת יי חָפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וּלְיָלָה: ג וְהָיָה כַּעַן
שְׁתּוּל עַל-פְּלִי מִים אֲשֶׁר פָּרְיוֹ | יִתֵּן בַּעֲתוֹ וְעָלָהּ לֹא-יָבֹל וְכָל אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ:
ד לֹא-כֵן הָרְשָׁעִים כִּי אִם-כִּפְמֹץ אֲשֶׁר-תִּדְפְּנוּ רוּחַ: ה עַל-כֵּן | לֹא-יִקְמוּ רְשָׁעִים
בַּמִּשְׁפָּט וְחָטָאִים בַּעֲדַת צְדִיקִים: ו כִּי-יִדַּע יי דֶּרֶךְ צְדִיקִים וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים תֵּאבֹד:

ז יט לַמִּנְצָח מִזְמוֹר לְדָוִד: ב הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד-אֵל וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מִגִּיד הַרְקִיעַ:
ח יוֹם לַיּוֹם יִבְיַע אֱמֶר וּלְיָלָה לְלִילָה יַחְוֶה-דַּעַת: ט אֵין-אֱמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמַע
קוֹלָם: י בְּכָל-הָאָרֶץ | יֵצֵא קוֹם וּבִקְצֶה תִּבְל מְלִיָּהֶם לְשֶׁשׁ שָׁם-אֵהָל בָּהֶם: יא וְהוּא
בַּחֲתוֹ יֵצֵא מִחֲפָתוֹ יַעֲשֶׂה כְּגִבּוֹר לְרוּץ אֶרֶץ: יב מִקְצֶה הַשָּׁמַיִם | מוֹצֵאֻ וְתִקּוּפָתוֹ
עַל-קִצּוֹתָם וְאֵין נִסְתָּר מִחֲמָתוֹ: יג תּוֹרַת יי תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ עֲדוּת יי נֶאֱמָנָה
מַחְכִּימַת פְּתִי: יד פְּקוּדֵי יי יִשְׂרָאֵל מְשֻׁמְחֵי-לֵב מִצּוֹת יי בְּרָה מְאִירַת עֵינַיִם: יו יֵרָאֵת
יז | טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לְעַד מִשְׁפָּטֵי-יְיָ אֱמֶת צִדְקוֹ יַחֲדוּ: יח הַנִּחְמָדִים מִזֶּהָב וּמִפָּז רַב
וּמִתּוֹקִים מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים: יט גַּם-עֲבָדָךְ נִזְהָר בָּהֶם בְּשִׁמְרָם עֶקֶב רַב: כ שְׁגִיאוֹת
מִיַּיִבִּין מִנִּסְתָּרוֹת נִקְנִי: כא גַּם מִזִּדִּים | חֲשֹׁךְ עֲבָדָךְ אֶל-יִמְשְׁלוּ-בִי אֲזִי אֵיתָם וְנִקְיִיתִי
מִפֶּשַׁע רַב: כב יִהְיוּ לְרִצּוֹן | אִמְרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לִפְנֶיךָ יי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

כג סח לַמִּנְצָח לְדָוִד מִזְמוֹר שִׁיר: ב יָקוּם אֱלֹהִים יַפּוּצוּ אוֹיְבָיו וַיִּנוֹסוּ מִשְׁנֵאָיו מִפְּנֵיו:
ג כְּהִנֵּדְךָ עֲשֵׂן תִּנְדֹּף כְּהִמָּס דּוֹנָג מִפְּנֵי-אֵשׁ יֵאבְדוּ רְשָׁעִים מִפְּנֵי אֱלֹהִים: ד וְצְדִיקִים
יִשְׁמְחוּ יַעֲלֻצוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים וַיַּעֲשִׂי שׁוֹ בְּשִׁמְחָה: ה שִׁירוּ | לְאֱלֹהִים זִמְרוּ שְׁמוֹ סִלּוֹ
לְרִכֵּב בַּעֲרָבוֹת בִּיה שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לִפְנֵיו: ו אֲבִי יְתוֹמִים וְדִין אֱלֹמְנוֹת אֱלֹהִים בְּמַעֲוֹן
קִדְשׁוֹ: ז אֱלֹהִים | מוֹשִׁיב יְחִידִים | בֵּיתָה מוֹצֵא אֲסִירִים בְּכוֹשְׁרוֹת אֶךְ סוֹרְרִים
שָׁכְנוּ צְחִיחָה: ח אֱלֹהִים בָּצֵאתָ לִפְנֵי עַמְּךָ בַּעֲדָךְ בִּישִׁימוֹן סֵלָה: ט אָרֶץ רַעֲשָׂה |
אֶף-שָׁמַיִם נִטְפּוּ מִפְּנֵי אֱלֹהִים זֶה סִינִי מִפְּנֵי אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: י גַּשְׁם גִּדְּבוֹת
תִּנִּיף אֱלֹהִים נִחַלְתָּךְ וְנִלְאָה אֶתָּה כּוֹנֵנָתָה: יא חֲתִיתָךְ יִשְׁבוּ-בָּהּ תִּכֵּן בְּטוֹבְתָךְ לִעֲנִי
אֱלֹהִים: יב אֲדַנִּי יִתֵּן-אֱמֶר הַמְּבֹשְׁרוֹת צָבָא רַב: יג מְלָכֵי צָבָאוֹת יִדְּדוּן יִדְּדוּן וְנִתְּנֵי-בֵית
תַּחֲלֵק שָׁלֵל: יד אִם-תִּשְׁכַּח בֵּין שְׁפָתַיִם כְּנִפִּי יוֹנָה נִחְפָּה בְּכֶסֶף וְאֶבְרוֹתֶיהָ בִּירְקָרָק
חֲרוּץ: טו בִּפְרֹשׁ שְׂדֵי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: טז הִרְאֵה אֱלֹהִים הִרְבֵּשׁן הָרָגְנִים
הִרְבֵּשׁן: יז לָמָּה | תִּרְצְדוּן הָרִים גְּבֻנָּים הָהָר חָמַד אֱלֹהִים לְשִׁבְתּוֹ אֶף-יִי יִשְׁכֹּן
לְנֶצַח: יח רִכֵּב אֱלֹהִים רִבְתִּים אֶלְפֵי שִׁנָּאֵן אֲדַנִּי בָּם סִינִי בִקְדֹשׁ: יט עֲלִיתָ לְמָרוֹם |

שְׁבִיט שְׂבִי לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם וְאִף סְוֻרִים לְשָׁפֵן | יְהִי אֱלֹהִים: כ בְּרוּךְ אֲדֹנָי
 יוֹם | יוֹם יַעֲמֹס-לָנוּ הָאֵל יִשְׁוּעֵתָנוּ סֵלָה: כא הָאֵל | לָנוּ אֵל לְמוֹשְׁעוֹת וְלִי (חֲקִירָא:
 וְלֵאלֹהִים) אֲדֹנִי לְמוֹת תּוֹצֵאוֹת: כב אֶד-אֱלֹהִים יִמְחֹץ רֹאשׁ אֵיבֵי קִדְקִד שְׁעַר מִתְּהַלֵּךְ
 בְּאֲשָׁמָיו: כג אָמַר אֲדֹנִי מִבְּשֵׁן אֲשִׁיב אֲשִׁיב מִמַּצְלוֹת יָם: כד לְמַעַן | תִּמְחֹץ רִגְלֶךָ בְּדָם
 לְשׁוֹן כְּלָבִיךָ מֵאוֹיְבִים מִנֶּה: כה רֵאוּ הַלִּיכּוֹתֶיךָ אֱלֹהִים הַלִּיכּוֹת אֵלַי מִלְכִּי בִקְדָשׁ:
 כו קִדְּמוּ שָׂרִים אַחֵר נִגְנִים בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תּוֹפְפוֹת: כז בְּמַקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים אֲדֹנִי
 מִמְּקוֹר יִשְׂרָאֵל: כח שֵׁם בְּנִימָן | צִעִיר רֹדֵם שָׂרֵי יְהוּדָה רִגְמָתָם שָׂרֵי זָבִלוֹן שָׂרֵי
 נִפְתָּלִי: כט צִוָּה אֱלֹהֶיךָ עֹדֵךְ עוֹזָה אֱלֹהִים זֹו פַּעֲלַת לָנוּ: ס מהִיכִלְךָ עַל-יְרוּשָׁלַם לֶךְ
 יוֹבִילוּ מְלָכִים שִׁי: סא גֵּעַר חֵית קָנָה עֲדַת אֲבִירִים | בַּעֲגָלֵי עַמִּים מִתְּרַפֵּס בְּרַצִּי-כֶסֶף
 בְּזֶר עַמִּים קִרְבוֹת יַחֲפָצוּ: סב יֵאָתִיו חֲשָׁמַיִם מִנִּי מִצָּרִים כּוֹשׁ תִּרְיָץ יָדָיו לֵאלֹהִים:
 סג מִמַּלְכוֹת הָאָרֶץ שִׁירוּ לֵאלֹהִים זִמְרוּ אֲדֹנִי סֵלָה: סד לָרֶכֶב בְּשָׁמִי שְׁמִי-קָדֵם הֵן יִתֵּן
 בְּקוֹלוֹ קוֹל עֹז: סה תִּנּוּ עֹז לֵאלֹהִים עַל-יִשְׂרָאֵל גְּאוּתוֹ וְעֹזוֹ בְּשַׁחֲקִים: סו גּוֹרָא אֱלֹהִים
 מִמְּקֹדֶשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נָתַן | עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים:

סיט א אֲשֶׁרִי תִמְיִמִי-דִּרְךָ הֶהֱלַכְתָּ בְּתוֹרַת יי: ב אֲשֶׁרִי נִצְרִי עֲדָתִי בְּכָל-לֵב יִדְרְשׁוּהוּ:
 ג אִף לֹא-פָעִלוּ עוֹלָה בְּדַרְכּוֹ הַלְכוּ: ד אֶתָּה צוֹיָתָה פִּקְדִיךָ לְשֹׁמֵר מֵאֵד: ה אַחֲלִי יִכְנוּ
 דְּרָכִי לְשֹׁמֵר חֻקֶּיךָ: ו אֲזִי לֹא-אֲבוֹשׁ בְּהִבִּיטִי אֶל-כָּל-מִצְוֹתֶיךָ: ז אֲוֹדֶךָ בִּישׁוֹר לִבִּי
 בְּלִמְדִי מִשְׁפָּטִי צִדְקָךָ: ח אֶת-חֻקֶּיךָ אֲשֶׁמֶר אֶל-תַּעֲזֹבֵנִי עַד-מֵאֵד:

ט בִּמְהֵרָה יִזְכֶּה-נַעַר אֶת-אֲרָחוֹ לְשֹׁמֵר כְּדִבְרֶךָ: י בְּכָל-לִבִּי דִרְשָׁתֶיךָ אֶל-תִּשְׁגֵּנִי
 מִמִּצְוֹתֶיךָ: יא בְּלִבִּי צִפְנִיתִי אִמְרָתְךָ לְמַעַן לֹא אֶחֱטֹא-לָךְ: יב בְּרוּךְ אַתָּה יי לְמִדְנִי
 חֻקֶּיךָ: יג בְּשִׁפְתֵי סִפְרָתִי כָל מִשְׁפָּטֵי-פִיךָ: יד בְּדֶרֶךְ עֲדוּתֶיךָ שְׁשִׁיתִי כַּעַל כָּל-הָחוֹן:
 טו בִּפְקוּדֶיךָ אֲשִׁיחָה וְאֲבִיטָה אֲרַחֲתֶיךָ: טז בַּחֲקֵתֶיךָ אֲשַׁתְּעֶשַׁע לֹא אֲשַׁכַּח דְּבָרֶךָ:

יז גָּמַל עַל-עֲבֹדְךָ אַחִיָּה וְאֲשַׁמְרָה דְּבָרֶךָ: יח גַּל-עֵינִי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ: יט גֵּר
 אֲנִכִּי בָאָרֶץ אֶל-תִּסְתֵּר מִמֶּנִּי מִצְוֹתֶיךָ: כ גֵּרְסָה נִפְשִׁי לְתַאֲבָה אֶל-מִשְׁפָּטֶיךָ בְּכָל-
 עַתָּה: כא גִּעַרְתָּ זִדִּים אֲרוּרִים הַשֹּׁגִים מִמִּצְוֹתֶיךָ: כב גַּל מַעֲלִי חֲרָפָה וְבוֹז כִּי עֲדוּתֶיךָ
 נִצְרָתִי: כג גַּם יֵשְׁבוּ שָׂרִים בִּי נִדְּבָרוּ עֲבֹדְךָ יִשִּׁיחַ בַּחֲקִיךָ: כד גַּם-עֲדוּתֶיךָ שַׁעֲשְׁעִי
 אֲנִשִּׁי עֲצָתִי:

כה דְּבַקָּה לַעֲפֹר נִפְשִׁי חֲיִנִּי כְּדִבְרֶךָ: כו דְּרָכִי סִפְרָתִי וְתַעֲנִנִי לְמִדְנִי חֻקֶּיךָ: כז דִּרְךָ-
 פְּקוּדֶיךָ הִבִּינִי וְאֲשִׁיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ: כח דִּלְפָּה נִפְשִׁי מִתּוֹגָה לְיָמֵנִי כְּדִבְרֶךָ: כט דִּרְךָ-
 שְׁקֵר הִסֵּר מִמֶּנִּי וְתוֹרָתְךָ חֲנָנִי: ס דִּרְךָ-אֲמוּנָה בַּחֲרָתִי מִשְׁפָּטֶיךָ שׁוֹיָתִי: סא דְּבַקָּתִי
 בְּעֲדוּתֶיךָ יי אֶל-תִּבְשִׁנִּי: סב דִּרְךָ-מִצְוֹתֶיךָ אֲרוּץ כִּי תִרְחִיב לִבִּי:

הִרְנִי יי דָּרֶךְ חֻקֶּיךָ וְאַצְרְנָה עִקְבִּי: ^{כד} הִבִּינִי וְאַצְרָה תּוֹרָתְךָ וְאַשְׁמְרֶנָּה בְּכָל־לַב־
^{כה} הַדְּרִיכֵנִי בְּנִתִיב מִצְוֹתֶיךָ כִּי־בֹ חֲפָצְתִּי: ^{כו} הִטְלֵבִי אֶל־עֲדוּתֶיךָ וְאַל אֶל־בִּצְעִי:
^{כז} הַעֲבֵר עֵינֵי מַרְאֹת שׁוֹא בְּדַרְכְּךָ חֵינִי: ^{כח} הִקֵּם לַעֲבֹדְךָ אִמְרָתְךָ אֲשֶׁר לִירָאתְךָ:
^{כט} הַעֲבֵר חֲרָפְתִּי אֲשֶׁר יִגְרָתִּי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבִים: ^מ הִנֵּה תִאֲבָתִי לִפְקֻדֶיךָ בְּצִדְקָתְךָ
 חֵינִי:

מא וַיִּבְאֵנִי חֲסִדְךָ יי תְּשׁוּעָתְךָ כְּאִמְרָתְךָ: ^{מב} וְאַעֲנֶה חֲרָפִי דְבַר כִּי־בִטְחֹתִי בְּדַבְרְךָ:
 מג וְאַל־תִּצְלַל מִפִּי דְבַר־אֱמֶת עַד־מָאֵד כִּי לַמִּשְׁפָּט יִחְלָתִי: ^{מד} וְאַשְׁמְרָה תּוֹרָתְךָ
 תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: ^{מה} וְאַתְּהִלְכָּה בְּרַחֲבָה כִּי פְקֻדֶיךָ דִּרְשָׁתִּי: ^{מו} וְאַדְבָּרָה בְּעֲדֻתֶיךָ
 נֶגֶד מַלְכִּים וְלֹא אֲבוֹשׁ: ^{מז} וְאַשְׁתַּעֲשַׁע בְּמִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי: ^{מח} וְאַשְׂאֲכָפִי אֶל־
 מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי וְאַשִּׁיחָה בְּחֻקֶּיךָ:

מט זָכַרְדְּבַר לַעֲבֹדְךָ עַל אֲשֶׁר יִחְלָתִי: ^נ זֹאת נַחֲמֹתִי בְּעֵינֵי כִּי אִמְרָתְךָ חֵינִי:
 נא וְזִידִים הִלִּיצֵנִי עַד־מָאֵד מִתּוֹרָתְךָ לֹא נָטִיתִי: ^{נב} זָכַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ מֵעוֹלָם | יי
 וְאַתְּנַחֵם: ^{נג} זַלְעָפָה אֶחְזַתִּי מִרְשָׁעִים עֲזָבִי תּוֹרָתְךָ: ^{נד} זִמְרוֹת הַיּוֹלִי חֻקֶּיךָ בְּבֵית
 מְגוּרִי: ^{נה} זָכַרְתִּי בְּלִילָה שִׁמְךָ יי וְאַשְׁמְרָה תּוֹרָתְךָ: ^{נו} זֹאת הִיֵּת־הִלִּי כִּי פְקֻדֶיךָ נִצְרָתִי:

נז חֲלָקִי יי אִמְרָתִי לְשֹׁמֵר דְּבָרֶיךָ: ^{נח} חֲלִיתִי פָנֶיךָ בְּכָל־לַב חֲנֻנִי כְּאִמְרָתְךָ: ^{נט} חֲשַׁבְתִּי
 דְּרָכִי וְאַשִּׁיבָה רִגְלִי אֶל־עֲדוּתֶיךָ: ^ס חֲשַׁתִּי וְלֹא הִתְמַהֲמַהֲתִי לְשֹׁמֵר מִצְוֹתֶיךָ: ^{סא} חֲבָלִי
 רָשָׁעִים עוֹדְנִי תּוֹרָתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: ^{סב} חֲצוֹת־לַילָה אֶקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטִי
 צִדְקָתְךָ: ^{סג} חֶבֶר אֲנִי לְכָל־אֲשֶׁר יִרְאוּךָ וְלִשְׁמִרִי פְקוּדֶיךָ: ^{סד} חֲסִדְךָ יי מִלֵּאָה הָאָרֶץ
 חֻקֶּיךָ לְמַדְנִי:

סה טוֹב עֲשִׂיתָ עִם־עַבְדְּךָ יי כְּדַבְרְךָ: ^{סו} טוֹב טַעַם וְדַעַת לְמַדְנִי כִּי בְּמִצְוֹתֶיךָ הֵאֱמַנְתִּי:
 סז טָרָם אֶעֱנֶה אֲנִי שִׁגְגָה וְעַתָּה אִמְרָתְךָ שְׁמֵרְתִּי: ^{סח} טוֹב־אֶתָּה וּמִטִּיב לְמַדְנִי חֻקֶּיךָ:
 סט טַפְּלוּ עָלַי שָׁקֵר וְזִידִים אֲנִי בְּכָל־לַב | אֲצַר פְּקוּדֶיךָ: ^ע טָפַשׁ כַּחֲלָב לִבִּי אֲנִי תּוֹרָתְךָ
 שֶׁעֲשַׁעְתִּי: ^{עא} טוֹב־לִי כִי־עֲנֵנִתִי לְמַעַן אֶלְמַד חֻקֶּיךָ: ^{עב} טוֹב־לִי תּוֹרַת־פִּיךָ מֵאֲלֹפֵי זָהָב
 וְכֶסֶף:

עג יִדְּיָךְ עֲשׂוּנִי וַיְכַוְנֵנִי הִבִּינִי וְאַלְמַדָּה מִצְוֹתֶיךָ: ^{עד} יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמַחוּ כִּי לְדַבְרְךָ
 יִחְלָתִי: ^{עה} יִדְעָתִי יי כִּי־צִדֵּק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאֱמוּנָה עֲנִיתִנִּי: ^{עו} יִהְיֶינָא חֲסִדְךָ לְנַחֲמִנִי
 כְּאִמְרָתְךָ לַעֲבֹדְךָ: ^{עז} יִבְאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחִיָּה כִּי־תּוֹרָתְךָ שֶׁעֲשַׁעְתִּי: ^{עח} יִבְשׂוּ זִידִים כִּי־
 שָׁקֵר עוֹתוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפְקוּדֶיךָ: ^{עט} יִשׁוּבוּ לִי יִרְאֶיךָ וַיִּדְעוּ {וַיִּדְעִי} עֲדוּתֶיךָ: ^פ יִהְיֶה־
 לִבִּי תָמִים בְּחֻקֶּיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ:

פא בלטה לתשועתך נפשי לדברך יחלתי: פב כלו עיני לאמרתך לאמר מתי תנחמני:
 פג ביהייתי כנאד בקיטור חקיך לא שכחתי: פד כמה ימי-עבדך מתי תעשה
 ברדפי משפט: פה ברו-לי ודים שיחות אשר לא כתורתך: פו כל-מצותיך אמונה
 שקר רדפוני עזרני: פז כמעט כלוני בארץ ואני לא-עזבתי פקדיך: פח כחסדך חני
 ואשמרה עדות פיך:

פט לעולם יי דברך נצב בשמים: צ לדר ודר אמונתך פוננת ארץ ותעמד:
 צא למשפטיך עמדו היום כי הכל עבדיך: צב לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעיני:
 צג לעולם לא-אשכח פקודיך כי בם חיייתי: צד לך-אני הושיעני כי פקודיך דרשתי:
 צה לי קנו רשעים לאבדני עדתיך אתבונן: צו לכל-תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך
 מאד:

צז מה-אהבתי תורתך כל-היום היא שיחתי: צח מאיבי תחכמני מצותך כי לעולם
 היא-לי: צט מכל-מלמדי השכלתי כי עדותיך שיחה לי: ק מזקנים אתבונן כי
 פקודיך נצרת: קא מכל-ארח רע כלאתי רגלי למען אשמר דברך: קב ממשפטיך
 לא-סרת כי-אתה הורתני: קג מה-נמלצו לחכי אמרתך מדבש לפי: קד מפקודיך
 אתבונן על-כן שגאתי | כל-ארח שקר:

קה גר-לרגלי דברך ואור לנתיבתי: קו נשבעתי ואקימה לשמר משפטי צדקך:
 קז נעניתי עד-מאד יי חני כדברך: קח נדבות פי רצה-נא יי ומשפטיך למדני:
 קט נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי: קי נתנו רשעים פח לי ומפקודיך לא
 תעיתי: קיא נחלתי עדותיך לעולם כי-ששון לבי המה: קיב נטיתי לבי לעשות חקיך
 לעולם עקב:

קיד סתרי ומגני אתה לדברך יחלתי: קטו סורי-
 ממני מרעים ואצרה מצות אלהי: קטז סמכני כאמרתך ואחיה ואל-תבישני משברי:
 קיז סעדי ואושעה ואשעה בחקיך תמיד: קיח סלית כל-שוגים מחקיך כי-שקר
 תרמיים: קיט סגים השבת כל-רשעי-ארץ לכן אהבתי עדתיך: קכ סמר מפחדך
 בשרי וממשפטיך יראתי:

קכא עשיתי משפט וצדק בל-תניחני לעשקי: קכב ערב עבדך לטוב אלי-עשקני ודים:
 קכג עיני כלו לישועתך ולאמרת צדקך: קכד עשה עם-עבדך כחסדך וחקיך למדני:
 קכה עבדך-אני הבינני ואדעה עדתיך: קכו עת לעשות ליי הפרו תורתך: קכז על-כן

אֶהְבֵּתִי מִצְוֹתֶיךָ מִזֶּהָב וּמִפָּזָה: קכח עֲלֵכֶן | כָּל־פְּקוּדֵי כָל יִשְׂרָאֵל כָּל־אֶרֶץ שְׁקֶר שְׁנֵאתִי:

קכט פִּלְאוֹת עֲדוּתֶיךָ עַל־כֵּן נִצְרַתְם נַפְשֵׁי: קל פֶּתַח דְּבָרֶיךָ יֹאִיר מִבֵּין פְּתִיִּים: קלא פִּיר פַּעֲרָתִי וְאַשְׁאֵפָה כִּי לְמִצְוֹתֶיךָ יֹאבֵתִי: קלב פֶּנֶה־אֵלַי וְחֲנִנִי כְּמִשְׁפָּט לְאַהֲבֵי שְׁמֶךָ: קלג פַּעֲמֵי הֶכֶן בְּאַמְרָתְךָ וְאַל־תִּשְׁלַט־בִּי כָל־אָזֶן: קלד פִּדְנִי מִעֲשֶׁק אָדָם וְאַשְׁמְרָה פְּקוּדֶיךָ: קלה פִּנִּיךָ הָאֵר בְּעֶבְדְּךָ וְלִמְדֵנִי אֶת־חֻקֶּיךָ: קלו פִּלְגֵּי־מִים יִרְדּוּ עֵינַי עַל לֹא־שְׁמְרוֹ תוֹרָתְךָ:

קלז צִדִּיק אַתָּה יי וְיִשָּׁר מִשְׁפָּטֶיךָ: קלח צוֹיֵת צֶדֶק עֲדוּתֶיךָ וְאַמוּנָה מֵאֵד: קלט צִמְתַּתְנִי קִנְאָתִי כִּי־שָׁכַחוּ דְּבָרֶיךָ צָרִי: קמ צְרוּפָה אִמְרָתְךָ מֵאֵד וְעִבְדְּךָ אֶהְבָּה: קמא צִעִיר אֲנִכִּי וְנִבְוָה פֶּקֶדֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: קמב צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: קמג צֶר־וּמִצּוֹק מִצְאוֹנִי מִצְוֹתֶיךָ שֶׁעָשִׂיתִי: קמד צֶדֶק עֲדוּתֶיךָ לְעוֹלָם הִבִּינִי וְאַחִיָּה:

קמה קִרְאָתִי בְּכָל־לַב עֲנִנִי יי חֻקֶּיךָ אֶצְרָה: קמו קִרְאָתֶיךָ הוֹשִׁיעֵנִי וְאַשְׁמְרָה עֲדוּתֶיךָ: קמז קִדְמָתִי בְּנִשּׁוֹף וְאַשׁוּעָה לְדַבְרִיד {לְדַבְּרָךְ} יְחִלָּתִי: קמח קִדְמוֹ עֵינַי אֲשַׁמְרוֹת לְשִׁיחַ בְּאַמְרָתְךָ: קמט קוֹלִי שִׁמְעָה כַּחֲסִדְךָ יי כְּמִשְׁפָּטְךָ חֲיִנִּי: קנ קָרְבוּ רִדְפֵי זְמָה מִתּוֹרָתְךָ רַחֲקוּ: קנא קָרֹב אַתָּה יי וְכָל־מִצְוֹתֶיךָ אֱמֶת: קנב קֶדֶם יִדְעָתִי מִעֲדוּתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם יִסְדָּתָם:

קנג רְאֵה־עֲנִנִי וְחַלְצֵנִי כִּי־תוֹרָתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: קנד רִיבָה רִיבִי וְגֹאֲלִנִי לְאַמְרָתְךָ חֲיִנִּי: קנה רַחֲזוֹק מִרְשָׁעִים יִשׁוּעָה כִּי־חֻקֶּיךָ לֹא דָרְשׁוּ: קנו רַחֲמֶיךָ רַבִּים | יי כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲיִנִּי: קנז רַבִּים רִדְפֵי וְצָרִי מִעֲדוּתֶיךָ לֹא נָטִיתִי: קנח רֵאִיתִי בְּגָדִים וְאַתְקוּטָטָה אֲשֶׁר אִמְרָתְךָ לֹא שָׁמְרוּ: קנט רְאֵה כִּי־פְקוּדֶיךָ אֶהְבֵּתִי יי כַּחֲסִדְךָ חֲיִנִּי: קס רֹאשְׁדִּבְרֶךָ אֱמֶת וְלְעוֹלָם כָּל־מִשְׁפָּט צִדְקָךָ:

קסא שְׁרִים רִדְפוֹנִי חֲנָם וּמַדְבִּיר {וּמַדְבְּרֶךָ} פָּתַח לְבִי: קסב שֶׁשׁ אֲנִכִּי עַל־אַמְרָתְךָ כְּמוֹצֵא שֶׁלֹּל רַב: קסג שְׁקֶר שְׁנֵאתִי וְאַתְעַבָּה תוֹרָתְךָ אֶהְבֵּתִי: קסד שְׁבַע בְּיוֹם הַלְלִיתִיךָ עַל מִשְׁפָּטֶי צִדְקָךָ: קסה שְׁלוֹם רַב לְאַהֲבֵי תוֹרָתְךָ וְאִין־לִמּוֹ מִכְשׁוֹל: קסו שְׁבִרְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יי וּמִצְוֹתֶיךָ עֲשִׂיתִי: קסז שְׁמְרָה נַפְשִׁי עֲדוּתֶיךָ וְאַהֲבָם מֵאֵד: קסח שְׁמֵרְתִּי פְקוּדֶיךָ וְעֲדוּתֶיךָ כִּי כָל־דְּרָכֶי נִגְדָּךָ:

קסט תִּקְרַב רַנְתִּי לִפְנֶיךָ יי כְּדַבְּרֶךָ הִבִּינִי: קע תִּבּוֹא תַּחְנִנִי לִפְנֶיךָ כְּאַמְרָתְךָ הֲצִילִנִי: קעא תִּבְעַנָּה שְׁפָתֵי תְהִלָּה כִּי תִלְמְדֵנִי חֻקֶּיךָ: קעב תַּעַן לְשׁוֹנִי אִמְרָתְךָ כִּי כָל־מִצְוֹתֶיךָ

צֶדֶק: קעג תְּהִי־יָדְךָ לְעִזְרִי כִּי פְקוּדֶיךָ בַּחֲרִיתִי: קעד תִּאֲבֹתִי לִישׁוּעָתְךָ יִי וְתוֹרַתְךָ שְׁעֲשֵׂעִי: קעה תַּחֲיֵּנִפְשִׁי וְתַלְלֶךָ וּמִשְׁפָּטְךָ יִעֲזָרֵנִי: קעו תַּעֲטִי כֶּשֶׁה אֲבִד בְּקֶשׁ עֲבִידְךָ כִּי מִצֹּתֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי:

סנ הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־אֵל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקִּיעַ עֲזֹ: ב הַלְלוּהוּ בַּגְּבוּרָתוֹ הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ: ג הַלְלוּהוּ בַּתְּקֵעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בַּנֶּבֶל וּכְנֹר: ד הַלְלוּהוּ בַּתֶּף וּמַחֹל הַלְלוּהוּ בַּמִּנִּים וְעֹגֵב: ה הַלְלוּהוּ בַּצִּלְצְלִי־שִׁמְעַ הַלְלוּהוּ בַּצִּלְצְלִי תְרוּעָה: ו כָּל הַנִּשְׁמָה (הָה) תַּהֲלֵל יָהּ (יָה) הַלְלוּיָהּ: נדאי

איוב

א אִישׁ הָיָה בְּאַרְצ־עוֹץ אִיּוֹב שְׁמוֹ וְהָיָה | הָאִישׁ הַהוּא תָם וְיֹשֶׁר וִירָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרַע: ב וַיּוֹלְדּוּ לוֹ שִׁבְעָה בָנִים וְשְׁלוֹשׁ בָּנוֹת: ג וַיְהִי מְקַנְהוּ שְׁבַעַת אֲלִפִּי־צֹאן וְשִׁלְשֵׁת אֲלִפִּי גַמְלִים וְחֲמִשׁ מֵאוֹת צֶמֶד־בָּקָר וְחֲמִשׁ מֵאוֹת אֲתוֹנוֹת וְעֶבְדָּה רַבָּה מְאֹד וַיְהִי הָאִישׁ הַהוּא גָדוֹל מִכָּל־בְּנֵי־קֶדֶם:

מב טו וְלֹא נִמְצָא נָשִׁים יָפוֹת כְּבָנוֹת אִיּוֹב בְּכָל־הָאָרֶץ וַיִּתֵּן לָהֶם אֲבִיהֶם נַחֲלָה בְּתוֹךְ אֲחֵיהֶם: טז וַיְהִי אִיּוֹב אַחֲרֵי־זֹאת מֵאָה וָאַרְבָּעִים שָׁנָה וִירָא {וַיִּרְאָה} אֶת־בְּנָיו וְאֶת־בְּנֵי בָנָיו אַרְבָּעָה דְרוֹת: יז וַיָּמָת אִיּוֹב (אב) זָקֵן וְשֹׁבַע (וע) יָמִים: נדאי

משלי

א מְשָׁלִי שְׁלֹמֹה בֶן־דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: ב לִדְעַת חֲכָמָה וּמוֹסָר לְהִבִּין אֲמָרִי בִינָה: ג לַקַּחַת מוֹסָר הַשֶּׁבֶל צֶדֶק וּמִשְׁפָּט וּמִשְׁרִים:

א אֲשַׁת־חַיִּל מִי יִמְצָא וְרָחֵק מִפְּנִינִים מִכְרָה: יא בְּטַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ וְשִׁלָּל לֹא יִחְסֹר: יב גְּמַלְתָּהּ טוֹב וְלֹא־דָרַע כָּל יְמֵי חַיֶּיהָ: יג דְּרָשָׁה צָמֵר וּפִשְׁתִּים וְתַעֲשׂ בְּתַפְּץ כַּפֶּיהָ: יד הִיְתָה בְּאֵינֹת סוֹחֵר מִמֶּרְחֵק תִּבְיָא לַחֲמָה: טו וְתָקַם | בְּעוֹד לִילָה וְתִתֵּן טֶרֶף לְבֵיתָהּ וְחֹק לְנַעֲרֹתֶיהָ: טז זִמְמָה שָׂדֶה וְתִקַּחְתָּהּ מִפְּרִי כַּפֶּיהָ נֹטַע {גִּטְעָה} כְּרִם: יז חֲגִרָה בְּעוֹז מִתְּנִיָּה וְתֹאמֶץ זְרוּעֹתֶיהָ: יח טַעֲמָה כִּי־טוֹב סַחֲרָה לֹא־יִכְבֶּה בַּלִּיל {בַּלִּילָה} גִּרָה: יט יָדֶיהָ שֹׁלַחַה בְּכִישׁוֹר וְכַפֶּיהָ תִּמְכּוּ פֶלֶךְ: כ כַּפָּה פָּרְשָׁה לַעֲנִי וַיִּדֶּה שֹׁלַחַה לְאַבְיוֹן: כא לֹא־תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֹג כִּי כָל־בֵּיתָהּ לִבֵּשׁ שָׁנִים: כב מִרְבָּדִים עֲשֵׂת־הָלָה שֵׁשׁ וָאַרְגָּמָן לְבוּשָׁה: כג נוֹדַע בְּשַׁעֲרִים בַּעֲלָה בְּשִׁבְתּוֹ עַם־זִקְנֵי־אָרֶץ:

כד סדין עֲשֶׂתָּה וַתִּמְכַּר וַחֲגֹר נָתַנָּה לְבִנְיָמִן: כה עֲזֹוֹהֶדֶר לְבוּשָׁה וַתִּשְׁחַק לַיּוֹם אַחֲרוֹן: כו פִּיהָ פִּתְחָה בַּחֲכָמָה וְתוֹרַת חֶסֶד עַל־לְשׁוֹנָה: כז צוּפִיהָ הִילְכוֹת {הִלְכוֹת} בֵּיתָה וְלֶחֶם עֲצָלוֹת לֹא תֹאכַל: כח קָמוּ בָנֶיהָ וַיֵּאֱשְׁרוּהָ בַעֲלָהּ וַיְהַלְלֶהָ: כט רַבּוֹת בָּנוֹת עָשׂוּ חֵיל וְאַתָּה עָלִית עַל־כַּלְנָה: 5 שָׁקַר הַחֹן וְהַבֶּל הִיפִי אִשָּׁה יִרְאַת־יְיָ הִיא תִתְהַלֵּל: 6א תְּנוּ־לָהּ (לה) מִפְּרֵי יָדֶיהָ וַיְהַלְלוּהָ בַשָּׁעֲרִים (בס) מַעֲשִׂיהָ: נִיָּאד

קהלת

א א דְּבַרִי קֹהֵלֶת בְּיָדָךְ מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם: ב הֶבֶל הֶבֶלִים אָמַר קֹהֵלֶת הֶבֶל הֶבֶלִים הַכֹּל הֶבֶל: ג מִה־יִּתְרוֹן לָאָדָם בְּכָל־עֲמָלוֹ שִׁיעֲמַל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ: יב וַיִּתֵּר מִהֶמָּה בְּנֵי הַזֶּהָר עֲשׂוֹת סִפְרִים הִרְבָּה אֵין לֶן וְלֶהָ הִרְבָּה יִגְעַת בָּשָׂר: יג סוֹף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמַע אֶת־הָאֱלֹהִים יִרְאֵ וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׁמֹר פִּי־זָה כָל־הָאָדָם: יד כִּי אֶת־ (אח) כָּל־מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים יִבֵּא בַּמִּשְׁפָּט עַל כָּל־נַעֲלָם אִם־טוֹב וְאִם־ (ס) רָע: טו סוֹף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמַע אֶת־הָאֱלֹהִים יִרְאֵ וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׁמֹר פִּי־זָה כָל־הָאָדָם: נִיָּאד

שיר השירים

א א שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה: ב יִשְׁלַחַנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיָּהּ כִּי־טוֹבִים דִּדִּיךְ מִיָּין: ג לְרִיחַ שְׁמִינִיךְ טוֹבִים שְׁמֹן תוֹרֵךְ שְׁמֶךָ עַל־כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבֹּדךָ: חב כִּרְמִי שְׁלִי לִפְנֵי הָאֵלֶךְ לְךָ שְׁלָמָה וּמֵאֲתָיִים לְנִטְרִים אֶת־פְּרִיֹן: יג הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגִנֹּת חִבְרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלֶךְ הַשְּׁמִיעָנִי: יד בָּרַח | דוֹדִי (ד) וְדָמָה־לְךָ לְעַבְדִּי אוֹ לְעַפְרֵי הָאֵילָנִים עַל הָרִי (ה) בְּשָׁמִים: יאדנ

איכה

זה קוראים בלחש

א א אִיכָה | יִשְׁבָּה בְּדָד הָעִיר רַבָּתִי עִם הֵיטָה כְּאִלְמָנָה רַבָּתִי בְּגוֹזִים שְׁרָתִי בַּמְדִּינוֹת הֵיטָה לָמָס: ב בָּכוּ תִבְכָּה בְּלִילָה וְדַמְעָתָה עַל לַחֲיָה אֵין־לָהּ מִנְּחָם מִכָּל־אֶהְבִּיהָ כָּל־רַעֲיָהּ בְּגָדוּ בָּהּ הָיוּ לָהּ לְאֵיבִים: ג גָּלְתָה יְהוּדָה מִעֲנִי וּמִרַב עֲבָדָה הִיא יִשְׁבָּה בְּגוֹזִים לֹא מִצָּאָה מָנוּחַ כָּל־רַדְפֶּיהָ הַשִּׁיגוּהָ בֵּין הַמִּצָּרִים:

ה כ לָמָה לִנְצַח תִּשְׁכַּחַנּוּ תַעֲזוּבֵנוּ לְאָרֶץ יָמִים: כא הַשִּׁיבֵנוּ יְיָ | אֵלֶיךָ וְנָשׁוּב {וְנָשׁוּבָה}

חדש ימינו בקדש: כ כִּי אִם־ (אס) מָאֵס מֵאִסְתָּנוּ קִצְפָּת עָלֵינוּ עַד־ (עד) מָאֵד: הַשִּׁיבֵנוּ
יִי | אֱלֹהֶיךָ וְנִשׁוּבָה חֹדֶשׁ יָמֵינוּ בְּקָדֶשׁ: יאנר

דניאל

א בִּשְׁנַת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוּת יְהוֹיָקִים מֶלֶךְ־יְהוּדָה בָּא נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל יְרוּשָׁלַם
וַיִּצַּר עָלֶיהָ: ב וַיִּתֵּן אֲדָנִי בִידּוֹ אֶת־יְהוֹיָקִים מֶלֶךְ־יְהוּדָה וּמִקְצַת כְּלֵי בֵית־הָאֱלֹהִים
וַיָּבִיֵאֵם אֶרֶץ־שֹׁנָנִיר בֵּית אֱלֹהֵיו וְאֶת־הַכֵּלִים הַבָּיִא בֵּית אוֹצֵר אֱלֹהֵיו: ג וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
לְאַשְׁפְּנֵי רַב סָרִיסָיו לְהָבִיא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִזֶּרַע הַמְּלוּכָה וּמִן־הַפְּרִתָּמִים:

יב יא וּמִעַת הוֹסֵר הַתָּמִיד וְלָתֵת שְׁקוּץ שִׁמְם יָמִים אֶלֶף מֵאָתִים וְתִשְׁעִים: יג אֲשֶׁר־
הַמַּחֲבָה וַיִּגָּע לִיָּמִים אֶלֶף שָׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשָּׁה: יד וְאַתָּה לֵךְ (לד) לִקְצֵי וְתִנּוּחַ
וְתַעֲמִד לְגִלְגָלֶךָ לִקְצֵי (לז) הַיָּמִין: ידאנ

אסתר

א וַיְהִי בַיָּמִי אַחֲשֻׁרוּשׁ הוּא אַחֲשֻׁרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדּוּ וְעַד־כּוֹשׁ שִׁבְעַ וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה
מְדִינָה: ב בַּיָּמִים הָהֵם כְּשֶׁבֶת | הַמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרוּשׁ עַל כֶּסֶּא מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוּשַׁן
הַבִּירָה: ג בִּשְׁנַת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ עָשָׂה מִשְׁתֶּה לְכָל־שָׂרָיו וְעַבְדָּיו חֵיל | פָּרַס וּמְדֵי
הַפְּרִתָּמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינּוֹת לִפְנָיו:

יא וַיִּשְׂם הַמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרֶשׁ {אַחֲשֻׁרוּשׁ} | מֵס עַל־הָאָרֶץ וְאֵי־הַיָּם: ב וְכָל־מַעֲשֵׂה
תִּקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרָשֶׁת גְּדֻלַּת מַרְדֳּכָי אֲשֶׁר גִּדְּלוֹ הַמֶּלֶךְ הִלּוּאֵהֶם כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר
דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מְדֵי וּפָרַס: ג כִּי | מַרְדֳּכָי (מי) הַיְּהוּדִי מִשְׁנֶה לְמֶלֶךְ אַחֲשֻׁרוּשׁ
וְגִדּוֹל לַיְּהוּדִים וְרָצוּי לְרַב אַחֲיוּ דָרֵשׁ טוֹב לַעֲמֹד וּדְבַר שְׁלוֹם לְכָל־ (לז) זָרְעוֹ: ידאנ

דברי הימים

אא אֲדָם שֵׁשׁ אָנוּשׁ: ב קִינָן מֵהַלָּאֵל יֵרֵד: ג חֲנוּךְ מֵתוֹשֵׁלַח לָמֹךְ:

בב כא לְמִלְאוֹת דְּבַר־יִי בְּפִי יִרְמְיָהוּ עַד־רַצְתָּהּ הָאָרֶץ אֶת־שִׁבְתוֹתֶיהָ כָּל־יָמֵי הַשְּׁמָה
שְׁבָתָה לְמִלְאוֹת שְׁבַעִים שָׁנָה: כב וּבִשְׁנַת אֶחָת לְכוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לְכָלוֹת דְּבַר־יִי

בְּפִי יִרְמִיָּהוּ הָעֵיר יְיָ אֶת־רוּחַ כּוֹרֵשׁ מֶלֶךְ־פָּרֶס וַיַּעֲבֹר־קוֹל בְּכָל־מְלָכוֹתָו וְגַם־בְּמִכְתָּב
 יֵאמֹר: כִּי כֹה־אָמַר (אֲר) כּוֹרֵשׁ | מֶלֶךְ פָּרֶס כָּל־מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְיָ אֱלֹהֵי
 הַשָּׁמַיִם וְהוּא־פָקֵד עָלַי לִבְנוֹת־לוֹ בַּיִת בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה מִי־בָכֶם מְכַל־עֲמּוֹ
 יְיָ אֱלֹהֵיו עֲמּוֹ (עו) וַיַּעַל: ינאד

עזרא

א וּבִשְׁנַת אַחַת לְכוֹרֵשׁ מֶלֶךְ פָּרֶס לְכָלוֹת דְּבַר־יְיָ מִפִּי יִרְמִיָּהוּ הָעֵיר יְיָ אֶת־רוּחַ כּוֹרֵשׁ
 מֶלֶךְ־פָּרֶס וַיַּעֲבֹר־קוֹל בְּכָל־מְלָכוֹתָו וְגַם־בְּמִכְתָּב יֵאמֹר: כִּי כֹה־אָמַר כּוֹרֵשׁ מֶלֶךְ פָּרֶס
 כָּל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְיָ אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהוּא־פָקֵד עָלַי לִבְנוֹת־לוֹ בַּיִת בִּירוּשָׁלַם
 אֲשֶׁר בִּיהוּדָה: ג מִי־בָכֶם מְכַל־עֲמּוֹ יְהִי אֱלֹהֵיו עֲמּוֹ וַיַּעַל לִירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה וַיְבִן
 אֶת־בֵּית יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם:

נחמיה יג כט זָכְרָה לָהֶם אֱלֹהֵי עַל גִּילָלִי הַכֹּהֵנָה וּבְרִית הַכֹּהֵנָה וְהַלְוִיִּם: ־ וְטַהֲרִיתִם מְכַל־
 נֹכַר וְאַעֲמִידָה מִשְׁמְרוֹת לַכֹּהֲנִים וְלַלְוִיִּם אִישׁ בְּמַלְאכְתּוֹ: ־א וּלְקַרְבָּן הַעֲצִים (הס)
 בַּעֲתִים מִזְמָנוֹת וּלְבַכּוֹרִים זָכְרָה־לִּי אֱלֹהֵי (א) לְטוֹבָה: חזק ינאד

משניות

סדר זרעים

מסכת ברכות

מאימתי קורין את שמע בערבית, משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן, עד סוף האשמורה הראשונה, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד חצות. רבן גמליאל אומר, עד שייעלה עמוד השחר. מטעה שבאו בניו מבית המשתה, אמרו לו, לא קרינו את שמע. אמר להם, אם לא עלה עמוד השחר, חיבין אתם לקרות. ולא זו בלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות, מצותן עד שייעלה עמוד השחר. הקטר חלבים ואברים, מצותן עד שייעלה עמוד השחר. וכל הנאכלין ליום אחד, מצותן עד שייעלה עמוד השחר. אם כן, למה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרחיק את האדם מן העברה:

חיב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה, שנאמר, ואהבת את יי אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. בכל לבבך, בשני יצריך, ביצר טוב וביצר רע. ובכל נפשך, אפלו הוא נוטל את נפשך. ובכל מאדך, בכל ממונך. דבר אחר בכל מאדך, בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הוי מודה לו במאד מאד. לא יקל אדם את ראשו כנגד שער המזרח, שהוא מכון כנגד בית קדשי הקדשים. לא יכנס להר הבית במקלו, ובמנעלו, ובפנדתו, ובאבק שעל רגליו, ולא יעשנו קפנדריא, ורקיקה מקל וחמר. כל חותמי ברכות שהיו במקדש, היו אומרים מן העולם. משקלקלו המינין, ואמרו, אין עולם אלא אחד, התקינו שיהיו אומרים מן העולם ועד העולם. והתקינו שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם, שנאמר, והנה בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים יי עמכם, ויאמרו לו יברכך יי. ואומר, יי עמך גבור החיל. ואומר, אל תבוז כי זקנה אמה. ואומר, עת לעשות ליי הפרו תורתך. רבי נתן אומר, הפרו תורתך משום עת לעשות ליי:

מסכת פאה

אלו דברים שאין להם שעור, הפאה, והפפורים, והראיון, וגמילות חסדים, ותלמוד תורה. אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא,

כבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והבאת שלום בין אדם לחברו, ותלמוד תורה כנגד כלם:

מי שיש לו חמשים זוז והוא נושא ונותן בהם, הרי זה לא יטול. וכל מי שאינו צריך לטול ונוטל, אינו מת מן הזקנה עד שיצטרך לבריות. וכל מי שצריך לטול ואינו נוטל, אינו מת מן הזקנה עד שיפרנס אחרים משלו, ועליו הכתוב אומר, ברוך הגבר אשר יבטח ב'י וה'יה יי מבטחו. וכן דין שדן דין אמת לאמתו. וכל מי שאינו לא חגר ולא סומא ולא פסח ועושה עצמו כאחד מהם, אינו מת מן הזקנה עד שיהיה כאחד מהם, שנאמר, ודורש רעה תבואנו, ונאמר, צדק צדק תרדף. וכל דין שלוקח שחד ומטה את הדין, אינו מת מן הזקנה עד שעיניו כהות, שנאמר, ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים:

מסכת דמאי

הקלין שבדמאי, השיתין, והרימין, והעזרדין, ובנות שוח, ובנות שקמה, ונבלות התמרה, והגפנין, והנצפה. וביהודה, האוג, והחמץ, והכסבר. רבי יהודה אומר, כל השיתין פטורין, חוץ משל דופרה. כל הרימין פטורין, חוץ מרימי שקמונה. כל בנות שקמה פטורות, חוץ מן המסטפות:

מי שהיו לו עשר שורות של עשר עשר בדי יין, ואמר, שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שתי חביות לוכסן. חצי שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל ארבע חביות מארבע זויות. שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שורה אחת לוכסן. חצי שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שתי שורות לוכסן. חבית אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל מכל חבית וחבית:

מסכת כלאים

החטים והזוגין אינם בלאים זה בזה. השעורים ושבלת שועל, הכסמין והשיפון, הפול והספיר, הפרקדן והטפח, ופול הלבן והשעועית, אינם בלאים זה בזה:

אותות הגרדין ואותות הפובסים, אסורות משום בלאים. התוכף תכיפה אחת, אינה חבור, ואין בה משום בלאים, והשומטה בשבת פטור. עשה שני ראשיה לצד

אֶחָד, חֲבוּר, וַיֵּשׁ בָּהּ מִשּׁוּם כָּלָאִים, וְהַשּׁוּמְטָה בְּשֶׁבֶת חֵיב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, עַד שִׁישְׁלֹשׁ. הַשֶּׁק וְהַקֶּפֶה מִצְטָרְפִין לְכָלֵאִים:

מסכת שביעית

עַד אֵימָתִי חוֹרְשִׁין בְּשָׂדֶה הָאֵילָן עָרֵב שְׁבִיעִית, בֵּית שַׁמַּי אוֹמְרִים, כָּל זְמַן שֶׁהוּא יָפֶה לְפָרִי. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, עַד הָעֶצְרֶת. וּקְרוּבִין דְּבָרֵי אֱלוֹ לֵהִיּוֹת כְּדִבְרֵי אֱלוֹ:

הַמַּחְזִיר חוֹב בְּשְׁבִיעִית, רוּחַ חֲכָמִים נּוֹחָה הֵימָנּוּ. הַלּוֹה מִן הַגֶּר שְׁנִתְגִּירוֹ בְּנֵי עַמּוֹ, לֹא יִחְזִיר לְבָנָיו, וְאִם הִחְזִיר, רוּחַ חֲכָמִים נּוֹחָה הֵימָנּוּ. כָּל הַמְטִלְטֵלִין נִקְנִין בְּמַשִּׁיכָה, וְכָל הַמְקִיִּם אֶת דְּבָרָם, רוּחַ חֲכָמִים נּוֹחָה הֵימָנּוּ:

מסכת תרומות

חֲמִשָּׁה לֹא יִתְרֹמּוּ, וְאִם תִּרְמּוּ אֵין תְּרֹמֶתָן תְּרֹמָה. הַחֲרֹשׁ, וְהַשּׁוֹטָה, וְהַקָּטָן, וְהַתּוֹרֵם אֶת שְׂאִינּוֹ שָׁלוּ, נִכְרִי שֶׁתִּרְם אֶת שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֶפְלוֹ בְּרִשּׁוֹת, אֵין תְּרֹמָתוֹ תְּרֹמָה:

מִדְּלִיקִין שָׁמֶן שֶׁרָפָה בְּבִתֵּי כְּנָסִיּוֹת, וּבְבִתֵּי מִדְּרָשׁוֹת, וּבִמְבוֹאוֹת הָאֶפְלִין, וְעַל גִּבֵּי הַחוּלִין בְּרִשּׁוֹת כֹּהֵן. בֵּת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁאֵאת לִכְהֵן וְהִיא לְמוֹדָה אֶצֶל אָבִיהָ, אָבִיהָ מִדְּלִיק בְּרִשּׁוֹתָהּ. מִדְּלִיקִין בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה אֲבָל לֹא בְּבֵית הָאֲבָל, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, בְּבֵית הָאֲבָל אֲבָל לֹא בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה. רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר כָּאֵן וְכָאֵן. רַבִּי שִׁמְעוֹן מֵתִיר כָּאֵן וְכָאֵן:

מסכת מעשרות

כָּלֵל אָמְרוּ בְּמַעֲשָׂרוֹת, כָּל שֶׁהוּא אֲכָל, וְנִשְׁמַר, וְגִדּוּלָיו מִן הָאָרֶץ, חֵיב בְּמַעֲשָׂרוֹת. וְעוֹד כָּלֵל אַחֵר אָמְרוּ, כָּל שֶׁתְּחַלְתּוֹ אֲכָל וְסוּפּוֹ אֲכָל, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא שׁוּמְרוֹ לְהוֹסִיף אֲכָל, חֵיב קֶטֶן וְגִדּוֹל. וְכָל שֶׁאֵין תְּחַלְתּוֹ אֲכָל אֲבָל סוּפּוֹ אֲכָל, אֵינּוּ חֵיב עַד שִׁיעֶשֶׂה אֲכָל:

שׁוּם בַּעַל בָּכִי, וּבָצֵל שֶׁל רֶכֶּפֶא, וּגְרִיסִין הַקִּילָקִין, וְהַעֲדָשִׁים הַמְצָרִיּוֹת, רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר אֵף הַקֶּרֶקֶס, רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אֵף הַקּוּטְנִים, פְּטוּרִים מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת, וְנִלְקָחִין

מִכָּל אָדָם בְּשִׁבְעִית. זֶרַע לֹף הָעֲלִיז, זֶרַע כְּרָשִׁים, זֶרַע בְּצָלִים, זֶרַע לֶפֶת וצִנּוֹנוֹת, וְשָׂאֵר זֶרַעוֹנֵי גִנָּה שְׂאִינָן נֶאֱכָלִים, פְּטוּרִים מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת, וְנִלְקָחִין מִכָּל אָדָם בְּשִׁבְעִית, שְׂאֵף עַל פִּי שְׂאֲבִיָּהּ תְּרוּמָה, הָרִי אֵלּוּ יֵאָכְלוּ:

מסכת מעשר שני

מַעֲשֵׂר שְׁנִי אֵין מִזְכְּרִין אוֹתוֹ, וְאֵין מִמַּשְׁכְּנִין אוֹתוֹ, וְאֵין מִחֲלִיפִין אוֹתוֹ, וְלֹא שׁוֹקְלִין כְּנֶגְדּוֹ, וְלֹא יֹאמֵר אָדָם לַחֲבֵרוֹ בִּירוּשָׁלַיִם, הִילָךְ יֵין וְתֵן לִי שֶׁמֶן, וְכֵן שְׂאֵר כָּל הַפְּרוֹת. אֲבָל נֹתְנִין זֶה לָזֶה מִתְּנַת חֲנָם:

יֹחֲנָן כֹּהֵן גָּדוֹל הָעֵבִיר הוֹדִיֹת הַמַּעֲשֵׂר. אֵף הוּא בִטֵּל אֶת הַמַּעֲשָׂרִים וְאֶת הַנוֹקְפִים. וְעַד יָמָיו הָיָה פְּטִישׁ מִכָּה בִירוּשָׁלַיִם. וּבִיָּמָיו אֵין אָדָם צָרִיד לְשֹׂאוֹל עַל הַדְּמָאִי:

מסכת חלה

חֲמִשָּׁה דְּבָרִים חִיבִין בַּחֲלָה, הַחֲטִים וְהַשְּׂעוּרִים וְהַפֶּסֶם וְשִׁבְלֵת שׁוּעַל וְשִׁיפּוֹן, הָרִי אֵלּוּ חִיבִין בַּחֲלָה, וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, וְאַסּוּרִין בַּחֲדָשׁ מִלִּפְנֵי הַפֶּסַח, וּמִלְקָצוֹר מִלִּפְנֵי הָעֶמֶר. וְאִם הִשְׁרִישׁוּ קֶדֶם לָעֶמֶר, הָעֶמֶר מִתִּירָן. וְאִם לֹא, אֲסוּרִין עַד שְׂבִיזָא הָעֶמֶר הַבָּא:

בֶּן אֲנָטִינוֹס הָעֵלָה בְּכוֹרוֹת מִבֶּבֶל, וְלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ. יוֹסֵף הַכֹּהֵן הֵבִיא בְּכוֹרֵי יֵין וְשֶׁמֶן, וְלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ. אֵף הוּא הָעֵלָה בָּנָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ לַעֲשׂוֹת פֶּסַח קֶטֶן בִּירוּשָׁלַיִם, וְהַחֲזִירוּהוּ, שְׁלֹא יִקְבַּע הַדָּבָר חוּבָה. אֲרִיסְטוֹן הֵבִיא בְּכוֹרָיו מֵאַפְמָיָא וְקִבְּלוּ מִמֶּנּוּ, מִפְּנֵי שְׂאֲמָרוֹ, הַקּוֹנָה בְּסוּרְיָא, כְּקוֹנָה בַּפְּרוֹר שֶׁבִירוּשָׁלַיִם:

מסכת ערלה

הַנוֹטֵעַ לְסִיג וּלְקוֹרוֹת, פְּטוּר מִן הָעֲרֵלָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֶפְלוּ אָמַר הַפְּנִימִי לְמֵאֲכָל וְהַחִיצוֹן לְסִיג, הַפְּנִימִי חֵיב וְהַחִיצוֹן פְּטוּר:

סֵפֶק עֲרֵלָה, בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל אֲסוּר וּבְסוּרְיָא מִתָּר. וּבְחוּצָה לְאַרְצֵי יוֹרְד וְלוֹקָת, וּבְלִבְד שְׁלֹא יִרְאֶנוּ לֹקֵט. כֶּרֶם נְטוּעַ יֵרֶק וְיֵרֶק נִמְכָּר חוּצָה לוֹ, בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל אֲסוּר וּבְסוּרְיָא מִתָּר, וּבְחוּצָה לְאַרְצֵי יוֹרְד וְלוֹקֵט, וּבְלִבְד שְׁלֹא יִלְקוּט בֵּיד. הַחֲדָשׁ אֲסוּר מִן הַתּוֹרָה בְּכָל מְקוֹם. וְהָעֲרֵלָה הִלְכָה. וְהַפְּלָאִים מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים:

מסכת ביכורים

יש מביאין בבורים וקורין, מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין. אלו שאינן מביאין, הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך של יחיד או של רבים, וכן המבריך מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך שלו. הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך שלו ודרך היחיד ודרך הרבים באמצע, הרי זה אינו מביא. רבי יהודה אומר, כזה מביא:

למה אמרו הבכורים כנכסי כהן, שהוא קונה מהם עבדים וקרקעות ובהמה טמאה, ובעל חוב נוטלן בחובו, והאשה בכתבתה, כספר תורה. ורבי יהודה אומר, אין נותנין אותם אלא לחבר בטובה. וחכמים אומרים, נותנין אותם לאנשי משמר, והם מחלקין ביניהם כקדשי המקדש:

סדר מועד

מסכת שבת

יציאות השבת, שתיים שהן ארבע בפנים, ושתיים שהן ארבע בחוץ. כיצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים. פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס, בעל הבית חיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורים. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס, שניהם פטורים:

מפירין נדרים בשבת, ונשאלין לדברים שהן לצורך השבת. פוקקין את המאור, ומודדין את המטלית ואת המקנה. ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית, שפקקו את המאור בטפוח, וקשרו את המקדה בגמי לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם לאו. ומדבריהם למדנו, שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת:

מסכת עירובין

מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה, ימעט. רבי יהודה אומר, אינו צריך. והרחב מעשר אמות, ימעט. ואם יש לו צורת הפתח, אף על פי שהוא רחב מעשר

אמות, אין צריך למעט:

שרץ שנמצא במקדש, כהן מוציאו בהמינו, שלא לשהות את הטמאה, דברי רבי יוחנן בן ברוקה. רבי יהודה אומר, בצבת של עץ, שלא לרבות את הטמאה. מהיכן מוציאים אותו, מן ההיכל ומן האולם ומבין האולם ולמזבח, דברי רבי שמעון בן ננס. רבי עקיבא אומר, מקום שחיבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת, משם מוציאים אותו, ושאר כל המקומות כופין עליו פסכתה. רבי שמעון אומר, מקום שהתירו לך חכמים, משלך נתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות:

מסכת פסחים

אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה. ולמה אמרו שתי שורות במרתף, מקום שמכניסין בו חמץ. בית שמאי אומרים, שתי שורות על פני כל המרתף. ובית הלל אומרים, שתי שורות החיצונות שהן העליונות:

הפסח אחר חצות, מטמא את הידים. הפגול והנוטר, מטמאין את הידים. ברוך ברבת הפסח, פטר את של זבח. ברוך את של זבח, לא פטר את של פסח, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר, לא זו פוטרת זו, ולא זו פוטרת זו:

מסכת חגיגה

הכל חיבין בראיה, חוץ מחירש שוטה וקטן, וטמטום ואנדרוגינוס, ונשים, ועבדים שאינם משחררים, החגר, והסומא, והחולה, והזקן, ומי שאינו יכול לעלות ברגליו. איזהו קטן, כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, שנאמר, שלש רגלים:

ביצד מעבירים על טהרת עזרה, מטבילין את הכלים שהיו במקדש, ואומרים להם, הזהרו שלא תגעו בשלחן (ובמנורה) ותטמאוהו. כל הכלים שהיו במקדש, יש להם שניים ושלישים, שאם נטמאו הראשונים, יביאו שניים תחתיהן. כל הכלים שהיו במקדש, טעונין טבילה, חוץ ממזבח הזהב ומזבח הנחשת, מפני שהן פקרקע, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, מפני שהן מצפין:

מסכת ביצה

ביצה שנוזלה ביום טוב, בית שמאי אומרים, תאכל. ובית הלל אומרים, לא תאכל. בית שמאי אומרים, שאור בכזית וחמץ בככותבת. ובית הלל אומרים, זה וזה בכזית:

מי שזמן אצלו אורחים, לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב. אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין ושוחטין את הביתיות. אלו הן ביתיות, הלנות בעיר. מדבריות, הלנות באפר:

מסכת מועד קטן

משקין בית השלחין במועד ובשביעית, בין ממעין שיצא בתחלה, בין ממעין שלא יצא בתחלה. אבל אין משקין לא ממי הגשמים ולא ממי הקילון. ואין עושין עוגיות לגפנים:

בראשי חידשים בחנוכה ובפורים, מענות ומטפחות, בזה ובה, אבל לא מקוננות. נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות. איזהו ענוי, שפלן עונות כאחת. קינה, שאחת מדברת וכלן עונות אחריה, שגאמר, ולמדנה בנתיכם נהי ואשה רעותה קינה. אבל לעתיד לבא הוא אומר, בלע המות לנצח ומחה אדני יי (הקריאה: אלהים) דמעה מעל כל פנים (וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יי דבר):

מסכת ראש השנה

ארבעה ראשי שנים הם. באחד בניסן, ראש השנה למלכים ולרגלים. באחד באלול, ראש השנה למעשר בהמה. רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים, באחד בתשרי. באחד בתשרי ראש השנה לשנים, ולשמטין וליובלות, לנטיעה ולירקות. באחד בשבט, ראש השנה לאילן, בדברי בית שמאי. בית הלל אומרים, בחמשה עשר בו:

סדר תקיעות, שלש של שלש. שעור תקיעה כשלש תרועות. שעור תרועה כשלש יבבות. תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים, אין בידו אלא אחת. מי שברך ואחר כך נתמנה לו שופר, תוקע ומריע ותוקע שלש פעמים. כשם ששליח

צבור חֵיב, כִּךְ כָּל יָחִיד וְיָחִיד חֵיב. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שְׁלִיחַ צְבוּר מוֹצִיא אֶת הָרַבִּים יְדֵי חוֹבָתָן:

מסכת יומא

שִׁבְעַת יָמִים קָדָם יוֹם הַכַּפּוּרִים מְפָרִישִׁין כֹּהֵן גָּדוֹל מִבֵּיתוֹ לְלִשְׁכַּת פְּלִהְדְּרִין, וּמִתְקִינִין לוֹ כֹּהֵן אַחֵר תַּחֲתָיו, שָׁמָּה יֵאָרֵעַ בּוֹ פְּסוּל. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף אִשָּׁה אַחֲרַת מִתְקִינִין לוֹ, שָׁמָּה תָמוּת אִשְׁתּוֹ, שְׁנֵאָמֵר, וְכִפֹּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ, בֵּיתוֹ זֶה אִשְׁתּוֹ. אָמְרוּ לוֹ, אִם כֵּן, אֵין לְדַבֵּר סוּף:

הָאוֹמֵר אַחֲטָא וְאָשׁוּב, אַחֲטָא וְאָשׁוּב, אֵין מְסַפִּיקִין בִּידוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אַחֲטָא וְיוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שֶׁבִין אָדָם לְמָקוֹם, יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שֶׁבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׁיִרְצָה אֶת חֵבְרוֹ. אֵת זֶה דִּרְשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה, מִכָּל חֲטָאֲתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ, עֲבֵרוֹת שֶׁבִין אָדָם לְמָקוֹם, יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שֶׁבִין אָדָם לְחֵבְרוֹ, אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׁיִרְצָה אֶת חֵבְרוֹ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לִפְנֵי מִי אַתֶּם מִטְהָרִין, וּמִי מְטַהֵר אֶתְכֶם, אֲבִיכֶם שֶׁבַשְׁמַיִם, שְׁנֵאָמֵר, וְזִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטָהָרְתֶם. וְאוֹמֵר, מְקוֹה יִשְׂרָאֵל יְיָ, מִה מְקוֹה מְטַהֵר אֶת הַטְּמָאִים, אִף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל:

מסכת סוכה

סִכָּה שֶׁהִיא גְבוּהָה לְמַעַלָּה מֵעֲשָׂרִים אַמָּה, פְּסוּלָה. רַבִּי יְהוּדָה מְכַשִּׁיר. וְשִׁאִינָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים, וְשִׁאִין לָהּ שְׁלֹשׁ דְּפָנוֹת, וְשַׁחֲמָתָה מְרַבָּה מִצִּלָּתָהּ, פְּסוּלָה. סִכָּה יְשָׁנָה, בֵּית שְׁמַאי פּוֹסְלִין, וּבֵית הֵלֵל מְכַשִּׁרִין. וְאִיזוֹ הִיא סִכָּה יְשָׁנָה, כָּל שֶׁעָשָׂאָה קָדָם לַחֵג שְׁלֹשִׁים יוֹם. אֲבָל אִם עָשָׂאָה לְשֵׁם חֵג, אִפְלוּ מִתְחִלַת הַשָּׁנָה, כְּשֶׁרָה:

חָל לִהְיוֹת יוֹם אֶחָד לְהַפְסִיק בֵּינֵתִים, מִשְׁמֵר שְׁזַמְנוּ קְבוּעַ הִיא נוֹטֵל עֶשֶׂר חִלּוֹת, וְהַמִּתְעַבֵּב נוֹטֵל שְׁתֵּים. וּבִשְׁאָר יָמוֹת הַשָּׁנָה, הַנִּכְנָס נוֹטֵל שֵׁשׁ, וְהַיּוֹצֵא נוֹטֵל שֵׁשׁ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הַנִּכְנָס נוֹטֵל שֶׁבַע, וְהַיּוֹצֵא נוֹטֵל חֲמֵשׁ. הַנִּכְנָסִין חוֹלְקִין בְּצַפּוֹן, וְהַיּוֹצֵאִין בְּדָרוֹם. בִּלְגָּה לְעוֹלָם חוֹלְקָה בְּדָרוֹם, וְטַבְעָתָה קְבוּעָה, וְחִלּוֹנָה סְתוּמָה:

מסכת תענית

מאימתי מזכירין גבורות גשמים. רבי אליעזר אומר, מיום טוב הראשון של חג. רבי יהושע אומר, מיום טוב האחרון של חג. אמר לו רבי יהושע, הואיל ואין הגשמים סימן ברכה בחג, למה הוא מזכיר. אמר לו רבי אליעזר, אף אני לא אמרתי לשאול, אלא להזכיר, משיב הרוח ומוריד הגשם בעונתו. אמר לו, אם כן, לעולם יהא מזכיר:

אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לביש את מי שאין לו. כל הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בפרמים. ומה היו אומרות, בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך. אל תתן עיניך בנזי, תן עיניך במשפחה. שקר החזן והכל היפי, אשה יראת יי היא תתהלל. ואומר, תנו לה מפרי ידיה, ויהללוה בשערים מעשיה. וכן הוא אומר, צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו. ביום חתנתו זו מתן תורה, וביום שמחת לבו זה בגן בית המקדש שיבנה במהרה בימינו אמן:

מסכת שקלים

באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים. בחמשה עשר בו קורין את המגלה בפרכין, ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקואות המים, ועושין כל צרכי הרבים, ומצינין את הקברות, ויוצאין אף על הכלאים:

אברי התמיד נתנין מחצי כבש ולמטה במזרח (נ"א במערב), ושל מוספין נתנין מחצי כבש ולמטה במערב (נ"א במזרח), ושל ראשי חדשים נתנין מתחת כרכב המזבח מלמטה. השקלים והכפורים אין נוהגין אלא בפני הבית, אבל מעשר דגן ומעשר בהמה והבכורות נוהגין בין בפני הבית בין שלא בפני הבית. המקדיש שקלים ובכורים, הרי זה קדש. רבי שמעון אומר, האומר בכורים קדש, אינן קדש:

מסכת מגילה

מגלה נקראת באחד עשר, בשנים עשר, בשלשה עשר, בארבעה עשר, בחמשה עשר, לא פחות ולא יותר. בפרכין המקפין חומה מימות יהושע בן נון קורין בחמשה

עֶשֶׂר כִּפָּרִים וְעִירֹת גְּדוּלוֹת קוֹרִין בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר, אֲלֵא שֶׁהַכִּפָּרִים מְקַדִּימִין לְיוֹם הַכִּנְסָה:

מַעֲשֵׂה רְאוּבֵן נִקְרָא וְלֹא מִתְרַגֵּם. מַעֲשֵׂה תָמָר נִקְרָא וּמִתְרַגֵּם. מַעֲשֵׂה עֵגֶל הָרָאוּשׁוֹן נִקְרָא וּמִתְרַגֵּם, וְהַשְּׁנִי נִקְרָא וְלֹא מִתְרַגֵּם. בְּרַבָּת כְּהֲנִים, מַעֲשֵׂה דָּוִד וְאַמְנוֹן, לֹא נִקְרָאִין וְלֹא מִתְרַגְּמִין. אֵין מִפְּטִירִין בְּמִרְכָּבָה, וְרַבִּי יְהוּדָה מֵתִיר. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֵין מִפְּטִירִין בְּהוֹדֵעַ אֶת יְרוּשָׁלַּיִם:

סדר נשים

מסכת יבמות

חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה נָשִׁים פּוֹטְרוֹת צְרוּתֵיהֶן וְצְרוֹת צְרוּתֵיהֶן מִן הַחֲלִיצָה וּמִן הַיָּבוֹם עַד סוֹף הָעוֹלָם. וְאֵלוֹ הֵן, בִּתּוֹ, וּבִתּוֹ בִּתּוֹ, וּבִתּוֹ בְּנֹת, וּבִתּוֹ בְּנֵה, וּבִתּוֹ בִּתְהָ, חֲמוֹתוֹ, וְאִם חֲמוֹתוֹ, וְאִם חֲמִיו, אֲחוֹתוֹ מֵאִמּוֹ, וְאֲחוֹת אִמּוֹ, וְאֲחוֹת אִשְׁתּוֹ, וְאִשְׁתּוֹ אֲחִיו מֵאִמּוֹ, וְאִשְׁתּוֹ אֲחִיו שְׁלֹא הָיָה בְּעוֹלָמוֹ, וְכֻלָּתוֹ, הָרִי אֵלּוֹ פּוֹטְרוֹת צְרוּתֵיהֶן וְצְרוֹת צְרוּתֵיהֶן מִן הַחֲלִיצָה וּמִן הַיָּבוֹם עַד סוֹף הָעוֹלָם. וְכָלֵן אִם מֵתוֹ אוֹ מֵאִנּוֹ אוֹ נִתְגַּרְשׁוֹ אוֹ שֶׁנִּמְצְאוּ אֵילּוֹנֵיזוֹת, צְרוּתֵיהֶן מִתְרוֹת. וְאִי אֶתָּה יָכוֹל לֹאמַר בְּחֲמוֹתוֹ וּבְאִם חֲמוֹתוֹ וּבְאִם חֲמִיו שֶׁנִּמְצְאוּ אֵילּוֹנֵיזוֹת אוֹ שֶׁמֵּאִנּוֹ:

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, כְּשִׁירְדָתִי לְנֶהְרָדְעָא לְעֵבֶר הַשָּׁנָה, מֵצְאֵנִי נִחְמִיָּה אִישׁ בֵּית דָּלִי וְאָמַר לִי, שְׁמַעְתִּי שְׂאִין מְשִׁיאִין אֶת הָאִשָּׁה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל עַל פִּי עַד אֶחָד, אֲלֵא רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּבָא. וְנוֹמִיתִי לוֹ, כֵּן הַדְּבָרִים. אָמַר לִי, אֲמֹר לָהֶם מְשָׁמִי, אַתֶּם יוֹדְעִים שֶׁהַמְּדִינָה הַזֹּאת מְשַׁבֶּשֶׁת בְּגִיסוֹת, מְקַבְּלֵנִי מִרְבֵּן גְּמְלִיאֵל הַזֶּקֶן, שְׁמִשְׁיִיאִין אֶת הָאִשָּׁה עַל פִּי עַד אֶחָד. וּכְשֶׁבֹאֲתִי וְהִרְצִיתִי הַדְּבָרִים לִפְנֵי רְבֵן גְּמְלִיאֵל, שְׁמַח לְדַבְּרִי וְאָמַר, מֵצְאֵנִי חֵבֶר לְרַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּבָא. מִתּוֹךְ הַדְּבָרִים נִזְכָּר רְבֵן גְּמְלִיאֵל, שֶׁנִּהְרָגוּ הָרוּגִים בְּחַל אֲרָזָא, וְהַשִּׁיא רְבֵן גְּמְלִיאֵל הַזֶּקֶן נִשְׁוֹתֵיהֶם עַל פִּי עַד אֶחָד. וְהַחֲזִקוּ לִהְיוֹת מְשִׁיאִין עַל פִּי עַד אֶחָד, וְהַחֲזִקוּ לִהְיוֹת מְשִׁיאִין עַד מִפִּי עַד, מִפִּי עֶבֶד, מִפִּי אִשָּׁה, מִפִּי שְׁפָחָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמְרִים, אֵין מְשִׁיאִין אֶת הָאִשָּׁה עַל פִּי עַד אֶחָד. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לֹא עַל פִּי אִשָּׁה וְלֹא עַל פִּי עֶבֶד וְלֹא עַל פִּי שְׁפָחָה וְלֹא עַל פִּי קְרוֹבִים. אָמְרוּ לוֹ, מַעֲשֵׂה בְּבִנִי לְוִי שֶׁהִלְכוּ לְצַעַר עִיר הַתְּמָרִים וְחָלָה אֶחָד מֵהֶם בְּדֶרֶךְ וְהִבִּיאֻהוּ בְּפִנְדָּק, וּבִחְזָרְתָם אָמְרוּ לְפִנְדָּקִית אִיָּה חֲבֵרְנוּ, אָמְרָה לָהֶם מִת וּקְבַרְתִּיו, וְהַשִּׁיא אֶת אִשְׁתּוֹ. אָמְרוּ לוֹ, וְלֹא תֵהָא כְּהִנֵּת

כַּפְנִדְקִית. אָמַר לָהֶם, לִכְשֶׁתִּהְיֶה פְּנִדְקִית נֶאֱמָנָה, הַפְּנִדְקִית הוֹצִיָּאָה לָהֶם מִקְלוֹ וְתִרְמִילוֹ וְסִפֵּר תוֹרָה שֶׁהָיָה בִּידּוֹ:

מסכת כתובות

בְּתוֹלָה נִשְׁאָת לְיוֹם הָרְבִיעִי, וְאַלְמָנָה לְיוֹם הַחֲמִישִׁי. שְׁפַעְמִים בַּשַּׁבָּת בְּתֵי דִינִין יוֹשְׁבֵין בְּעִירוֹת, בְּיוֹם הַשְּׁנִי וּבְיוֹם הַחֲמִישִׁי, שָׁאֵם הָיָה לוֹ טַעֲנָת בְּתוֹלִים הָיָה מִשְׁכִּים לְבֵית דִּין:

הַכֹּל מַעֲלִין לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְאֵין הַכֹּל מוֹצִיאִין. הַכֹּל מַעֲלִין לִירוּשָׁלַיִם, וְאֵין הַכֹּל מוֹצִיאִין. אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים (וְאֶחָד עֲבָדִים). נָשָׂא אִשָּׁה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְגִרְשָׁהּ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, נוֹתֵן לָהּ מִמַּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נָשָׂא אִשָּׁה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְגִרְשָׁהּ בְּקוֹפּוּטְקִיָּא, נוֹתֵן לָהּ מִמַּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נָשָׂא אִשָּׁה בְּקוֹפּוּטְקִיָּא וְגִרְשָׁהּ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, נוֹתֵן לָהּ מִמַּעוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, נוֹתֵן לָהּ מִמַּעוֹת קוֹפּוּטְקִיָּא. נָשָׂא אִשָּׁה בְּקוֹפּוּטְקִיָּא וְגִרְשָׁהּ בְּקוֹפּוּטְקִיָּא, נוֹתֵן לָהּ מִמַּעוֹת קוֹפּוּטְקִיָּא:

מסכת קידושין

הָאִשָּׁה נִקְנִית בְּשָׁלֹשׁ דְּרָכִים, וְקוֹנָה אֶת עַצְמָהּ בְּשֵׁנֵי דְרָכִים. נִקְנִית בְּכֶסֶף, בְּשִׁטָּר, וּבִבְיָאָה. בְּכֶסֶף, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, בְּדִינָר וּבִשְׁוֵה דִינָר. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, בְּפֶרוּטָה וּבִשְׁוֵה פְּרוּטָה. וְכַמָּה הִיא פְּרוּטָה, אֶחָד מִשְׁמוֹנָה בְּאַסָּר הָאִיטְלָקִי. וְקוֹנָה אֶת עַצְמָהּ בְּגִט וּבִמִּיתָת הַבַּעַל. הִיבָמָה נִקְנִית בְּבִיָּאָה, וְקוֹנָה אֶת עַצְמָהּ בְּחִלְצָה וּבִמִּיתָת הַיָּבָם:

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לֹא יִרְעָה רוֹק בְּהֶמָּה, וְלֹא יִישְׁנוּ שְׁנֵי רוֹקִים בְּטָלִית אַחַת. וְחֲכָמִים מִתִּירִין. כָּל שֶׁעָסְקוּ עִם הַנָּשִׁים, לֹא יִתְיַחַד עִם הַנָּשִׁים. וְלֹא יִלְמַד אָדָם אֶת בְּנוֹ אֲמָנוֹת בֵּין הַנָּשִׁים. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, לְעוֹלָם יִלְמַד אָדָם אֶת בְּנוֹ אֲמָנוֹת נִקְיָה וְקִלָּה, וְיִתְפַּלֵּל לְמִי שֶׁהֶעֱשֶׂר וְהִנָּכְסִים שָׁלוּ, שְׂאִין אֲמָנוֹת שְׂאִין בָּהּ עֲנִיּוֹת וְעִשְׂרִיּוֹת, שְׂאִין עֲנִיּוֹת מִן הָאֲמָנוֹת וְלֹא עִשְׂרִיּוֹת מִן הָאֲמָנוֹת, אֲלֵא הַכֹּל לְפִי זְכוּתוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אוֹמֵר, רֵאִיתִי מִיָּמֶיךָ חֵיהָ וְעוֹף שָׂישׁ לָהֶם אֲמָנוֹת, וְהֵן מִתְּפָרְנְסִין שְׂאִין בְּצַעַר, וְהֵלֵא לֹא נִבְרָאוּ אֲלֵא לְשִׁמְשׁוֹנִי, וְאֲנִי נִבְרָאתִי לְשִׁמְשׁ אֶת קוֹנִי. וְמָה

אלו שנבראו לשמשני הם מתפרנסין שלא בצער, אני שנבראתי לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא בצער, אלא שהרעותי מעשי וקפחתי את פרנסתי. אבא גורין אש צדין אומר משום אבא גוריא, לא ילמד אדם את בנו חמר, גמל, ספר, ספן, רועה, וחנוני, שאמנותן אמנות לסטים. רבי יהודה אומר משמו, החמרים רבן רשעים, הגמלים רבן כשרים, הספנין רבן חסידים. טוב שברופאים לגיהנם, והכשר שבטבחים שתפו של עמלק. רבי נהוראי אומר, מניח אני כל אמניות שבעולם ואיני מלמד את בני אלא תורה, שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרן קימת לעולם הבא. ושאר כל אמניות אינן כן, כשאדם בא לידי חלי או לידי זקנה או לידי יסורין ואינו יכול לעסוק במלאכתו, הרי הוא מת ברעב. אבל התורה אינה כן, אלא משמרתו מכל רע בנערותו ונותנת לו אחרית ותקוה בזקנותו. בנערותו מהו אומר, וקני יי יחליפו כח. בזקנותו מהו אומר, עוד יגובון בשיבה. וכן הוא אומר באברהם אבינו, ואברהם זקן בא בימים ויי ברך את אברהם בכל. מצינו שקים אברהם אבינו את כל התורה כלה עד שלא נתנה, שנאמר, עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרתי מצותי חקותי ותורתי:

מסכת גיטין

המביא גט ממדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן גמליאל אומר, אף המביא מן הרקס ומן החגר. רבי אליעזר אומר, אפלו מכפר לודים ללוד. וחכמים אומרים, אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים והמוליך. והמביא ממדינה למדינה במדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אפלו מהגמוניא להגמוניא:

בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה, שנאמר, כי מצא בה ערות דבר. ובית הלל אומרים, אפלו הקדיחה תבשילו, שנאמר, כי מצא בה ערות דבר. רבי עקיבא אומר, אפלו מצא אחרת נאה הימנה, שנאמר, והיה אם לא תמצא חן בעיניו:

מסכת סוטה

המקנא לאשתו, רבי אליעזר אומר, מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו. רבי יהושע אומר, מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי שנים:

משמט רבי מאיר, בטלו מושלי משלים. משמט בן עזאי, בטלו השקדנים. משמט בן זומא, בטלו הדרשנים. משמט רבי יהושע, פסקה טובה מן העולם. משמט רבן שמעון בן גמליאל, בא גובאי ורבן צרות. משמט רבי אלעזר בן עזריה, פסק העשר מן החכמים. משמט רבי עקיבא, בטל כבוד התורה. משמט רבי חנינא בן דוסא, בטלו אנשי מעשה. משמט רבי יוסי קטנותא, פסקו חסידים. ולמה נקרא שמו קטנותא, שהיה קטנותן של חסידים. משמט רבן יוחנן בן זכאי, בטל זיו החכמה. משמט רבן גמליאל הזקן, בטל כבוד התורה ומתה טהרה ופרישות. משמט רבי ישמעאל בן פאבי, בטל זיו הכהנה. משמט רבי, בטלה ענוה ויראת חטא. רבי פינחס בן יאיר אומר, משחרב בית המקדש, בושו חברים ובני חורין ונחפו ראשם, ונדלדלו אנשי מעשה, וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון, ואין דורש ואין מבקש ואין שואל, על מי לנו להשען, על אבינו שבשמים. רבי אליעזר הגדול אומר, מיום שחרב בית המקדש, שרו חכימא למיהוי כספריא, וספריא כחזנא, וחזנא כעמא דארעא, ועמא דארעא אזלא ודלדלה, ואין שואל ואין מבקש. על מי יש להשען, על אבינו שבשמים. בעקבות משיחא חצפא יסגא, ויקר יאמיר, הגפן תתן פריה והיין ביקר, והמלכות תהפך למינות, ואין תוכחה, בית ועד יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבלן ישום, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, וחכמת סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מנבל אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני הדור כפני הפלב, הבן אינו מתביש מאביו, ועל מי יש לנו להשען, על אבינו שבשמים. רבי פינחס בן יאיר אומר, זריזות מביאה לידי נקיות, ונקיות מביאה לידי טהרה, וטהרה מביאה לידי פרישות, ופרישות מביאה לידי קדשה, וקדשה מביאה לידי ענוה, וענוה מביאה לידי יראת חטא, ויראת חטא מביאה לידי חסידות, וחסידות מביאה לידי רוח הקדש, ורוח הקדש מביאה לידי תחית המתים, ותחית המתים באה על ידי אליהו זכור לטוב, אמר:

מסכת נדרים

כל כנויי נדרים כנדרים, וחרמים כחרמים, ושבועות כשבועות, ונזירות כנזירות. האומר לחברו, מדרני ממך, מפרשני ממך, מרחקני ממך, שאיני אוכל לך, שאיני טועם לך, אסור. מגדה אני לך, רבי עקיבא היה חוכך בזה להחמיר. כנדר רשעים,

נָדָר בְּנִזִּיר וּבִקְרָבָן וּבִשְׁבוּעָה. בְּנִדְרֵי כְּשָׁרִים, לֹא אָמַר כָּלוּם. כְּנִדְבוֹתָם, נָדָר בְּנִזִּיר וּבִקְרָבָן:

בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ אוֹמְרִים, שְׁלֹשׁ נָשִׁים יוֹצְאוֹת וְנוֹטְלוֹת כְּתָבָה, הָאוֹמֶרֶת טַמְאָה אֲנִי לָךְ, שָׁמַיִם בִּינִי לְבִינְךָ, נְטוּלָה אֲנִי מִן הַיְּהוּדִים. חֲזָרוּ לוֹמַר שְׁלֹא תִהְיֶה נּוֹתֶנֶת עֵינֶיהָ בְּאַחַר וּמִקְלָקֶלֶת עַל בַּעֲלָהּ, אֲלֵא הָאוֹמֶרֶת טַמְאָה אֲנִי לָךְ, תִּבְיֵא רֵאִיָּה לְדַבְרֶיהָ. שָׁמַיִם בִּינִי לְבִינְךָ, יַעֲשׂוּ דֶרֶךְ בִּקְשָׁה. נְטוּלָה אֲנִי מִן הַיְּהוּדִים, יִפְרֹ חֶלְקוֹ, וְתִהְיֶה מְשַׁמֶּשֶׁתּוֹ, וְתִהְיֶה נְטוּלָה מִן הַיְּהוּדִים:

מסכת נזיר

כָּל כְּנוּזֵי נְזִירוֹת כְּנִזְירוֹת. הָאוֹמֵר אֶהְיֶה, הָרִי זֶה נְזִיר. אוֹ אֶהְיֶה נָוָה, נְזִיר. נְזִיק, נְזִיחַ, פְּזִיחַ, הָרִי זֶה נְזִיר. הָרִינִי כְּזֶה, הָרִינִי מִסְלָסֵל, הָרִינִי מִכְּלָכֵל, הָרִי עָלִי לְשִׁלַּח פָּרַע, הָרִי זֶה נְזִיר. הָרִי עָלִי צַפְרִים, רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, נְזִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, אֵינוֹ נְזִיר:

נְזִיר הָיָה שְׁמוּאֵל, כְּדַבְּרֵי רַבִּי נְהוֹרָאִי, שֶׁנֶּאֱמַר, וּמוֹרָה לֹא יַעֲלֶה עַל רֹאשׁוֹ. נֶאֱמַר בְּשִׁמְשׁוֹן מוֹרָה וְנֶאֱמַר בְּשִׁמְשׁוֹן מוֹרָה, מֵה מוֹרָה הָאִמּוּרָה בְּשִׁמְשׁוֹן נְזִיר, אִם מוֹרָה הָאִמּוּרָה בְּשִׁמְשׁוֹן נְזִיר. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהִלָּא אֵין מוֹרָה אֲלֵא שֶׁל בֶּשֶׂר וְדָם. אָמַר לוֹ רַבִּי נְהוֹרָאִי, וְהִלָּא כָּבֵד נֶאֱמַר, וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֵיךְ אֵלֶיךָ וְשָׁמַע שְׁאוּל וְהִרְגָנִי, שֶׁכָּבֵד הָיָה עָלָיו מוֹרָה שֶׁל בֶּשֶׂר וְדָם:

סדר נזיקין

מסכת בבא קמא

אַרְבַּעָה אַבּוֹת נְזִיקִין, הַשּׁוֹר וְהַבּוֹר וְהַמִּבְעָה וְהַהֶבֶעַר. לֹא הָרִי הַשּׁוֹר כְּהָרִי הַמִּבְעָה, וְלֹא הָרִי הַמִּבְעָה כְּהָרִי הַשּׁוֹר. וְלֹא זֶה זֶה שֵׁשׁ בֶּהֶן רוּחַ חַיִּים, כְּהָרִי הָאֵשׁ שְׁאִין בּוֹ רוּחַ חַיִּים. וְלֹא זֶה זֶה שְׁדֵרְכָן לִילֵךְ וְלִהְזִיק, כְּהָרִי הַבּוֹר שְׁאִין דִּרְכּוֹ לִילֵךְ וְלִהְזִיק. הַצַּד הַשּׁוֹהֵה שְׁבָהּ, שְׁדֵרְכָן לִהְזִיק וְשִׁמִּירְתָּן עָלֶיהָ, וּכְשֶׁהִזִּיק חָב הַמִּזִּיק לְשִׁלֵּם תְּשֻׁלוֹמֵי נֶזֶק בְּמִיטֵב הָאָרֶץ:

מוֹכִין שֶׁהַבּוֹבֵס מוֹצִיא, הָרִי אֵלּוֹ שְׁלוֹ. וְשֶׁהַסּוֹרֵק מוֹצִיא, הָרִי אֵלּוֹ שֶׁל בַּעַל הַבֵּית. הַבּוֹבֵס נוֹטֵל שְׁלֹשָׁה חוֹטִין וְהֵן שְׁלוֹ. יֶתֶר מִכֵּן, הָרִי אֵלּוֹ שֶׁל בַּעַל הַבֵּית. אִם הָיָה הַשּׁוֹחֵר עַל גְּבִי הַלֶּבֶן, נוֹטֵל אֶת הַכֹּל וְהֵן שְׁלוֹ. הַחֵיט שֶׁשִּׁיר מִן הַחוּט כְּדִי לְתַפּוֹר

בו, ומטלית שהיא שלש על שלש, הרי אלו של בעל הבית. מה שהחרש מוציא במעצד, הרי אלו שלו, ובכשיל, של בעל הבית. ואם היה עושה אצל בעל הבית, אף הנסרת של בעל הבית:

מסכת בבא מציעא

שנים או חזין בטלית, זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה, זה אומר כלה שלי וזה אומר כלה שלי, זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, ויחלקו. זה אומר כלה שלי וזה אומר חציה שלי, האומר כלה שלי ישבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים, והאומר חציה שלי ישבע שאין לו בה פחות מרביע, זה נוטל שלשה חלקים וזה נוטל רביע:

שתי גנות זו על גב זו והירק ביניהם, רבי מאיר אומר, של עליון. רבי יהודה אומר, של תחתון. אמר רבי מאיר, אם ירצה העליון לקח את עפרו, אין כאן ירק. אמר רבי יהודה, אם ירצה התחתון למלא את גנתו עפר, אין כאן ירק. אמר רבי מאיר, מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה, רואין מהיכן ירק זה חי. אמר רבי שמעון, כל שהעליון יכול לפשוט את ידו ולטול הרי הוא שלו, והשאר של תחתון:

מסכת בבא בתרא

השתפין שרצו לעשות מחיצה בחצר, בוזין את הפתל באמצע. מקום שנהגו לבנות גויל, גזית, כפיסין, לבנים, בונים. הפל כמנהג המדינה. בגויל, זה נותן שלשה טפחים וזה נותן שלשה טפחים. בגזית, זה נותן טפחים ומחצה וזה נותן טפחים ומחצה. בכפיסין, זה נותן טפחים וזה נותן טפחים. בלבנים, זה נותן טפח ומחצה וזה נותן טפח ומחצה. לפיכך אם נפל הפתל, המקום והאבנים של שניהם:

המלוה את חבירו בשטר, גובה מנכסים משעבדים. על ידי עדים, גובה מנכסים בני חורין. הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו, גובה מנכסים בני חורין. ערב היוצא לאחר חתום שטרות, גובה מנכסים בני חורין. מעשה בא לפני רבי ישמעאל ואמר, גובה מנכסים בני חורין. אמר לו בן גנס, אינו גובה לא מנכסים משעבדים ולא מנכסים בני חורין. אמר לו, למה. אמר לו, הרי החונק את אחד בשוק ומצאו חבירו ואמר לו הנה לו ואני נותן לך, פטור, שלא על אמונתו הלוהו. ואיזהו ערב

שהוא חַיִּב, הַלְוֵהוּ וְאֵנִי נֹתֵן לָךְ, חַיִּב, שָׁכַן עַל אֲמוֹנָתוֹ הַלְוֵהוּ. אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, הַרוּצָה שִׁיחֲכִים, יַעֲסֹק בְּדִינֵי מַמוֹנוֹת, שְׂאִין לָךְ מַקְצוֹעַ בַּתּוֹרָה גְּדוֹל מִהֶן, שֶׁהֵן כַּמֶּעֶן הַנוֹבֵעַ. וְהַרוּצָה שִׁיעֲסֹק בְּדִינֵי מַמוֹנוֹת, יִשְׁמַשׁ אֶת שְׁמֵעוֹן בֶּן נָנָס:

מסכת סנהדרין

דִּינֵי מַמוֹנוֹת בְּשִׁלְשָׁה. גְּזֵלוֹת וְחִבְלוֹת בְּשִׁלְשָׁה. נֶזֶק וְחֲצִי נֶזֶק, תְּשִׁלוּמֵי כָּפֶל וְתְשִׁלוּמֵי אַרְבַּעָה וְחֲמִשָּׁה, בְּשִׁלְשָׁה. הָאוֹנֵס וְהַמְּפַתֵּה וְהַמוֹצִיא שֵׁם רַע, בְּשִׁלְשָׁה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, מוֹצִיא שֵׁם רַע בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה, מִפְּנֵי שֵׁשׁ בּוֹ דִּינֵי נַפְשׁוֹת:

הַמִּתְנַבֵּא בְּשֵׁם עֲבוֹדָה זָרָה וְאוֹמֵר כִּד אֲמָרָה עֲבוֹדָה זָרָה, אֶפְלוּ כֻּן אֶת הַהֶלֶכָה לְטִמָּא אֶת הַטִּמָּא וּלְטַהֵר אֶת הַטָּהוֹר. הַבֵּא עַל אִשֶּׁת אִישׁ, כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנָסָה לְרִשּׁוֹת הַבַּעַל לְנִשְׁוֹאֵין אִף עַל פִּי שְׁלֹא נִבְעֵלָה, הַבֵּא עָלֶיהָ הֲרִי זֶה בַּחֲנֻקָּה. וְזוֹמְמֵי בֵּת כֹּהֵן וּבוֹעֵלָה, שֶׁכָּל הַזּוֹמְמִין מִקְדִּימִין לְאוֹתָהּ מִיתָה, חוּץ מִזּוֹמְמֵי בֵּת כֹּהֵן וּבוֹעֵלָה:

מסכת מכות

כִּיצַד הָעֵדִים נִעְשִׂים זִמְמִין, מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא בֶּן גְּרוּשָׁה אוֹ בֶּן חִלּוּצָה, אֵין אוֹמְרִים יַעֲשֶׂה זֶה בֶּן גְּרוּשָׁה אוֹ בֶּן חִלּוּצָה תַּחֲתָיו, אֲלֵא לֹקָה אַרְבַּעִים. מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חַיִּב לְגִלּוֹת, אֵין אוֹמְרִים יִגְלֶה זֶה תַּחֲתָיו, אֲלֵא לֹקָה אַרְבַּעִים. מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁגֵּרַשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלֹא נָתַן לָהּ כְּתֻבָּתָהּ, וְהֵלֵא בֵּין הַיּוֹם וּבֵין לְמַחֵר סוּפוֹ לָתֵן לָהּ כְּתֻבָּתָהּ, אוֹמְדִין כַּמָּה אָדָם רוּצָה לָתֵן בְּכְתֻבָּתָהּ שֶׁל זֶה, שְׂאֵם נִתְּאֻלְמָנָה אוֹ נִתְּגַרְשָׁה, וְאֵם מִתָּה יִירָשְׁנָה בַּעֲלָהּ. מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חַיִּב לְחַבְּרוֹ אֶלָּף זֶזוּ עַל מְנַת לְתַנֵּן לוֹ מִכָּאן וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְהוּא אוֹמֵר מִכָּאן וְעַד עֶשֶׂר שָׁנִים, אוֹמְדִין כַּמָּה אָדָם רוּצָה לָתֵן וְיִהְיוּ בִּידּוֹ אֶלָּף זֶזוּ, בֵּין נֹתֵן מִכָּאן וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם בֵּין נֹתֵן מִכָּאן וְעַד עֶשֶׂר שָׁנִים:

רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן עֲקִשָּׂא אוֹמֵר, רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, לְפִיכָךְ הִרְבָּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, יִי חַפֵּץ לְמַעַן צִדְקוֹ, יִגְדִּיל תּוֹרָה וַיֹּאדִיר:

מסכת שבועות

שבועות שְׁתִּים שֶׁהֵן אַרְבַּע. יְדִיעוֹת הַטְּמֵאָה שְׁתִּים שֶׁהֵן אַרְבַּע. יִצְיָאוֹת הַשַּׁבָּת שְׁתִּים שֶׁהֵן אַרְבַּע. מֵרָאוֹת נִגְעִים שְׁנַיִם שֶׁהֵם אַרְבַּע:

הֵיכָן שׁוֹרִי, אָמַר לוֹ אֵינִי יוֹדֵעַ מָה אֵתָּה סָח, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנֵב אוֹ אָבַד, מִשְׁבִּיעַדְּ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, חֵיב. אָמַר לְנוֹשֵׂא שָׂכָר וְהַשׁוֹכֵר הֵיכָן שׁוֹרִי, אָמַר לוֹ מֵת, וְהוּא שֶׁנִּשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה, נִשְׁבֵּר, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבָּה, נִשְׁבָּה, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר, נִגְנֵב, וְהוּא שֶׁאָבַד, אָבַד, וְהוּא שֶׁנִּגְנֵב, מִשְׁבִּיעַדְּ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, פָּטוּר. מֵת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה, וְהוּא שֶׁנִּגְנֵב אוֹ אָבַד, מִשְׁבִּיעַדְּ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, חֵיב. אָבַד אוֹ נִגְנֵב, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה, מִשְׁבִּיעַדְּ אֲנִי וְאָמַר אָמֵן, פָּטוּר. זֶה הַכֹּל, כָּל הַמְּשֻׁנָּה מִחוּבָּה לְחוּבָּה וּמִפָּטוּר לְפָטוּר וּמִפָּטוּר לְחוּבָּה, פָּטוּר. מִחוּבָּה לְפָטוּר, חֵיב. (זֶה הַכֹּל, כָּל הַנִּשְׁבָּע לְהַקֵּל עַל עֲצָמוֹ, חֵיב. לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ, פָּטוּר):

מסכת עדיות

שְׂמָאֵי אוֹמְרִי, כָּל הַנָּשִׁים דִּין שְׁעָתָן. וְהֵלֵל אוֹמְרִי, מִפְּקִידָה לְפְקִידָה, אֶפְלוּ לְיָמִים הָרַבָּה. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, לֹא כְּדַבְּרִי זֶה וְלֹא כְּדַבְּרִי זֶה, אֵלָּא מֵעַתָּה לְעַתָּה מִמַּעֲטָה עַל יַד מִפְּקִידָה לְפְקִידָה, וּמִפְּקִידָה לְפְקִידָה מִמַּעֲטָה עַל יַד מֵעַתָּה לְעַתָּה. כָּל אִשָּׁה שִׁישׁ לָּהּ וָסֵת, דִּיָּהּ שְׁעָתָהּ. הַמְּשַׁמֶּשֶׁת בְּעֵדִים, הִרִי זֹו כְּפְקִידָה, וּמִמַּעֲטָה עַל יַד מֵעַתָּה לְעַתָּה וְעַל יַד מִפְּקִידָה לְפְקִידָה:

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ, מִקְבֵּל אֲנִי מִרְבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכָּאִי שֶׁשָּׁמַע מִרְבּוֹ וּרְבּוֹ הֵלֵכָה לְמֹשֶׁה מִסִּינִי, שָׂאִין אֵלֶיהָ בָּא לְטִמָּא וּלְטַהֵר לְרַחֵק וּלְקָרֵב, אֵלָּא לְרַחֵק הַמְּקוֹרְבִין בְּזִרוּעַ וּלְקָרֵב הַמְּרַחֲקִין בְּזִרוּעַ. מִשְׁפַּחַת בֵּית צְרִיפָה הָיְתָה בְּעֵבֶר הִירְדּוֹ וּרְחֻקָּה בֶּן צִיּוֹן בְּזִרוּעַ, וְעוֹד אַחֲרֵת הָיְתָה שָׁם וְקָרְבָּה בֶּן צִיּוֹן בְּזִרוּעַ, כְּגוֹן אֵלֶיהָ בָּא לְטִמָּא וּלְטַהֵר לְרַחֵק וּלְקָרֵב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמְרִי, לְקָרֵב אֲבָל לֹא לְרַחֵק. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִי, לְהַשְׁווֹת הַמַּחֲלָקֶת. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, לֹא לְרַחֵק וְלֹא לְקָרֵב אֵלָּא לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שְׁנֹאֲמַר, הִנֵּה אֲנִי שֹׁלֵחַ לָכֶם אֶת אֵלֶיהָ הַנִּבְיָא וְגו' וְהַשִּׁיב לֵב אֲבוֹתָם עַל בָּנִים וְלֵב בָּנִים עַל אֲבוֹתָם:

מסכת עבודה זרה

לפני אידיהן של גוים שלשה ימים אסור לשאת ולתת עמהן, להשאילן ולשאול מהן, להלוותן וללוות מהן, לפרען ולפרע מהן. רבי יהודה אומר, נפרעין מהן מפני שהוא מצר לו. אמרו לו, אף על פי שמצר הוא עכשו, שמח הוא לאחר זמן: הלוקח כלי תשמיש מן הגוי, את שדרךו להטביל, יטביל. להגעיל, יגעיל. ללבן באור, ילבן באור. השפוד והאסקלה, מלבנן באור. והסכין, שפה והיא טהורה:

מסכת אבות

משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים, הוו מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סיג לתורה:

בן הא הא אומר, לפום צערא אגרא: כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא בראו אלא לכבודו, שנאמר, כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. ואומר, יי מלך לעלם ועד: רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצות, שנאמר, יי חפץ למען צדקו, יגדיל תורה ויאדיר:

מסכת הוריות

הורו בית דין לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם, בין שעשו ועשה עמהן, בין שעשו ועשה אחריהן, בין שלא עשו ועשה, פטור, מפני שתלה בבית דין. הורו בית דין וידע אחד מהן שטעו או תלמיד והוא ראוי להוראה והלך ועשה על פיהן, בין שעשו ועשה עמהן, בין שעשו ועשה אחריהן, בין שלא עשו ועשה, הרי זה חייב, מפני שלא תלה בבית דין. זה הכלל, התולה בעצמו, חייב. והתולה בבית דין, פטור:

כהן קודם ללוי, לוי לישראל, ישראל לממזר, וממזר לנתי, ונתי לגר, וגר לעבד משחרר. אימתי, בזמן שכלן שוין. אבל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ, ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ:

סדר קדשים

מסכת זבחים

כָּל הַזִּבְחִים שֶׁנִּזְבְּחוּ שְׁלֹא לַשָּׁמֶן, כְּשָׂרִים, אֲלֵא שְׁלֹא עָלוּ לִבְעָלִים לְשֵׁם חֻבָּה, חוץ מִן הַפֶּסַח וּמִן הַחֲטָאת, הַפֶּסַח בְּזִמְנוֹ, וְהַחֲטָאת בְּכָל זְמַן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִם הָאֵשׁ, הַפֶּסַח בְּזִמְנוֹ, וְהַחֲטָאת וְהָאֵשׁ בְּכָל זְמַן. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, הַחֲטָאת בָּאָה עַל חֲטָא וְהָאֵשׁ בָּא עַל חֲטָא, מֵה חֲטָאת פְּסוּלָה שְׁלֹא לַשָּׁמֶן, אִם הָאֵשׁ פְּסוּלָה שְׁלֹא לַשָּׁמֶן:

אֵלּוּ קִדְשֵׁי קֶרְבִּין בַּמִּשְׁכָּן, קִדְשֵׁי שֶׁהִקְדִּישׁ לַמִּשְׁכָּן. קֶרְבָּנוֹת הַצֶּבֶר קֶרְבִּין בַּמִּשְׁכָּן, וְקֶרְבָּנוֹת הַיָּחִיד בַּבֵּמָה. קֶרְבָּנוֹת הַיָּחִיד שֶׁהִקְדִּישׁ לַמִּשְׁכָּן, יִקְרְבוּ בַּמִּשְׁכָּן. וְאִם הִקְרִיבוּ בַּבֵּמָה, פָּטוּר. מֵה בֵּין בִּמְת יָחִיד לְבִמְת צֶבֶר, סְמִיכָה, וְשַׁחֲטָה צֶפֶן, וּמִתֵּן סָבִיב, וְתִנּוּפָה, וְהִגָּשָׁה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵין מִנְחָה בַּבֵּמָה. וְכֵהוּן, וּבִגְדֵי שָׂרֵת, וְכָלִי שָׂרֵת, וְרִיחַ נִיחּוֹחַ, וּמַחֲצִיחָה בְּדָמִים, וְרוּחוֹן יָדִים וְרוּגְלִים. אֲבָל הַזִּמְן וְהַנּוֹתֵר וְהַטָּמֵא, שְׁוִין בָּזָה וּבָזָה:

מסכת מנחות

כָּל הַמִּנְחוֹת שֶׁנִּקְמְצוּ שְׁלֹא לַשָּׁמֶן, כְּשָׂרוֹת, אֲלֵא שְׁלֹא עָלוּ לִבְעָלִים לְשֵׁם חֻבָּה, חוץ מִמִּנְחַת חוּטָא וּמִנְחַת קִנְאוֹת. מִנְחַת חוּטָא וּמִנְחַת קִנְאוֹת שֶׁקִּמְצָן שְׁלֹא לַשָּׁמֶן, נִתֵּן בְּכָלִי וְהִלָּךְ וְהִקְטִיר שְׁלֹא לַשָּׁמֶן, אוֹ לַשָּׁמֶן וְשְׁלֹא לַשָּׁמֶן, אוֹ שְׁלֹא לַשָּׁמֶן וְלַשָּׁמֶן, פְּסוּלוֹת. בִּיצֵד לַשָּׁמֶן וְשְׁלֹא לַשָּׁמֶן, לְשֵׁם מִנְחַת חוּטָא וְלְשֵׁם מִנְחַת נִדְבָה, אוֹ שְׁלֹא לַשָּׁמֶן וְלַשָּׁמֶן, לְשֵׁם מִנְחַת נִדְבָה וְלְשֵׁם מִנְחַת חוּטָא:

נֶאֱמַר בַּעֲוֹלַת הַבְּהֵמָה אִשָּׁה רִיחַ נִיחּוֹחַ, וּבַעֲוֹלַת הָעוֹף אִשָּׁה רִיחַ נִיחּוֹחַ, וּבַמִּנְחָה אִשָּׁה רִיחַ נִיחּוֹחַ, לְלַמֵּד שֶׁאֶחָד הַמִּרְבָּה וְאֶחָד הַמִּמְעִיט וּבִלְבָד שֶׁיִּכְוֶן אָדָם אֶת דַּעְתּוֹ לְשָׁמִים:

מסכת חולין

הַכֹּל שֶׁנִּחְטָן וְשֶׁחִטָּתוֹ כְּשָׂרָה, חוץ מִחֶרֶשׁ שׁוֹטָה וְקָטָן, שֶׁמָּא יִקְלָקְלוּ בַּשְּׁחִיטָתוֹ. וְכָל שֶׁשְּׁחָטוּ וְאַחֲרִים רוֹאִין אוֹתוֹ, שֶׁחִטָּתוֹ כְּשָׂרָה. שְׁחִיטָה נִכְרִי גְבֻלָּה וּמִטְמָאָה

במשא. השוחט בלילה, וכן הסומא ששחט, שחיתתו כשרה. השוחט בשבת וביום
הכפורים, אף על פי שמתחייב בנפשו, שחיתתו כשרה:

לא יטול אדם אם על בנים, אפלו לטהר את המצורע. ומה אם מצוה קלה שהיא
כאסר, אמרה תורה, למען ייטב לך והארכת ימים, קל וחמר על מצות חמורות
שבתורה:

מסכת בכורות

הלוקח עבר חמורו של נכרי, והמוכר לו אף על פי שאינו רשאי, והמשתתף לו,
והמקבל ממנו, והנותן לו בקבלה, פטור מן הבכורה, שנאמר, בישראל, אבל לא
באחרים. כהנים ולוים פטורין מקל וחמר, אם פטרו של ישראל במדבר, דין הוא
שיפטרו של עצמן:

יצאו שנים כאחד, מונה אותן שנים שנים. מנאן אחד, תשיעי ועשירי מקלקליו.
יצאו תשיעי ועשירי כאחת, תשיעי ועשירי מקלקליו. קרא לתשיעי עשירי
ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי, שלשתן מקדשין. התשיעי נאכל במומו,
והעשירי מעשר, ואחד עשר קרב שלמים ועושה תמורה, דברי רבי מאיר. אמר
רבי יהודה, וכי יש תמורה עושה תמורה. אמרו משום רבי מאיר, אלו היה תמורה,
לא היה קרב. קרא לתשיעי עשירי ולעשירי עשירי ולאחד עשר עשירי, אין אחד
עשר מקדש. זה הכלל, כל שלא נעקר שם עשירי ממנו, אין אחד עשר מקדש:

מסכת ערכין

הכל מעריכין ונערכין, נזדרים ונזדרים, כהנים ולוים וישראלים, נשים ועבדים.
טמטום ואנדרוגינוס נזדרים ונזדרים ומעריכין, אבל לא נערכין, שאינו נערך אלא
זכר ודאי ונקבה ודאית. חרש שוטה וקטן נזדרין ונערכין, אבל לא נזדרין ולא
מעריכין, מפני שאין בהם דעת. פחות מבן חדש נזר, אבל לא נערך:

ישראל שירש את אבי אמו לוי, אינו גואל כסדר הזה. וכן לוי שירש את אבי אמו
ישראל, אינו גואל כסדר הזה, שנאמר, כי בתי ערי הלויים, עד שיהא לוי ובערי
הלויים, דברי רבי. וחכמים אומרים, אין הדברים אמורים אלא בערי הלויים. אין
עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש. אמר רבי

אֵלֶיָּעֶזֶר, בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים, בְּעָרֵי הַלּוּיִם. אָבֵל בְּעָרֵי יִשְׂרָאֵל, עוֹשִׂין שָׂדֶה מִגֶּרֶשׁ וְלֹא מִגֶּרֶשׁ שָׂדֶה, מִגֶּרֶשׁ עִיר וְלֹא עִיר מִגֶּרֶשׁ, כְּדִי שֶׁלֹּא יַחְרִיבוּ אֶת עָרֵי יִשְׂרָאֵל. הַכֹּהֲנִים וְהַלּוּיִם מוֹכְרִים לְעוֹלָם וְגוֹאֲלִים לְעוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר, גָּאֵלֶת עוֹלָם תִּהְיֶה לַלּוּיִם:

מסכת תמורה

הַכֹּל מִמִּירִים, אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים. לֹא שֶׁאֵדָם רִשְׁאֵי לְהַמִּיר, אֲלֹא שֶׁאֵם הַמִּיר מוֹמֵר וְסוֹפֵג אֶת הָאֲרֻבָּעִים. הַכֹּהֲנִים מִמִּירִים אֶת שְׁלֵהֶם, וְיִשְׂרָאֵל מִמִּירִים אֶת שְׁלֵהֶם. אֵין הַכֹּהֲנִים מִמִּירִים לֹא בַחֲטָאת וְלֹא בְּאִשָּׁם וְלֹא בְּבִכּוֹר. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, וְכִי מִפְּנֵי מָה אֵין מִמִּירִים בְּבִכּוֹר. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, חֲטָאת וְאִשָּׁם מִתְּנָה לַכֹּהֵן, וְהַבִּכּוֹר מִתְּנָה לַכֹּהֵן, מָה חֲטָאת וְאִשָּׁם אֵין מִמִּירִים בּוֹ, אֵף הַבִּכּוֹר לֹא יִמְרְנוּ בּוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, מָה לִּי אֵינוֹ מִמִּיר בַּחֲטָאת וְאִשָּׁם שֶׁאֵין זָכִים בָּהֶם בַּחֲיִיָּהֶם, תֹּאמַר בְּבִכּוֹר שְׁזָכִים בּוֹ בַּחֲיָיו. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, וְהֵלֵךְ כֶּבֶד נֶאֱמַר, וְהִיא הוּא וְתַמּוּרְתוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ, הֵיכָן קֹדֶשׁה חֲלָה עָלָיו, בְּבֵית הַבְּעָלִים, אֵף תַּמּוּרָה בְּבֵית הַבְּעָלִים:

כָּל הַקֹּדָשִׁים שֶׁנִּשְׁחָטוּ חוּץ לְזִמְנָן וְחוּץ לְמִקְוָמָן, הָרִי אֵלֶּי יִשְׂרָפוּ. אִשָּׁם תִּלּוּי יִשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, יִקְבֹּר. חֲטָאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל סִפֶּק, תִּשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, יִטִּילְנָה לָאֲמָה. כָּל הַנִּשְׂרָפִין לֹא יִקְבְּרוּ, וְכָל הַנִּקְבָּרִים לֹא יִשְׂרָפוּ. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אִם רָצָה לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ לְשַׂרוֹף אֶת הַנִּקְבָּרִים, רִשְׁאֵי. אָמְרוּ לוֹ, אֵינוֹ מִתֵּר לְשִׁנּוֹת:

מסכת כריתות

שְׁלִשִּׁים וְשֵׁשׁ כְּרִיתוֹת בַּתּוֹרָה, הַבָּא עַל הָאֵם, וְעַל אִשֶּׁת הָאָב, וְעַל הַכֹּהֵן, הַבָּא עַל הַזִּכּוֹר, וְעַל הַבְּהֵמָה, וְאִשָּׁה הַמְּבִיאָה אֶת הַבְּהֵמָה עָלֶיהָ, הַבָּא עַל אִשָּׁה וּבִתָּה, וְעַל אִשֶּׁת אִישׁ, הַבָּא עַל אֲחֻתּוֹ, וְעַל אֲחֻת אָבִיו, וְעַל אֲחֻת אִמּוֹ, וְעַל אֲחֻת אִשְׁתּוֹ, וְעַל אִשֶּׁת אָחִיו, וְעַל אִשֶּׁת אָחִי אָבִיו, וְעַל הַנֶּדֶה, הַמְּגֵדֶף, וְהַעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, וְהַנּוֹתֵן מִזְרָעוֹ לַמֶּלֶךְ, וְבֵעַל אוֹב, הַמְּחַלֵּל אֶת הַשִּׁבְתָּה, וְטֵמֵא שֶׁאֵכַל אֶת הַקֹּדֶשׁ, וְהַבָּא לַמִּקְדָּשׁ טֵמֵא, הָאוֹכֵל חֶלֶב, וְדָם, וְנוֹתֵר, וּפְגוּל, הַשּׁוֹחֵט וְהַמְעֵלָה בַּחוּץ, הָאוֹכֵל חֶמֶץ בַּפֶּסַח, וְהָאוֹכֵל וְהַעוֹשֶׂה מְלֶאכֶה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, הַמְּפַטֵּס אֶת הַשֶּׁמֶן, וְהַמְּפַטֵּס אֶת הַקֹּטֶרֶת, וְהַסֹּד בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה. הַפֶּסַח וְהַמִּלָּה בְּמִצּוֹת עֲשֵׂה:

רבי שמעון אומר, כבשים קודמין לעזים בכל מקום, יכול מפני שהן מבחרין מהן, תלמוד לומר, ואם כבש יביא קרבנו לחטאת, מלמד ששניהן שקולין. תורים קודמין לבני יונה בכל מקום, יכול מפני שהן מבחרין מהן, תלמוד לומר, וכן יונה או תר לחטאת, מלמד ששניהן שקולין. האב קודם לאם בכל מקום. יכול שכבוד האב עודף על כבוד האם, תלמוד לומר, איש אמו ואביו תיראו, מלמד ששניהן שקולין. אבל אמרו חכמים, האב קודם לאם בכל מקום, מפני שהוא ואמו חביבין בכבוד אביו. וכן בתלמוד תורה, אם זכה הבן לפני הרב, הרב קודם את האב בכל מקום, מפני שהוא ואביו חביבין בכבוד רבו:

מסכת מעילה

קדשי קדשים ששחטן בדרום, מועלין בהן. שחטן בדרום וקבל דמן בצפון, בצפון וקבל דמן בדרום, שחטן ביום וזרק בלילה, בלילה וזרק ביום, או ששחטן חוץ לזמנו וחוץ למקומו, מועלין בהן. כלל אומר רבי יהושע, כל שהיה לה שעת התר לפהנים, אין מועלין בה. ושלא היה לה שעת התר לפהנים, מועלין בה. איזו היא שהיה לה שעת התר לפהנים, שלנה, ושנטמאה, ושיצאה. איזו היא שלא היה לה שעת התר לפהנים, שנשחטה חוץ לזמנה, חוץ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה:

פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הכיס, או שאמר פרוטה בכיס זה הקדש, בין שהוציא את הראשונה, מעל, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, עד שיוציא את כל הכיס. מודה רבי עקיבא באומר פרוטה מן הכיס זה הקדש, שהוא מוציא והולך עד שיוציא את כל הכיס:

מסכת תמיד

בשלשה מקומות הפהנים שומרים בבית המקדש, בבית אבטינס, ובבית הניצוק, ובבית המוקד. בית אבטינס ובית הניצוק היו עליות, והרובים שומרים שם. בית המוקד כפה, ובית גדול היה, מקף רובדים של אבן, וזקני בית אב ישנים שם, ומפתחות העזרה בידם, ופרחי כהנה איש כסתו בארץ. לא היו ישנים בבגדי קדש, אלא פושטין ומקפלין ומניחים אותן תחת ראשיהם, ומתפסין בכסות עצמן. ארע קרי לאחד מהן, יוצא והולך לו במסבה ההולכת תחת הבירה, והנרות דולקין

מכאן ומכאן, עד שהוא מגיע לבית הטבילה. ומדורה היתה שם, ובית כסא של כבוד. וזה היה כבודו, מצאו נעול, ידוע שיש שם אדם, פתוח, ידוע שאין שם אדם. ירד וטבל, עלה ונסתפג, ונתחמם כנגד המדורה, בא וישב לו אצל אחיו הכהנים עד שהשערים נפתחים ויוצא והולך לו:

השיר שהיו הלויים אומרים במקדש, ביום הראשון היו אומרים, ליי הארץ ומלואה תבל וישבי בה. בשני היו אומרים, גדול יי ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. בשלישי היו אומרים, אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפט. ברביעי היו אומרים, אל נקמות יי אל נקמות הופיע. בחמישי היו אומרים, הרנינו לאלהים עוזנו הריעו לאלהי יעקב. בששי היו אומרים, יי מלך גאות לבש לבש יי עז התאזר אף תכון תבל כל תמוט. בשבת היו אומרים, מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לעתיד לבא ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:

מסכת מדות

בשלשה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש, בבית אבטינס ובבית הניצוץ ובבית המוקד. והלויים בעשרים ואחד מקום, חמשה על חמשה שערי הר הבית, ארבעה על ארבע פנותיו מתוכו, חמשה על חמשה שערי העזרה, ארבעה על ארבע פנותיה מבחוץ, ואחד בלשכת הקרבן, ואחד בלשכת הפרכת, ואחד לאחורי בית הכפרת:

שבדרום (נ"א שבצפון), לשכת העץ, לשכת הגזלה, לשכת הגזית. לשכת העץ, אמר רבי אליעזר בן יעקב, שכחתי מה היתה משמשת. אבא שאול אומר, לשכת כהן גדול היתה, והיא היתה אחורי שתיהן, וגג שלשתן שוה. לשכת הגזלה, שם היה בור קבוע והגלגל נתון עליו, ומשם מספיקים מים לכל העזרה. לשכת הגזית, שם היתה סנהדרי גדולה של ישראל יושבת ודנה את הכהנה. וכהן שנמצא בו פסול, לובש שחורים ומתעטף שחורים ויוצא והולך לו. ושלא נמצא בו פסול, לובש לבנים ומתעטף לבנים, נכנס ומשמש עם אחיו הכהנים. ויום טוב היו עושים, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן הכהן, וכך היו אומרים, ברוך המקום ברוך הוא, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן, וברוך הוא שבחר באהרן ובבניו לעמוד לשרת לפני יי בבית קדשי הקדשים:

מסכת קנים

חטאת העוף נעשית למטה, וחטאת בהמה למעלה. עולת העוף נעשית למעלה, ועולת הבהמה למטה. אם שנה בזה ובזה, פסול. סדר קנים כך הוא, החובה אחד חטאת ואחד עולה. בנדרים ונדבות, כלן עולות. איזהו נדר, האומר הרי עלי עולה. ואיזהו נדבה, האומר הרי זו עולה. מה בין נדרים לנדבות, אלא שהנדרים, מתו או נגנבו, חיבים באחריותם. ונדבות, מתו או נגנבו, אין חיבים באחריותם:

האשה שאמרה, הרי עלי קן כשאלד זכר, ילדה זכר, מביאה שתי קנים, אחת לנדרה ואחת לחובתה. נתנתן לפה, והפכה צריך לעשות שלש פרידין מלמעלן ואחת מלמטן. לא עשה כן אלא עשה שתיים למעלן ושתיים למטן ולא נמלך, צריכה להביא עוד פרידה אחת ויקריבנה למעלן, ממין אחד. משני מיניו, תביא שתיים. פרשה נדרה, צריכה להביא עוד שלש פרידין, ממין אחד. משני מיניו, תביא ארבע. קבעה נדרה, צריכה להביא עוד חמש פרידין, ממין אחד. משני מיניו, תביא שש. נתנתן לפה ואין ידוע מה נתנה, הלך הפה ועשה ואין ידוע מה עשה, צריכה להביא עוד ארבע פרידין לנדרה ושתיים לחובתה, וחטאת אחת. בן עזאי אומר, שתי חטאות. אמר רבי יהושע, זה הוא שאמרו, כשהוא חי קולו אחד, וכשהוא מת קולו שבעה. ביצד קולו שבעה, שתי קרניו שתי חצוצרות, שתי שוקיו שני חלילין, עורו לתוף, מעיו לנגלים, בני מעיו לכנורות. ויש אומרים, אף צמרו לתכלת. רבי שמעון בן עקשיא אומר, זקני עם הארץ כל זמן שמזקינין דעתן מטרפת עליהן, שנאמר, מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח. אבל זקני תורה אינן כן, אלא כל זמן שמזקינין דעתן מתישבת עליהן, שנאמר, בישישים חכמה וארך ימים תבונה:

סדר טהרות

מסכת מקואות

שש מעלות במקואות, זו למעלה מזו וזו למעלה מזו. מי גבאים, שתה טמא ושתה טהור, טמא. שתה טמא ומלא בבלי טהור, טמא. שתה טמא ונפל כפר של תרומה, אם הדיח, טמא, ואם לא הדיח, טהור:

אכל אכלים טמאים, ושתה משקים טמאים, טבל והקיאן, טמאים, מפני שאינן

טְהוֹרִים בַּגּוֹף. שְׁתֵּה מִים טְמֵאִים, טָבַל וְהִקְיָא, טְהוֹרִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵם טְהוֹרִים בַּגּוֹף. בָּלַע טִבְעַת טְהוֹרָה, נִכְנַס לְאֹהֶל הַמֵּת, הִזָּה וְשָׁנָה וְטָבַל וְהִקְיָאָה, הָרִי הִיא כְּמוֹת שְׁהִיתָה. בָּלַע טִבְעַת טְמֵאָה, טוֹבַל וְאוֹכַל בִּתְרוּמָה. הִקְיָאָה, טְמֵאָה וְטִמְאָתוֹ. חֵץ שֶׁהוּא תָּחוּב בְּאָדָם, בְּזֶמַן שֶׁהוּא נִרְאָה, חוֹצֵץ. וְאִם אֵינוֹ נִרְאָה, טוֹבַל וְאוֹכַל בִּתְרוּמָתוֹ:

מסכת פרה

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, עֲגֹלָה בֵּת שְׁנֵתָהּ, וּפְרָה בֵּת שְׁתֵּים. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, עֲגֹלָה בֵּת שְׁתֵּים, וּפְרָה בֵּת שְׁלֹשׁ אוֹ בֵּת אַרְבַּע. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אֵף בֵּת חֲמֵשׁ כְּשֶׁרָה הִזְקָנָה, אֲלֹא שְׂאִין מִמֵּתִינִין לָהּ, שְׂמָא תִּשְׁחִיר, שְׁלֹא תִפְסֹל. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ, לֹא שְׂמַעְתִּי אֲלֹא שְׁלִישִׁית. אָמְרוּ לוֹ, מָה הִלְשׁוֹן שְׁלִישִׁית. אָמַר לָהֶם, כִּדְ שְׂמַעְתִּי סֵתָם. אָמַר בֶּן עֲזַאי, אֲנִי אֶפְרֹשׁ. אִם אוֹמֵר אֶתָּה שְׁלִישִׁית, לְאַחֲרוֹת בְּמִנְיָן. וְכִשְׂאֶתָּה אוֹמֵר שְׁלִישִׁית, בֵּת שְׁלֹשׁ שָׁנִים. כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמְרוּ, כְּרַם רְבָעִי. אָמְרוּ לוֹ, מָה הִלְשׁוֹן רְבָעִי. אָמַר לָהֶם, כִּדְ שְׂמַעְתִּי סֵתָם. אָמַר בֶּן עֲזַאי, אֲנִי אֶפְרֹשׁ. אִם אוֹמֵר אֶתָּה רְבִיעִי, לְאַחֲרִים בְּמִנְיָן. וְכִשְׂאֶתָּה אוֹמֵר רְבָעִי, בֶּן אַרְבַּע שָׁנִים. כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמְרוּ, הָאוֹכַל בְּבֵית הַמִּגְנֶגֶת פָּרֶס מְשַׁלֵּשׁ לִקְב. אָמְרוּ לוֹ, אֵמֹר מִשְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה לִסְאָה. אָמַר לָהֶם, כִּדְ שְׂמַעְתִּי סֵתָם. אָמַר בֶּן עֲזַאי, אֲנִי אֶפְרֹשׁ. אִם אוֹמֵר אֶתָּה מְשַׁלֵּשׁ לִקְב, אֵין בּוֹ חִלָּה. וְכִשְׂאֶתָּה אוֹמֵר מִשְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה לִסְאָה, מַעֲטָתוֹ חִלָּתוֹ:

טָבַל אֶת הָאֵזוּב בַּיּוֹם וְהִזָּה בַּיּוֹם, כְּשֶׁר. בַּיּוֹם וְהִזָּה בַּלִּילָה, בַּלִּילָה וְהִזָּה בַּיּוֹם, (בַּיּוֹם וְהִזָּה בַּיּוֹם שְׁלֹאחֲרָיו) פָּסוּל. אָבֵל הוּא עֲצָמוֹ טוֹבַל בַּלִּילָה וּמִזָּה בַּיּוֹם, שְׂאִין מִזִּין עַד שֶׁתִּגַּץ הַחֲמָה. וְכֹלֶן שֶׁעָשׂוֹ מִשְׁעָלָה עֲמוּד הַשַּׁחַר, כְּשֶׁר:

מסכת ידים

מִי רְבִיעִית נֹתֵנִין לַיָּדִים, לְאַחַד אֵף לְשָׁנִים. מִחֲצִית לֵג, לְשִׁלְשָׁה אוֹ לְאַרְבָּעָה. מִלֵּג, לְחֲמִשָּׁה וְלַעֲשָׂרָה וּלְמֵאָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, וּבִלְבָד שְׁלֹא יִפְחוֹת לְאַחֲרוֹן שְׁבָהֶם מִרְבִּיעִית. מוֹסִיפִין עַל הַשָּׁנִיִּים, וְאֵין מוֹסִיפִין עַל הָרִאשׁוֹנִים:

אָמַר צְדוֹקִי גִלְלִי, קוֹבֵל אֲנִי עֲלֵיכֶם פְּרוּשִׁים, שְׂאֶתֶם כּוֹתֵבִין אֶת הַמוֹשֵׁל עִם מִשָּׁה בַּגֹּט. אָמְרוּ פְּרוּשִׁים, קוֹבְלִין אָנוּ עָלֶיךָ צְדוֹקִי גִלְלִי, שְׂאֶתֶם כּוֹתֵבִים אֶת הַמוֹשֵׁל עִם

השם בדף, ולא עוד אלא שאתם כותבין את המושל מלמעלה ואת השם מלמטה, שנאמר, ויאמר פרעה מי יי אשר אשמע בקלו לשלח את ישראל. ובשלוקה מהו אומר, יי הצדיק:

מסכת אהלות

שנים טמאים במת, אחד טמא טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. שלשה טמאים במת, שנים טמאים טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. ארבעה טמאים במת, שלשה טמאים טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. כיצד שנים, אדם הנוגע במת טמא טמאת שבעה, ואדם הנוגע בו טמא טמאת ערב:

עשרה מקומות אין בהן משום מדור גזים, אהלי הערביים, והספות, והצריפין, והברגנין, והאלקטיות, ובית שער, ואוירה של חצר, והמרחץ, ומקום החצים, ומקום הלגיונות:

מסכת נגעים

מראות נגעים שנים שהן ארבעה. בהרת עזה כשלג, שניה לה כסיד ההיכל, והשאת כקרום ביצה, שניה לה כצמר לבן, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, השאת כצמר לבן, שניה לה כקרום ביצה:

שני מצורעים שנתערבו קרבנותיהם, קרב קרבנו של אחד מהם, ומת אחד מהם, זו ששאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע. אמר להם, יכתוב נכסיו לאחר ויביא קרבן עני:

מסכת זבים

הרואה ראייה אחת של זוב, בית שמאי אומרים, כשומרת יום כנגד יום. ובית הלל אומרים, כבעל קרי. ראה אחת, ובשני הפסיק, ובשלישי ראה שתים או אחת מרבה כשתים, בית שמאי אומרים, זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משכב ומושב, וצריך ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן. אמר רבי אליעזר בן יהודה, מודים בית שמאי בזה שאינו זב גמור. ועל מה נחלקו, על הרואה שתים או אחת

מִרְבָּה בְּשָׁתִים, וּבִשְׁנֵי הַפְּסִיק, וּבְשְׁלִישִׁי רָאָה אַחַת, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, זָב גָּמוּר. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, מְטַמֵּא מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב, וְצָרִיד בִּיאַת מִים חַיִּים, וּפְטוּר מִן הַקֶּרֶבֶן:

אֵלּוּ פּוֹסְלִים אֶת הַתְּרוּמָה, הָאוֹכֵל אֶכֶל רֹאשׁוֹן, וְהָאוֹכֵל אֶכֶל שְׁנִי, וְהַשּׁוֹתֶה מִשְׁקִין טְמֵאִין, וְהַבָּא רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ בְּמִים שְׂאוּבִין, וְטָהוֹר שֶׁנִּפְלּוּ עַל רֹאשׁוֹ וְעַל רַבּוֹ שְׁלֹשָׁה לִגְזֵן מִים שְׂאוּבִין, וְהַסֵּפֶר, וְהַיָּדִים, וְטָבוֹל יוֹם, וְהָאֹכֵלִים וְהַכֹּלִים שֶׁנִּטְמְאוּ בַּמִּשְׁקִים:

מסכת נדה

שְׁמַאי אוֹמֵר, כָּל הַנָּשִׁים דִּין שַׁעֲתָן. וְהֵלֵל אוֹמֵר, מִפְּקִידָה לִפְקִידָה, אֶפְלוּ לְיָמִים הַרְבֵּה. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, לֹא כְּדַבְּרִי זֶה וְלֹא כְּדַבְּרִי זֶה, אֲלֵא מַעַת לַעַת מִמַּעֲטָתָא עַל יַד מִפְּקִידָה לִפְקִידָה, וּמִפְּקִידָה לִפְקִידָה מִמַּעֲטָתָא עַל יַד מַעַת לַעַת. כָּל אִשָּׁה שֵׁישׁ לָהּ וָסֵת, דִּיָּה שַׁעֲתָהּ. הַמְשַׁמֶּשֶׁת בַּעֲדֵים, הִרִי זֹו כְּפִקִידָה, וּמִמַּעֲטָתָא עַל יַד מַעַת לַעַת וְעַל יַד מִפְּקִידָה לִפְקִידָה:

הַרְוָאָה יוֹם אֶחָד עָשָׂר וְטַבְּלָה לְעֶרֶב וְשִׁמְשָׁה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, מְטַמֵּאִין מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב, וְחִיבִין בְּקֶרֶבֶן. בֵּית הֵלֵל אוֹמְרִים, פְּטוּרִין מִן הַקֶּרֶבֶן. טַבְּלָה בְּיוֹם שְׁלֹאֲחֶרִיו וְשִׁמְשָׁה אֶת בֵּיתָהּ וְאַחֵר כָּךְ רָאִתָּהּ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, מְטַמֵּאִין מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב וּפְטוּרִים מִן הַקֶּרֶבֶן. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, הִרִי זֶה גִּרְגָּרָן. וּמוֹדִים בְּרֹאָה בְּתוֹךְ אֶחָד עָשָׂר יוֹם וְטַבְּלָה לְעֶרֶב וְשִׁמְשָׁה, שֶׁמְטַמֵּאִין מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב וְחִיבִין בְּקֶרֶבֶן. טַבְּלָה בְּיוֹם שְׁלֹאֲחֶרִיו וְשִׁמְשָׁה, הִרִי זֹו תְּרַבּוֹת רָעָה, וּמִגֵּעַן וּבִעִילָתָן תְּלוּיִים:

מסכת טהרות

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר דָּבָר בְּנִבְלַת הָעוֹף הַטָּהוֹר, צְרִיכָה מִחֻשְׁבָּה, וְאִינָה צְרִיכָה הַכָּשֶׁר, וּמְטַמֵּאָה טְמֵאָתָא אֲכָלִין בְּכַבִּיצָה, וְכַזִּית בְּבֵית הַבְּלִיעָה, וְהָאוֹכֵלָה טְעוֹן הָעֶרֶב שָׁמֶשׁ, וְחִיבִים עָלֶיהָ עַל בִּיאַת הַמִּקְדָּשׁ, וְשׁוֹרְפִין עָלֶיהָ אֶת הַתְּרוּמָה, וְהָאוֹכֵל אֶבֶר מִן הַחִי מִמָּנָה סוֹפֵג אֶת הָאַרְבָּעִים, שְׁחִיטָתָהּ וּמְלִיקָתָהּ מְטַהֵרוֹת אֶת טְרִפְתָּהּ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵינָן מְטַהֵרוֹת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, שְׁחִיטָתָהּ מְטַהֵרָת, אֲבָל לֹא מְלִיקָתָהּ:

בֵּין הָעִגּוּלִים לְזִגְיוֹ, רְשׁוֹת הָרַבִּים. כָּרֶם שֶׁלִּפְנֵי הַבּוֹצְרִים, רְשׁוֹת הַיָּחִיד, וְשְׁלֹאֲחֵר הַבּוֹצְרִים, רְשׁוֹת הָרַבִּים. אֵימָתִי, בְּזִמְנֵי שֶׁהָרַבִּים נִכְנָסִים בְּזוֹ וְיוֹצְאִים בְּזוֹ. כָּלִי שֶׁל בֵּית הַבֵּד, וְשֶׁל גֵּת, וְהָעֵקֶל, בְּזִמְנֵי שֶׁהוּא שֶׁל עֵץ, מְנַגֵּבֵן וְהוּא טָהוֹרִין. בְּזִמְנֵי שֶׁהוּא שֶׁל

גמי, מִישֶׁנָּה כָּל שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ, אוֹ חוֹלָטָן בַּחֲמִין. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אִם נִתְּנָה בְּשִׁבְלַת הַנֶּהָר, דִּין:

מסכת כלים

אָבוֹת הַטְּמְאוֹת, הַשָּׁרֵץ, וְשִׁכְבַּת זָרַע, וְטֵמֵא מֵת, וְהַמְּצוּרֶע בִּימֵי סִפְרוֹ, וּמִי חֲטָאת שָׂאִין בָּהֶם כְּדִי הִזְיָה, הָרִי אֵלּוּ מִטְּמְאֵין אָדָם וְכָלִים בְּמַגֵּעַ, וְכָלִי חֶרֶשׁ בְּאֹוִיר, וְאִינָם מִטְּמְאִין בְּמַשָּׂא:

צְלוּחִית קִטְנָה שְׁנִטְלָה פִּיהָ, טֵמְאָה. וְגִדּוּלָה שְׁנִטְלָה פִּיהָ, טְהוֹרָה. שֶׁל פְּלִיטוֹן שְׁנִטְלָה פִּיהָ, טְהוֹרָה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא סוֹרַחַת אֶת הָיָד. לְגִינִין גְּדוּלִים שְׁנִטְלָה פִּיהֶן, טֵמְאִין, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְקַנֵּן לִכְבָּשִׁין. וְהָאֶפְרָסִשׁ שֶׁל זְכוּכִית, טְהוֹרָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִיד כָּלִים, שְׁנִכְנִסְתָּ בְּטֵמְאָה וַיֵּצֵאתָ בְּטְהוֹרָה:

מסכת טבול יום

הַמְכַנֵּס חִלּוֹת עַל מְנַת לְהַפְרִישׁ, וְנִשְׁכּוּ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, חֲבוּר בְּטָבוֹל יוֹם. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, אֵינּוּ חֲבוּר. מִקְרָצוֹת נוֹשְׁכוֹת זֶה בָּזוּ, וְכַפְרוֹת נוֹשְׁכוֹת זֶה בָּזוּ, הָאוֹפֶה חֲמִיטָה עַל גְּבִי חֲמִיטָה עַד שֶׁלֹא קָרְמוּ בַתְּנוּרָה, וְקוֹלִית שֶׁל מִים הַמְּחַלְחֶלֶת, וְרִתִּיחַת גְּרִיסִין שֶׁל פֹּל רֵאשׁוֹנָה, וְרִתִּיחַת יֵין חֹדֶשׁ, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵף שֶׁל אֶרֶז, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, חֲבוּר בְּטָבוֹל יוֹם. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים, אֵינּוּ חֲבוּר. וּמוֹדִים בְּשָׂאָר כָּל הַטְּמְאוֹת, בֵּין קִלּוֹת בֵּין חֲמוּרוֹת:

הַתּוֹרֵם אֶת הַבּוֹר וְאָמַר, הָרִי זֶה תְּרוּמָה עַל מְנַת שְׁתַּעֲלֶה שְׁלוֹם, שְׁלוֹם מִן הַשֶּׁבֶר וּמִן הַשְּׁפִיכָה, אֲבָל לֹא מִן הַטְּמְאָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֵף מִן הַטְּמְאָה. נִשְׁבְּרָה, אֵינָה מְדַמַּעַת. עַד הֵכֵן תִּשְׁבֵּר וְלֹא תִדְמַעַ, כְּדִי שֶׁתִּתְגַּלְגַּל וְתִגִּיעַ לְבוֹר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֵף מִי שֶׁהִיָּה בּוֹ דַּעַת לְהִתְנוֹת וְלֹא הִתְנָה, נִשְׁבְּרָה אֵינָה מְדַמַּעַת, מִפְּנֵי שֶׁהוּא תִּנְאִי בֵּית דִּין:

מסכת מכשירין

כָּל מִשְׁקָה שֶׁתַּחֲלָתוֹ לְרָצוֹן אֵף עַל פִּי שָׂאִין סוּפוֹ לְרָצוֹן, אוֹ שְׁסוּפוֹ לְרָצוֹן אֵף עַל פִּי שָׂאִין תַּחֲלָתוֹ לְרָצוֹן, הָרִי זֶה בְּכִי יִתֵּן. מִשְׁקִין טֵמְאִים מִטְּמְאִין לְרָצוֹן וְשִׁלָּא לְרָצוֹן:

חלב האשה מטמא לרצון ושלא לרצון, וחלב הבהמה אינו מטמא אלא לרצון. אמר רבי עקיבא, קל וחמר הדברים, מה אם חלב האשה שאינו מיחד לקטנים, מטמא לרצון ושלא לרצון, חלב הבהמה שהוא מיחד לקטנים ולגדולים, אינו דין שיטמא לרצון ושלא לרצון. אמרו לו, לא, אם טמא חלב האשה שלא לרצון, שדם מגפתה טמא, יטמא חלב הבהמה שלא לרצון, שדם מגפתה טהור. אמר להם, מחמיר אני בחלב מבדם, שהחולב לרפואה טמא, והמקיז לרפואה טהור. אמרו לו, סלי זיתים וענבים יוכיחו, שהמשקים היוצאים מהן לרצון טמאים. ושלא לרצון טהורים. אמר להן, לא, אם אמרתם בסלי זיתים וענבים, שתחלתן אכל וסופן משקה, תאמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה. עד כאן היתה תשובה. אמר רבי שמעון, מכאן ואילך היינו משיבין לפניו, מי גשמים יוכיחו, שתחלתן וסופן משקה ואינו מטמאין אלא לרצון. אמר לנו, לא, אם אמרתם במי גשמים, שאין רבן לאדם, אלא לארצות ולאלילות, ורב החלב לאדם:

מסכת עוקצין

כל שהוא יד ולא שומר, מטמא ומטמא ולא מצטרף. שומר, אף על פי שאינו יד, מטמא ומטמא ומצטרף. לא שומר ולא יד, לא מטמא ולא מטמא:

אמר רבי יהושע בן לוי, עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות ועשרה עולמות, שנאמר, להנחיל אהבי יש ואצותיהם אמלא. אמר רבי שמעון בן חלפתא, לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר, יי עז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום:

קבלה

ספר יצירה

בְּשֵׁלִשִּׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת פְּלִיאֹת חֲכָמָה חֶקֶק י"ה י"ה יי צְבֹאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלֶכֶד עוֹלָם אֵל (שְׁדִי) רְחוּם וְחֲנוּן שׁוֹכֵן עַד מְרוֹם וְקָדוֹשׁ (שְׁמוֹ) בָּרָא
אֶת עוֹלָמוֹ בְּשֵׁלֶשֶׁה סְפָרִים בְּסֶפֶר וְסוֹפֵר וְסִפּוּר:

כָּלֹל שֶׁל דְּבַר, מְקַצֵּת אֱלֹו מְצֻטְרָפִים עִם אֱלֹו וּמְקַצֵּת אֱלֹו מְצֻטְרָפִים עִם אֱלֹו, אֱלֹו
עִם אֱלֹו וְאֱלֹו עִם אֱלֹו, אֱלֹו תְּמִמִּת אֱלֹו וְאֱלֹו תְּמִמִּת אֱלֹו, אֱלֹו כְּנֻגְד אֱלֹו וְאֱלֹו כְּנֻגְד
אֱלֹו, וְאִם אֵין אֱלֹו אֵין אֱלֹו, וְכֹלָם אֲדוּקִים בְּתִלִי וְגִלְגֵּל וְלֵב:

גַּם אֶת כָּל חֶפֶץ, זֶה לְעַמֶּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים, טוֹב לְעַמֶּת רַע וְרַע לְעַמֶּת טוֹב, טוֹב
מִטוֹב וְרַע מִרַע, טוֹב מִבְּחִין רַע וְרַע מִבְּחִין טוֹב, טוֹב גָּנוּז לְטוֹבִים וְרַע גָּנוּז לְרָעִים.

וּכְשָׁבֵא אֲבָרָהָם אֲבִינוּ וְהִבִּיט וְרָאָה וְחָקַר וְהִבִּין וְחָקַק וְחָצַב וְיָצַר וְצָרַף וְחָשַׁב
וְעִלְתָּה בִּידּוֹ, וְגִלְגָּלָה עָלָיו אֲדוֹן הַכֹּל וְקָרָא עָלָיו הַמְּקָרָא הַזֶּה בְּטָרָם אֲצֻרְד בְּבִטּוֹן
יְדַעְתִּיד, וְקָרָאֹו אוֹהֲבוֹ וְכָרַת לוֹ בְּרִית וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם, שְׁנַאֲמַר וְהָאֲמִין בִּי
וְיַחְשְׁבָהּ לוֹ צְדָקָה, כָּרַת לוֹ בְּרִית בֵּין עֶשֶׂר אֲצַבְעוֹת רִגְלָיו וְהִיא הַמִּילָה, וּבֵין עֶשֶׂר
אֲצַבְעוֹת יָדָיו וְהִיא הַלְשׁוֹן, קֶשֶׁר עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּלִשׁוֹנוֹ וְגִלְגָּלָה לוֹ
אֶת סוּדוֹ, מְשָׁכֵן בְּמִים, דִּלְקוֹן בָּאֵשׁ, רַעֲשֵׁן בְּרוּחַ, בַּעֲרֵן בְּשִׁבְעָה כּוֹכָבִים, נִהְגֵּן בְּשִׁנִּים
עֶשֶׂר מְזֻלוֹת.

אוֹיֵר רוּיָה גּוֹיָה, אֶרֶץ קָר וּבִטּוֹן, שְׁמִים חֹם וְרָאֵשׁ, זֶהוּ אִמ"ש. שְׁבַתֵּאִי שְׁבַת וּפָה,
צֶדֶק אֶחָד בְּשִׁבְתָּ וְעֵין יָמִין, מֵאָדִים שְׁנֵי בְּשִׁבְתָּ וְעֵין שְׁמָאֵל, חֲמָה שְׁלִישִׁי בְּשִׁבְתָּ
וְאֶף יָמִין, נִגְה רְבִיעִי בְּשִׁבְתָּ וְאֶף שְׁמָאֵל, כּוֹכָב חֲמִישִׁי בְּשִׁבְתָּ וְאֶזֶן יָמִין, לְבָנָה שְׁשִׁי
בְּשִׁבְתָּ וְאֶזֶן שְׁמָאֵל, זֶהוּ בִג"ד כְּפָר"ת. וְאֱלֹו שְׁנַיִם עֶשֶׂר מְזֻלוֹת, טָלָה גִיסָן כָּבֵד, שׁוֹר
אֵיר מָרָה, תְּאֻמִּים סִיּוֹן טְחוּל, סֶרְטֵן תְּמוּז הַמֶּסֶס, אֶרֶיָה אָב כּוּלֵּיָא יָמִין, בְּתוּלָה
אֱלֹוֹל כּוּלֵּיָא שְׁמָאֵל, מֵאֲזִינִים תְּשָׁרִי קֶרֶקֶבּוֹ, עֶקֶרֶב מֶרְחָשׁוֹן קֶבֶה, קֶשֶׁת כֶּסֶלּוֹ יָד
יָמִין, גָּדִי טִבֵּת יָד שְׁמָאֵל, דְּלִי שְׁבֵט רִגְלֵי יָמִין, דִּגִּים אֲדָר רִגְלֵי שְׁמָאֵל, זֶהוּ ה"ו ז"ח
ט"י ל"ן ס"ע צ"ק. שְׁלֶשֶׁה אוֹיְבִים הֵם, לְשׁוֹן כָּבֵד מָרָה. שְׁלֶשֶׁה אוֹהֲבִים הֵם, עֵינִים
אֲזִינִים לֵב. שְׁלֶשֶׁה מַחִיִּים הֵם, שְׁנַיִם חֹטֵם טְחוּל. שְׁלֶשֶׁה מְמִיתִים הֵם, שְׁנֵי נֶקֶבִים
תַּחְתּוֹנִים וּפָה. שְׁלֶשֶׁה אֵינָם בְּרִשׁוֹתוֹ, עֵינָיו אֲזִינָיו חֲטָמוֹ. שְׁלֶשׁ שְׁמוּעוֹת טוֹבוֹת
לְאֶזֶן, בְּרָכָה שְׁמוּעָה טוֹבָה וְקִלּוּס. שְׁלֶשׁ רְאִיוֹת רַעוֹת, עֵין נוֹאֲפֶת עֵין רַעָה עֵין

מַנְדֵּת. שְׁלֹשׁ רְאִיּוֹת טוֹבוֹת לַעֲיִנִּים, בִּשְׁתַּ עֵין טוֹבָה וְעֵין נְאֻמָּנָת. שְׁלֹשׁ רַעוֹת לְלִשׁוֹן, דְּבוּר רַע וְהַמְלִשׁוֹן וְהַמְדַּבֵּר אֶחָד בָּפֶה וְאֶחָד בְּלֵב. שְׁלֹשׁ טוֹבוֹת לְלִשׁוֹן, שְׁתִּיקָה וְשִׁמְרַת הַלִּשׁוֹן וְדְבוּר אֲמֵת.

זהר פרשת אמור דף צז

רַבִּי אָבָא וְרַבִּי חֲזִיא הֵווּ אֲזִילִי בְּאוֹרְחָא, אָמַר רַבִּי חֲזִיא, כְּתִיב, וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאְכֶם אֶת עַמְרַת הַתְּנוּפָה. מֵאִי קָא מִירִי. אָמַר לִיה, הָא אוֹקְמוּהָ חֲבֵרִיא. אָבֵל תָּא חֲזִי, יִשְׂרָאֵל כִּד הֵווּ בְּמִצְרַיִם, הֵווּ בְּרִשׁוּתָא אַחֲרָא, וְהֵווּ אַחֲדִין בְּמִסְאָבוּתָא, כְּאַתְתָּא דָּא כִּד הִיא יִתְבָּא בְּיוֹמֵי דְּמִסְאָבוּתָא. בְּתֵר דְּאַתְגָּזְרוּ, עָאֵלוּ בְּחוּלְקָא קְדִישָׁא דְּאַקְרִי בְּרִית. כִּיּוֹן דְּאַתְאַחֲדוּ בֵּיה, פִּסְק מִסְאָבוּתָא מִנִּיהוּ, כְּדָא אַתְתָּא כִּד פִּסְקוּ מִנָּה דְּמִי מִסְאָבוּתָא. בְּתֵר דְּאַתְפִּסְקוּ מִנָּה, מַה כְּתִיב, וּסְפַרְהָ לָהּ שִׁבְעַת יָמִים. אוּף הֵכָא, כִּיּוֹן דְּעָאֵלוּ בְּחוּלְקָא קְדִישָׁא, פִּסְקָא מִסְאָבוּ מִנִּיהוּ, וְאָמַר קוּדְשָׁא בְּרִידְהוּא, מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה חוֹשְׁבֵנָא לְדְכִיּוּתָא. וּסְפַרְתֶּם לָכֶם לָכֶם דִּיקָא, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר וּסְפַרְהָ לָהּ שִׁבְעַת יָמִים, לָהּ לְעֲצֻמָּה, אוּף הֵכָא לָכֶם לְעֲצֻמָּכֶם. וְלָמָּה, בְּגִין לְאַתְדַּכָּאָה בְּמִיּוֹן עֲלָאִין קְדִישִׁין, וּלְבַתֵּר לְמִיתִי לְאַתְחַבְּרָא בֵּיה בְּמַלְכָּא וּלְקַבְּלָא אוֹרִיתִיהּ. כְּתִיב וּסְפַרְהָ לָהּ שִׁבְעַת יָמִים, אוּף הֵכָא שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת, אָמַי שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת, בְּגִין לְמַזְכֵּי לְאַתְדַּכָּאָה בְּמִיּוֹן דִּהֵּהוּא נֶהֱרַ דְּנִגִּיד וְנִפִּיק וְאַקְרִי מִים חַיִּים. וְהֵהוּא נֶהֱרַ שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת נִפְקוּ מִנִּיהּ. וְעַל דָּא שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת וְדָא, בְּגִין לְמַזְכֵּי בֵּיה, כְּמָה דְּאַתְתָּא דְּכִיּוֹ דִּילָהּ בְּלִילִיא לְאַשְׁתַּמְשָׁא בְּבַעֲלָהּ. כִּד כְּתִיב וּבִרְדַּת הַטֵּל עַל הַמַּחֲנֶה לִילָהּ. עַל הַמַּחֲנֶה כְּתִיב, וְלֹא כְּתִיב וּבִרְדַּת הַטֵּל לִילָהּ (אֲלֵא עַל הַמַּחֲנֶה, בְּגִין דִּיּוֹרֵד מֵהֵהוּא נְקוּדָה עַל אֲנָן יוֹמִין דְּאַתְקַרִּיאוּ מִחֲנֶה). וְאַיְמַתִּי נַחַת הָאִי טֵלָא, כִּד קָרִיבוּ יִשְׂרָאֵל לְטוֹרָא דְּסִינֵי, כְּדִין נַחַת הֵהוּא טֵלָא בְּשְׁלִימוֹ, וְאַדְכוּ, וְאַתְפִּסְקַת זוּהַמְתָּן מִנִּיהוּ, וְאַתְחַבְּרוּ בֵּיה בְּמַלְכָּא וְקַבִּילוּ אוֹרִיתָא, וּכְנִסַת יִשְׂרָאֵל הָא אוֹקִימָנָא. וּבֵהֵהוּא זְמַנָּא, וְדָאִי כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם, לְאַתְדַּכָּאָה וּלְאַסְתַּחֲכָאָה, וְכָלֵא אַתְקַשְׁרוּ (ס"א אַתְקַדְשׁוּ) וְאַתְחַבְּרוּ בֵּיה בְּמַלְכָּא קְדִישָׁא. תָּא חֲזִי, כָּל בֵּר נֶשׁ דְּלֹא מְנִי חוֹשְׁבֵנָא דָּא, אֲנָן שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת תְּמִימוֹת, לְמַזְכֵּי לְדְכִיּוּתָא דָּא, לֹא אַקְרִי טְהוֹר, וְלֹא בְּכָלֵל דְּטְהוֹר הוּא, וְלֹא הוּא כְּדָאִי לְמַהוּי לִיה חוּלְקָא בְּאוֹרִיתָא, וּמֵאֵן דְּמִטִּי טְהוֹר לְהָאִי יוֹמָא, וְחוֹשְׁבֵנָא לֹא אַתְאַבִּיד מִנִּיהּ, כִּד מְטִי לְהָאִי לִילִיא, לְבַעֲי לִיה לְמַלְעִי בְּאוֹרִיתָא וּלְאַתְחַבְּרָא בֵּיה, וּלְנִטְרָא דְּכִיּוֹ עֲלָאָה דְּמִטִּי עֲלִיהּ בֵּהֵהוּא לִילִיא, וְאַתְדַּכִּי. וְאוֹלִיפְנָא דְּאוֹרִיתָא דְּבַעֲי לִיה לְמַלְעִי בֵּהֵאִי לִילִיא אוֹרִיתָא דְּבַעֲלָ פֶה, בְּגִין דִּיתְדַּכּוֹן כְּחֵדָא מִמְּבוּעָא דְּנַחֲלָא

עמיקא. לְבַתֵּר בְּהַאי יוֹמָא לִיתִי תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, וַיִּתְחַבֵּר בְּהוּ, וַיִּשְׁתַּכְחוּן כַּחֲדָא בְּזוּגָא חַד לְעָלָא. כְּדִין מְכַרְיִי עָלִיהּ וְאַמְרִי, וְאַנִּי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יי רוחי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרִי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיד וְגו'. וְעַל דָּא חֲסִידֵי קַדְמָאֵי לֹא הוּוּ נִימִי בְּהַאי לִילִיא וְהוּוּ לְעָאן בְּאוֹרִיתָא, וְאַמְרִי, נִיתִי לְאַחְסָנָא יִרְתָּא קַדִּישָׁא לֹן וּלְבָנָן בְּתַרִּין עֲלָמִין. וְהָהוּא לִילִיא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתַעֲטַרְתָּ עָלֵיהּ וְאַתִּיא לְאַזְדוּגָא בֵּיהּ בְּמִלְכָּא, וְתַרְוֵיהּ מִתְעַטְרִי עַל רִישֵׁיהּ דְּאַנּוֹן דְּזַכָּאִין לְהָכִי. רַבִּי שְׁמַעוֹן הָכִי אָמַר, בְּשַׁעֲתָא דְּמִתְכַּנְשֵׁי חֲבָרְיָא בְּהַאי לִילִיא לְגַבִּיהּ, נִיתִי לְתַקְנָא תְּכַשִּׁיטִי כְּלָה, בְּגִין דְּתַשְׁתַּכַּח לְמַחַר בְּתַכְשִׁיטָהּ וְתַקּוּנָהּ לְגַבִּי מִלְכָּא כְּדָקָא יָאוּת. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּחֲבָרְיָא, כַּד יִתְבַּע מִלְכָּא לְמִטְרוֹנִיתָא, מֵאן תַּקִּין תְּכַשִּׁיטָהּ וְאַנְהִיר עֲטָרָהּ וְשׁוּי תַקּוּנָהּ. וְלִית לָךְ בְּעֲלָמָא מֵאן דִּידַע לְתַקְנָא תְּכַשִּׁיטִי כְּלָה אֵלָּא חֲבָרְיָא, זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאַתִּי. תָּא חֲזִי, חֲבָרְיָא מִתְקִי בְּהַאי לִילִיא תְּכַשִּׁיטָהּ לְכָלָה, וּמַעֲטָרִי לָהּ בְּעֲטָרָהּ לְגַבִּי מִלְכָּא. וּמֵאן מִתְקִין לִיהּ לְמִלְכָּא בְּהַאי לִילִיא, לְאַשְׁתַּכַּח בָּהּ בְּכָלָה, לְאַזְדוּגָא בָּהּ בְּמִטְרוֹנִיתָא. נְהָרָא קַדִּישָׁא עֲמִיקָא דְּכָל נְהָרִין, אָמַר עֲלָאָה. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, צִאֲיָנָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלֵּךְ שְׁלֹמֹה וְגו'. לְבַתֵּר דְּאַתְקִינַת לִיהּ לְמִלְכָּא, וְאַתְעַטְרַת לִיהּ, אֲתִית לְדַכָּאָה לָהּ לְמִטְרוֹנִיתָא, וְלֵאנּוֹן דְּמַשְׁתַּכַּחֲתִי גַבִּיהּ. לְמִלְכָּא דְּהָוָה לִיהּ בֵּר יַחֲדָאֵי, אֲתָא לְזוּגָא לִיהּ בְּמִטְרוֹנִיתָא עֲלָאָה, מֵאִי עֲבַדַּת אֲמִיָּה כָּל הָהוּא לִילִיא, עָאֻלַּת לְבִי גְנִיָּהּ, אֲפִיקַת עֲטָרָה עֲלָאָה בְּשַׁבְעִים אֲבָנֵי יָקָר סַחְרָנָהּ, וְאַתְעַטְרָא לִיהּ. אֲפִיקַת לְבוּשִׁין דְּמַלְכוּ וְאַלְבִּישַׁת לִיהּ, וְאַתְקַנַּת לִיהּ בְּתַקּוּנֵי דְּמַלְכִין. לְבַתֵּר עָאֻלַּת לְבִי כְּלָה, חֲמַאת עוֹלִימְתָהּ דְּקָא מִתְקִי עֲטָרָהּ לְבוּשָׁהּ תְּכַשִּׁיטָהּ לְתַקְנָא לָהּ. אָמַרָה לֹו, הָא אֲתַקְנִית בִּי טְבִילָה, אֲתֵר דְּמִיִּין נְבָעִין, וְכָל רִיחִין וּבוֹסְמִין סַחְרֵי אֲנּוֹן מִיִּין, לְדַכָּאָה לְכָלְתִּי, לִיתִי כָלְתִי מִטְרוֹנִיתָא דְּבָרִי וְעוֹלִימְתָהּ, וַיִּתְדַכּוּן בְּהָהוּא אֲתֵר דְּאַתְקִינַת בְּהָהוּא בִּי טְבִילָה דְּמִיִּין נְבָעִין דְּעָמִי. לְבַתֵּר תַּקִּינוּ לָהּ בְּתַכְשִׁיטָהּ, אֲלַבִּישׁוּ לָהּ לְבוּשָׁהּ, אַעֲטְרוּ לָהּ בְּעֲטָרָהּ. לְמַחַר כַּד יִיתִי בְּרִי לְאַזְדוּגָא בְּמִטְרוֹנִיתָא, וְתַקִּין הִכְלָא לְכָלְהוּ, וַיִּשְׁתַּכַּח מְדוּרִיָּה בְּכוּ כַּחֲדָא. כַּד מִלְכָּא קַדִּישָׁא וּמִטְרוֹנִיתָא וְחֲבָרְיָא בְּהַאי גּוּוּנָא. וְאַמַּא עֲלָאָה דְּמִתְקַנַּת כְּלָא. אֲשַׁתְּכַח דְּמִלְכָּא עֲלָאָה וּמִטְרוֹנִיתָא וְחֲבָרְיָא מְדוּרִיָּהוֹן כַּחֲדָא וְלֹא מִתְפָּרְשִׁין לְעֲלָמִין. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, יי מִי יַגִּיר בְּאַהֲלֵךְ וְגו' הוֹלֵךְ תָּמִים וּפּוֹעֵל צֶדֶק. מֵאן הוּא, אֵלָּא אֵלִין אֲנּוֹן דְּמִתְקִי לְמִטְרוֹנִיתָא בְּתַכְשִׁיטָהּ בְּלְבוּשָׁהּ בְּעֲטָרָהּ, וְכָל חַד פּוֹעֵל צֶדֶק אַקְרִי. אָמַר רַבִּי חֲזִיא, אֲלַמְלָא לֹא זְכִינָא בְּעֲלָמָא אֵלָּא לְמַשְׁמַע מַלְיִין אֵלִין דִּי. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּאַנּוֹן דְּמַשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרִיתָא, וַיִּדְעִין אוֹרְחוּי דְּמִלְכָּא קַדִּישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּלֵהוֹן בְּאוֹרִיתָא, עָלִיָּהּ כְּתִיב כִּי בִי חֶשֶׁק וְאַפְלִטָהּוּ אֲשַׁגְּבֵהוּ וְכַתִּיב אֲחַלְצָהּוּ וְאַכְבְּדֵהוּ.

זהר פרשת בראשית דף ח

רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא בליליא דכלה אתחברת בבבלה. דתנינן כל אנון חבריא דבני היכלא דכלה אצטריכו בההיא ליליא דכלה אזדמנת למיהוי ליומא אחרא גו חופה בבבלה למיהוי עמה כל ההוא ליליא, ולמחדי עמה בתקונה דאיהי אתתקנת למלעי באורייתא מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים ובדרשות דקראי וברזין דחכמתא. בגין דאלין אנון תקונין דילה ותכשיטה. ואיהי ועולמתהא עאלת וקימת על רשיהון ואתתקנת בהו וחדאה בהו כל ההוא ליליא. וליומא אחרא לא עאלה לחופה אלא בהדיה. ואלין אקרון בני חופתא. וכיון דעאלת לחופתא קודשא בריך הוא שאל עליהו ומברך לון ומעטר לון בעטרהא דכלה. זכאה חולקהון. והוה רבי שמעון וכלהו חבריא מרגנין ברנה דאורייתא ומחדשין מלין דאורייתא כל חד וחד מניה. והוה חדי רבי שמעון וכל שאר חבריא. אמר לון רבי שמעון, בני זכאה חולקכון בגין דלמחר לא תיעול פלה לחופה אלא בהדיכו. בגין דכלהו דמתקנין תקונהא בהאי ליליא וחדאן בה פלהון יהון רשימין וכתובין בספרא דדוכרניא וקודשא בריך הוא מברך לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה:

פתח רבי שמעון ואמר, השמים מספרים כבוד אל וגו'. קרא דא הא אוקימנא ליה. אבל בזמנא דא דכלה אתערת למיעל לחופה ביומא דמחר אתתקנת ואתנהירת בקישוטהא בהדי חבריא דחדאן עמה כל ההיא ליליא ואיהי חדאת עמהון. וביומא דמחר כמה אוכלוסין ומשרין מתכנשין בהדה. ואיהי וכלהו מחפאן לכל חד וחד דתקינן לה בהאי ליליא. כיון דמתחברין כחדא ואיהי חמאת לבבלה מה כתיב, השמים מספרים כבוד אל. השמים דא חתן דעאל לחופה. מספרים ומנהרין כזוהרא דספיר, דנהיר וזהיר מספי עלמא ועד ספי עלמא. כבוד אל, דא כבוד פלה דאקרי אל, דכתיב, אל זועם בכל יום. בכל יומי שתא אקרי אל, והשתא דעאלת לחופה אקרי כבוד ואקרי אל. יקר על יקר, נהירו על נהירו, ושלטנא על שלטנא. בדין בההיא שעתא דשמים עאל לחופה ואתי ונהיר לה, כל אנון חבריא דאתקינו לה פלהו אתפרשו בשמהן תמן, הדא הוא דכתיב, ומעשה ידיו מגיד הרקיע. מעשה ידיו, אלין אנון מארי קימא ובירית אקרון מעשה ידיו, כמא דאתא אמר ומעשה ידיו כוננהו, דא ברית קימא דחתים בבשרא דבר נש.

סדר תרי"ג מצוות

וצריך לומר התרי"ג מצוות בכוונה לשמור ולעשות ולקיים ואז הקב"ה מצרף מחשבה טובה למעשה

- (א) מצות פריה ורביה.
- (ב) מצות מילה.
- (ג) שלא לאכול גיד הנשה.
- (ד) מצות קדוש החדש.
- (ה) מצות שחיטת הפסח בארבעה עשר בניסן.
- (ו) מצות אכילת בשר הפסח בליל חמשה עשר בו.
- (ז) מצות השבתת חמץ.
- (ח) מצות אכילת מצה.
- (ט) מצות קדוש בכורות בארץ ישראל.
- (י) מצות ספור יציאת מצרים.
- (יא) מצות פדיון פטר חמור.
- (יב) מצות עריפת פטר חמור.
- (יג) שלא לאכול הפסח נא ומבשל.
- (יד) שלא להותיר בשר הפסח עד בקר.
- (טו) שלא ימצא חמץ ברשותנו בפסח.
- (טז) שלא לאכול מכל דבר שיש בו חמץ.
- (יז) שלא להאכיל מן הפסח לישראל מומר.
- (יח) שלא להאכיל מן הפסח לגר תושב.
- (יט) שלא להוציא מבשר הפסח חוצה.
- (כ) שלא לשבור עצם מן הפסח.
- (כא) שלא יאכל ערל מן הפסח.
- (כב) שלא לאכול חמץ בפסח.
- (כג) שלא יראה לנו חמץ בפסח.
- (כד) שלא לצאת בשבת חוץ לתחום.
- (כה) מצות האמנה במציאות השם.
- (כו) מצות קדוש שבת בדברים.
- (כז) מצות כבוד אב ואם.
- (כח) שלא נאמין באלוה בלתי השם לבדו.
- (כט) שלא לעשות פסל.
- (ל) שלא להשתחוות לעבודה זרה.
- (לא) שלא לעבוד עבודה זרה במה שדרכה להעבד.
- (לב) שלא לשבע לשון.
- (לג) שלא לעשות מלאכה בשבת.
- (לד) שלא להרוג נקי.
- (לה) שלא לגלות ערות אשת איש.
- (לו) שלא לגנוב נפש מישראל.
- (לז) שלא להעיד שקר.
- (לח) שלא לחמוד.
- (לט) שלא לעשות צורת אדם אפלו לנוי.
- (מ) שלא לבנות אבני גזית במזבח.
- (מא) שלא לפסוע על המזבח.
- (מב) מצות דין עבד עברי.
- (מג) מצות יעוד של אמה העבריה.
- (מד) מצות פדיון אמה עבריה.
- (מה) מצות בית דין להרוג בחנק המחיה.
- (מו) מצות דיני קנסות.
- (מז) מצות בית דין להרוג בסיף המחיה.
- (מח) מצות בית דין לדון דין בהמה שהזיקה שלא כדרכה.
- (מט) מצות בית דין לדון בגזקי הבור.
- (נ) מצות בית דין לדון גנב בתשלומים או במיתה.
- (נא) מצות בית דין לדון בגזקי מבעה.
- (נב) מצות בית דין לדון בגזקי האש.
- (נג) מצות בית דין לדון שומר חנם.

- (נד) מִצְוַת בֵּית דִּין לָדוֹן בְּדִין טוֹעֵן וְנִטְעָן.
 (נה) מִצְוַת בֵּית דִּין לָדוֹן בְּדִין נוֹשֵׂא שְׂכָר וְשׂוֹכֵר.
 (נו) מִצְוַת בֵּית דִּין לָדוֹן בְּדִין הַשּׂוֹאֵל.
 (נז) מִצְוַת בֵּית דִּין לָדוֹן בְּדִין הַמִּפְתָּה.
 (נח) שְׁלֹא לִמְכּוֹר אִמָּה הֶעֱבְרִיָּה הַקּוֹנֶה אוֹתָהּ מִיד הָאָב.
 (נט) שְׁלֹא לִגְרוֹעַ שְׂאֵר כְּסוֹת וְעוֹנָה.
 (ס) שְׁלֹא לְהַכּוֹת אָב וְאִם.
 (סא) שְׁלֹא לֵאכּוֹל שׁוֹר הַנִּסְקָל.
 (סב) שְׁלֹא לְחִיּוֹת מִכֶּשֶׁף.
 (סג) שְׁלֹא לְהוֹנוֹת הֶגֶר בְּדְבָרִים.
 (סד) שְׁלֹא לְהוֹנוֹת הֶגֶר בְּמִמוֹן.
 (סה) שְׁלֹא לְעַנּוֹת יְתוּמִים וְאַלְמָנוֹת.
 (סו) מִצְוַת הַלּוֹאָה לְעָנִי.
 (סז) מִצְוַת הַטָּיָה אַחֲרֵי רַבִּים.
 (סח) מִצְוַת פְּרוֹק מִשָּׂא.
 (סט) מִצְוַת שְׁמִטַּת קַרְקָעוֹת.
 (ע) מִצְוַת שְׁבִיתָה בַּשָּׁבָת.
 (עא) מִצְוַת חֲגִיגָה בְּרִגְלִים.
 (עב) מִצְוַת הַבָּאָת בְּכוֹרִים.
 (עג) שְׁלֹא יִתְבַּע חֹב מֵעָנִי שְׂאִין לוֹ מָה לִּפְרוֹעַ.
 (עד) שְׁלֹא יִשְׁתִּי יָד בֵּין לֹוֹה לְמַלּוֹה בְּרַבִּית.
 (עה) שְׁלֹא לְקַלֵּל הַדִּין.
 (עו) לֹאוֹ דְּבִרְכַּת הַשֵּׁם.
 (עז) שְׁלֹא לְקַלֵּל הַנְּשִׂיא.
 (עח) שְׁלֹא לְהַקְדִּים חֻקֵּי הַתְּבוּאוֹת.
 (עט) שְׁלֹא לֵאכּוֹל טְרֵפָה.
 (פ) שְׁלֹא לִשְׁמוֹעַ טַעֲנַת בַּעַל דִּין שְׁלֹא בִפְנֵי בַּעַל דִּינוֹ.
 (פא) שְׁלֹא יַעֲיֵד בַּעַל עֲבֵרָה.
 (פב) שְׁלֹא לְנַטוֹת אַחֲרֵי רַבִּים בְּדִינֵי נַפְשׁוֹת בְּשִׁבִּיל אֶחָד.
 (פג) שְׁלֹא יִלְמַד חוֹבָה מִי שֶׁלֹּא יִלְמַד זְכוּת תַּחֲלָה בְּדִינֵי נַפְשׁוֹת.
 (פד) שְׁלֹא לִרְחֹם עַל עָנִי בְּדִין.
 (פה) שְׁלֹא לְהַטּוֹת מִשְׁפַּט חוּטֵא מִפְּנֵי רִשְׁעוֹ.
 (פו) שְׁלֹא לְחַתּוֹךְ הַדִּין בְּאִמְדַּת הַדַּעַת.
 (פז) שְׁלֹא לִקַּח שַׁחַד.
 (פח) שְׁלֹא לִשְׁבַע בַּעֲבוּדָה זָרָה.
 (פט) שְׁלֹא לְהַדִּיחַ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַחֵר עֲבוּדָה זָרָה.
 (צ) שְׁלֹא יִשְׁחַט שֶׁהַפֶּסַח בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בְּנִיסָן בְּעוֹד שֶׁהַחֶמֶץ בְּרִשְׁוֹתָנוּ.
 (צא) שְׁלֹא יִנַּח אִימּוּרֵי הַפֶּסַח לִפְסֵל בְּלִינָה.
 (צב) שְׁלֹא לְבַשֵּׁל בָּשָׂר בַּחֲלָב.
 (צג) שְׁלֹא לְכַרוֹת בְּרִית לִשְׁבַעַת עַמִּמִּים וְכֵן לְכָל עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה.
 (צד) שְׁלֹא לְהוֹשִׁיב עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה בְּאַרְצֵנוּ.
 (צה) מִצְוַת בְּנִין בֵּית הַבְּחִירָה.
 (צו) מִצְוַת סְדוּר לֶחֶם הַפָּנִים וּלְבוּנָה זָכָה לִפְנֵי יְיָ בְּכָל שָׁבָת.
 (צז) שְׁלֹא לְהוֹצִיא בְּדִי הָאָרוֹן מִמֶּנּוּ.
 (צח) מִצְוַת עֲרִיכַת גִּרְוֹת בַּמִּקְדָּשׁ.
 (צט) מִצְוַת לְבִישַׁת בְּגָדֵי כֹהֲנִים.
 (ק) מִצְוַת אֲכִילַת בָּשָׂר חֲטָאֵת וְאַשָּׁם.
 (קא) מִצְוַת הַקְטַרְת קֶטֶרֶת.
 (קב) שְׁלֹא יִזַּח הַחֹשֶׁן מֵעַל הָאֶפֻּד.
 (קג) שְׁלֹא לְקָרוֹעַ הַמַּעֲטִיל שֶׁל כֹּהֲנִים.
 (קד) שְׁלֹא יֵאכַל זֶר בָּשָׂר קָדָשִׁי הַקָּדָשִׁים.
 (קה) שְׁלֹא לְהַקְטִיר וּלְהַקְרִיב עַל מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב (חוּץ מִן הַקְטָרֶת).
 (קו) מִצְוַת נְתִינַת מַחְצִית הַשֶּׁקֶל בַּשָּׁנָה.

קז) מצות קדוש ידים ורגלים לפני עבודה.

קח) מצות משיחת כהנים גדולים ומלכים בשמן המשחה.

קט) מצות שביתת הארץ בשנת השמיטה.

קי) שלא יסוד זר בשמן המשחה.

קיא) שלא לעשות במתכנת שמן המשחה.

קיב) שלא לעשות במתכנת הקטרת.

קיג) שלא לאכול ולשתות תקרבת עבודה זרה.

קיד) שלא לאכול בשר בחלב.

קיטו) שלא יעשו בית דין משפט מות בשבת.

קיז) מצות מעשה העולה.

קיז) מצות קרבן מנחה.

קיח) מצות מליחת הקרבן.

קיט) מצות קרבן בית דין שטעו בהוראה.

קכ) מצות קרבן חטאת ליחיד ששגג במצות לא תעשה שחיבין עליה כרת.

קכא) מצות עדות.

קכב) מצות קרבן עולה ויורד.

קכג) מצות תוספת חמש לאוכל מן התרומה או מועל בה.

קכד) מצות קרבן אשם תלוי.

קכה) מצות קרבן אשם ודאי.

קכו) מצות השבת הגזל.

קכז) שלא להקריב קרבן שאור או דבש.

קכח) שלא להקריב קרבן בלא מלח.

קכט) שלא להבדיל בחטאת העוף.

קל) שלא לתן שמן זית במנחת חוטא.

קלא) שלא לתן לבונה במנחת חוטא.

קלב) מצות הרמת הדשן.

קלג) מצות הדלקת אש על המזבח בכל יום.

קלד) מצות אכילת שירי מנחות.

קלה) מצות קרבן מנחה של כהן גדול בכל יום.

קלו) מצות מעשה החטאת.

קלז) מצות מעשה האשם.

קלח) מצות מעשה זבח השלמים.

קלט) מצות שרפת נותר הקדשים.

קמ) מצות שרפת בשר קדש שנטמא.

קמא) שלא לכבות אש מעל המזבח.

קמב) שלא לעשות שירי מנחות חמץ.

קמג) שלא תאכל מנחת כהן.

קמד) שלא לאכול מבשר חטאת הנעשית בפנים.

קמה) שלא להותיר מבשר קרבן התודה (והוא הדין לשאר קדשים).

קמו) שלא לאכול פגול.

קמז) שלא לאכול בשר קדשים שנטמא.

קמח) שלא לאכול חלב.

קמט) שלא נאכל דם בהמה חיה ועוף.

קנ) מצות בדיקת סימני בהמה וחיה.

קנא) מצות בדיקת סימני דגים.

קנב) מצות בדיקת סימני חגבים.

קנג) מצות טמאת שמונה שרצים.

קנד) מצות ענין טמאת אכלים.

קנה) מצות ענין טמאת נבלה.

קנו) שלא יכנסו הכהנים למקדש מגדלי שער.

קנז) שלא יכנסו הכהנים למקדש קרועי בגדים.

קנח) שלא יצאו הכהנים מן המקדש בשעת עבודה.

קנט) שלא להכניס שתויי יין במקדש וכן שלא יורה שתוי.

קס) שלא לאכול בהמה וחיה טמאה.

קסא) שלא לאכול דג טמא.

קסב) שלא לאכול עוף טמא.

קסג) שלא לאכול שרץ הארץ.

קפח) שלא לשחוט קדשים חוץ לעזרה.

קסד) שלא לאכול מיני שרצים דקים הנולדים בזרעים ובפרות.

קפט) שלא להתקרב לאחת מכל העריות (אפלו בלא ביאה).

קסה) שלא לאכול משרץ המים.

קצ) שלא לגלות ערות אב.

קסו) שלא לאכול מן השרצים המתהוים מן העפוש.

קצא) שלא לגלות ערות אם.

קסז) מצות ענין טמאת יולדת.

קצב) שלא לגלות ערות אשת אב ואף על פי שאינה אמו.

קסח) מצות קרבן יולדת.

קצג) שלא לגלות ערות אחותו בכל צד שהיא אחותו.

קסט) מצות ענין טמאת מצרע.

קצד) שלא לגלות ערות בת הבן.

קע) מצות הנהגת מצרע בקריעה ופרימה וכל מטמאי אדם צריכין להודיע שהן טמאין.

קצה) שלא לגלות ערות בת הבת.

קעא) מצות ענין נגעי בגדים.

קצו) שלא לגלות ערות הבת.

קעב) שלא יאכל טמא מן הקדשים.

קצז) שלא לגלות ערות אחותו מן האב והיא בת אשת אביו.

קעג) שלא לגלח שער הנתק.

קצח) שלא לגלות ערות אחות אב.

קעד) מצות הטהרה מן הצרעת שתהיה במינים ידועים.

קצט) שלא לגלות ערות אחות אם.

קעה) מצות תגלחת מצרע ביום השביעי.

ר) שלא לבוא על ערות אחי האב.

קעו) מצות טבילה לטמאים.

רא) שלא לבוא על אשת אחי האב.

קעז) מצות קרבן מצרע כשיתרפא מצרעתו.

רב) שלא לבוא על אשת הבן.

קעח) מצות ענין טמאת בית שיהיה בו נגע.

רבג) שלא לבוא על אשת אח.

קעט) מצות ענין טמאת זב להיות טמא ומטמא.

רד) שלא לבוא על אשה ובתה.

קפ) מצות קרבן זב כשיתרה מזובו.

רה) שלא לגלות ערות אשה ובת בנה.

קפא) מצות ענין טמאת שכבת זרע שהוא טמא ומטמא.

רו) שלא לגלות ערות אשה ובת בתה.

רי) שלא לבוא על שתי אחיות מחיים.

קפב) מצות ענין טמאת נדה שטמאה ומטמאה.

ריא) שלא לבוא על אשה נדה.

קפג) מצות ענין טמאת זבה שטמאה ומטמאה.

ריב) שלא לתן מזרעו למלך.

קפד) מצות קרבן זבה כשתטהר מזובה.

ריג) שלא לשכב עם הזכרים.

קפה) מצות עבודת יום הכפורים.

ריא) שלא לשכב עם בהמה.

קפו) מצות כסוי הדם.

ריב) שלא תשכבנה הנשים עם הבהמות.

קפז) שלא יכנסו הכהנים בכל עת במקדש וכל שכן זרים.

ריג) מצות יראת אב ואם.

קפח) מצות פאה.

- (רטז) מַצּוֹת לֶקֶט. (רמז) שְׁלֹא לַרְגֵל.
- (רטז) מַצּוֹת הַנֶּחֱת עוֹלָלוֹת הַכֶּרֶם. (רמז) שְׁלֹא לַעֲמֹד עַל דָּם רַעִים.
- (ריו) מַצּוֹת הַנֶּחֱת פָּרֵט הַכֶּרֶם. (רמז) שְׁלֹא לְשִׁנּוֹא אֶחָד.
- (ריח) מַצּוֹת שׁוֹפֵט שִׁישְׁפּוֹט בְּצֶדֶק. (רמז) שְׁלֹא לְהַלְבִּין פָּנֵי אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל.
- (ריט) מַצּוֹת תּוֹכַחַה לְיִשְׂרָאֵל שְׁאִינוֹ נוֹהֵג בְּשׁוֹרָה. (רמז) שְׁלֹא לִנְקוֹם.
- (רכ) מַצּוֹת אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל. (רמז) שְׁלֹא לְנִטּוֹר.
- (רכא) מַצּוֹת נָטַע רִבְעִי. (רז) שְׁלֹא לְהַרְבִּיעַ בְּהֵמָה מִן עֵם שְׁאִינוֹ מִינוֹ.
- (רכב) מַצּוֹת לִירָאָה מִן הַמִּקְדָּשׁ. (רנא) שְׁלֹא לִזְרוֹעַ כְּלָאִי זָרְעִים וְלֹא לְהַרְכִּיב אֵילָן בְּשׁוּם מְקוֹם.
- (רכג) מַצּוֹת כְּבוֹד חֲכָמִים. (רנב) שְׁלֹא לֶאֱכֹל עֵרְלָה.
- (רכד) מַצּוֹת צְדוּק הַמֵּאֲזִינִים וְהַמְשַׁקְלִים וְהַמְדוֹת. (רנג) שְׁלֹא לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת כְּדָרְדָּר זֹלָל וְסוֹבָא.
- (רכה) מַצּוֹת שִׁישְׁרָפוּ מִי שִׁיתַּחִיב שְׂרָפָה. (רנד) שְׁלֹא לִנְחֹשׁ.
- (רכו) שְׁלֹא לִפְנוֹת אַחֵר עֲבוּדָה זָרָה בְּמַחֲשָׁבָה וְלֹא בְּדַבּוּר וְלֹא אֶפְלוּ בְּהַבְטָה. (רנה) שְׁלֹא לַעֲזוֹן.
- (רכז) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת עֲבוּדָה זָרָה לֹא לַעֲצֹמוֹ וְלֹא לְזוּלָתוֹ. (רנו) שְׁלֹא לְהַקִּיף פָּאת הָרֹאשׁ.
- (רכח) שְׁלֹא לֶאֱכֹל נוֹתָר. (רנז) שְׁלֹא לְהַשְׁחִית פָּאת זָקֵן.
- (רכט) שְׁלֹא לְכַתּוֹב בְּבִשְׁרוֹ כְּתָבֶת קַעֲקַע. (רנח) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה אוֹב.
- (רל) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה יִדְעוֹנִי. (רנט) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה יִדְעוֹנִי.
- (רלא) שְׁלֹא לְהוֹנוֹת בַּמִּדּוֹת וְכָל הַמִּדּוֹת בְּכָלֵל. (רס) שְׁלֹא לְקַלֵּל אֶב וְאֵם.
- (רלב) שְׁלֹא לִגְנוֹב שׁוּם חֶפֶץ אוֹ מָמוֹן. (רסא) שְׁלֹא לְהוֹנוֹת בַּמִּדּוֹת וְכָל הַמִּדּוֹת בְּכָלֵל.
- (רלג) שְׁלֹא לִכְחֹשׁ עַל מָמוֹן שִׁישׁ מֵאַחֵר בִּידּוֹ. (רסב) שְׁלֹא לִכְחֹשׁ עַל כְּפִירַת מָמוֹן.
- (רלד) שְׁלֹא לִשְׁבַע לְשָׁקֶר. (רסג) שְׁלֹא לִלְכֹּת בַּחֲקוֹת הַגּוֹזִים.
- (רלה) שְׁלֹא לַעֲשׂוֹק. (רסד) מַצּוֹת עֲנִין טְמֵאָה הַכֹּהֲנִים לְקְרוֹבֵיהֶם וּבְכָלֵלָהּ שִׁיתַּאֲבִלוּ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עַל שִׁשָּׁה מִקְרוֹבֵיהֶם הַיְדוּעִים.
- (רלז) שְׁלֹא לְגַזֵּל. (רסה) מַצּוֹת קָדוֹשׁ זָרַע אֶהְרֹן.
- (רלט) שְׁלֹא לֶאֱחָר שְׂכֵר שְׂכִיר. (רסז) מַצּוֹת כְּהֵן גָּדוֹל לִשְׂא נַעֲרָה בְּתוּלָה.
- (רמ) שְׁלֹא לְקַלֵּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בֵּין אִישׁ בֵּין אִשָּׁה. (רסח) מַצּוֹת הַקֶּרֶן לְהִיּוֹת תָּמִים.
- (רמא) שְׁלֹא לְהַכְשִׁיל תָּם בְּדָרְדָּר. (רסט) מַצּוֹת קָדוֹשׁ הַשֵּׁם.
- (רמב) שְׁלֹא לַעֲוֹת הַמְשַׁפֵּט. (רע) מַצּוֹת שְׁבִיתָה בְּיוֹם רִאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח.
- (רמג) שְׁלֹא לְכַבֵּד גָּדוֹל בְּדִין. (רעא) מַצּוֹת קָרְבָּן מוֹסֵף כָּל שְׁבַעַת יְמֵי הַפֶּסַח.

- (רעב) מִצְוַת שְׁבִיתָהּ בְּשִׁבְעֵי שָׁל פֶּסַח.
- (רעג) מִצְוַת קָרְבֵּן הָעֹמֵר שֶׁל שְׁעוּרִים בְּיוֹם שְׁנֵי שָׁל פֶּסַח.
- (רעד) מִצְוַת סִפִּירַת הָעֹמֶר.
- (רעה) מִצְוַת קָרְבֵּן מִנְחָה חֲדָשָׁה מִן הַחֲטִיִּים בְּיוֹם עֲצָרָת.
- (רעו) מִצְוַת שְׁבִיתָהּ מִמֶּלֶאכָה בְּיוֹם עֲצָרָת.
- (רעז) מִצְוַת שְׁבִיתָהּ בְּיוֹם רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
- (רעח) מִצְוַת קָרְבֵּן מוֹסָף בְּיוֹם רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
- (רעט) מִצְוַת תַּעֲנִית בְּיוֹם עֲשִׂירֵי בְּתִשְׁרִי הוּא יוֹם הַכַּפּוּרִים.
- (רפ) מִצְוַת שְׁבִיתָהּ מִמֶּלֶאכָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים.
- (רפא) מִצְוַת קָרְבֵּן מוֹסָף בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים.
- (רפב) מִצְוַת שְׁבִיתָהּ מִמֶּלֶאכָה בְּיוֹם רֹאשׁוֹן שֶׁל חֹג הַסֻּכּוֹת.
- (רפג) מִצְוַת קָרְבֵּן מוֹסָף בְּכָל יוֹם מִשְׁבַּעַת יְמֵי חֹג הַסֻּכּוֹת.
- (רפד) מִצְוַת שְׁבִיתָהּ מִמֶּלֶאכָה בְּיוֹם שְׁמִינִי שֶׁל סֻכּוֹת שֶׁהוּא נִקְרָא שְׁמִינִי עֲצָרָת.
- (רפה) מִצְוַת קָרְבֵּן מוֹסָף בְּיוֹם שְׁמִינִי עֲצָרָת.
- (רפו) מִצְוַת נְטִילַת לֹולָב.
- (רפז) מִצְוַת יְשִׁיבַת סֵכָה.
- (רפח) שָׁלֹא יִטְמָא כֹהֵן הַדְּיוּט בַּמַּת זוֹלָתִי בַּקְרוֹבִים הַמְבֻאָּרִים בְּכַתּוּב.
- (רפט) שָׁלֹא יִשְׁמַשׁ כֹהֵן טְבוּל יוֹם עַד שִׁיעָרִיב שְׁמֻשׁוֹ.
- (רצ) שָׁלֹא יִשָּׂא כֹהֵן אִשָּׁה זוֹנָה.
- (רצא) שָׁלֹא יִשָּׂא כֹהֵן אִשָּׁה חֲלָלָה.
- (רצב) שָׁלֹא יִשָּׂא כֹהֵן גְרוּשָׁה.
- (רצג) שָׁלֹא יִכְנֹס כֹהֵן גָּדוֹל בְּאֹהֶל הַמַּת אֶפְלוֹ לְקַרְבָּיו.
- (רצד) שָׁלֹא יִטְמָא כֹהֵן גָּדוֹל בְּשׁוּם טְמָאָה בַּמַּת.
- (רצה) שָׁלֹא יִשָּׂא כֹהֵן גָּדוֹל אֶלְמָנָה.
- (רצו) שָׁלֹא יִבְעוֹל כֹהֵן גָּדוֹל אֶלְמָנָה וְאֶפְלוֹ בְּלֹא קְדוּשָׁין.
- (רצז) שָׁלֹא יַעֲבֹד כֹהֵן בַּעַל מוֹם קְבוּעַ בַּעֲבוּדַת הַמִּקְדָּשׁ.
- (רצח) שָׁלֹא יַעֲבֹד כֹהֵן בַּעַל מוֹם עוֹבֵר.
- (רצט) שָׁלֹא יִכְנֹס בַּעַל מוֹם בְּהִיכָל כְּלוֹ.
- (ש) שָׁלֹא יַעֲבֹד כֹהֵן טָמֵא.
- (שא) שָׁלֹא יֹאכַל כֹהֵן טָמֵא תְרוּמָה.
- (שב) שָׁלֹא יֹאכַל שׁוֹם זֶר תְרוּמָה.
- (שג) שָׁלֹא יֹאכַל תוֹשֵׁב כֹהֵן וְשֹׁכֵר תְרוּמָה.
- (שד) שָׁלֹא יֹאכַל עֶרֶל תְרוּמָה.
- (שה) שָׁלֹא תֹאכַל חֲלָלָה מִן הַקֹּדֶשׁ.
- (שו) שָׁלֹא לֵאכּוֹל טָבֵל אֶפְלוֹ כֹהֵן.
- (שי) שָׁלֹא נִקְדִּישׁ בַּעֲלִי מוֹמִין לְהַקְרִיב לַמִּזְבֵּחַ.
- (שח) שָׁלֹא יִתֵּן מוֹם בְּקַדְשִׁים.
- (שט) שָׁלֹא יִשְׁחֹט בַּעֲלִי מוֹמִין לְשֵׁם קָרְבֵּן.
- (שך) שָׁלֹא יִקְטִיר אֵימורי בַּעֲלִי מוֹמִין.
- (שיא) שָׁלֹא יִזְרוֹק דָּם בַּעַל מוֹם עַל הַמִּזְבֵּחַ.
- (שיב) שָׁלֹא לְסַרֵּס זָכָר אֶחָד מִכָּל הַמִּינִים.
- (שיג) שָׁלֹא לְהַקְרִיב קָרְבֵּן בַּעַל מוֹם מִיַּד הַנִּזְכָּרִי.
- (שיד) שָׁלֹא נִשְׁחֹט בְּהֵמָה וּבְנֵה בְיוֹם אֶחָד.
- (שטו) שָׁלֹא לַעֲשׂוֹת דָּבָר שִׁיתְחַלֵּל בּוֹ שֵׁם שְׁמִים בֵּין בְּנֵי אָדָם.
- (שטז) שָׁלֹא לַעֲשׂוֹת מִלָּאכָה בְּיוֹם רֹאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח.
- (שז) שָׁלֹא לַעֲשׂוֹת מִלָּאכָה בְּיוֹם שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח.
- (שיח) שָׁלֹא לֵאכּוֹל מִתְּבוּאָה חֲדָשָׁה קֹדֶם כָּלוּת שֵׁשָׁה עָשָׂר בְּנִיסָן.
- (שטט) שָׁלֹא לֵאכּוֹל קְלִי מִתְּבוּאָה חֲדָשָׁה עַד הַיּוֹם הַהוּא.
- (שכ) שָׁלֹא לֵאכּוֹל כֶּרֶמֶל מִתְּבוּאָה חֲדָשָׁה עַד הַיּוֹם

ההוא.

שלא לעשות מלאכה ביום חג שבועות. (שכא)

שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של תשרי. (שכב)

שלא לעשות מלאכה בעשרה בתשרי. (שכג)

שלא לאכול ולשתות ביום הכפורים. (שכד)

שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של חג הסוכות. (שכה)

שלא לעשות מלאכה ביום שמיני עצרת. (שכו)

מצות ספירת שבע שבתות שנים. (שכז)

מצות תקיעת שופר ביוזבל ביום הכפורים. (שכח)

מצות קדוש שנת היוזבל. (שכט)

מצות עשית דין לוקח ומוכר. (של)

מצות השבת קרקע לבעליהן ביוזבל. (שלא)

מצות פדיון הנחלות שהן תוך עיר חומה עד השלמת שנה. (שלב)

מצות עבודה בעבד כנעני לעולם. (שלג)

שלא נעבוד האדמה בשנה השביעית. (שלד)

שלא נעשה עבודה גם באילנות. (שלה)

שלא נקצור ספיחים בשנה השביעית. (שלו)

שלא נאסוף פרות האילן בשביעית בדרך שאוספין אותן בכל שנה. (שלו)

שלא נעבוד בארץ בשנת היוזבל. (שלה)

שלא לקצור ספיחי תבואות של שנת היוזבל. (שלט)

שלא לאסוף פרות האילנות ביוזבל בדרך שאוספין אותן בשאר שנים. (שכו)

שלא להזנות במקח וממכר. (שכא)

שלא להזנות אחד מישראל בדברים. (שכב)

שלא תמכר שדה בארץ ישראל לצמיתות. (שכג)

שלא לשנות מגרשי ערי הלזים ושדותיהן. (שכד)

שלא להלוות ברבית לישראל. (שכה)

שלא נעבוד בעבד עברי עבודה בזויה כמו עבודת כנעני. (שמו)

שלא ימכר עבד עברי על אבן המקח. (שמו)

שלא נעבוד בעבד עברי בעבודת פרה. (שמוח)

שלא להניח לגוי לעבוד בעבד עברי הנמכר לו בפרה. (שמוט)

שלא ישתחוה על אבן משכית אפלו לשם. (שני)

מצות מעריך אדם שיתן דמיו הקצובים בתורה. (שנא)

מצות הממיר בהמת קרבו בבהמה אחרת שתהינה שתיהן קדש. (שנב)

מצות מעריך בהמה שיתן כפי שיעריכנה הכהן. (שנג)

מצות מעריך בתים שיתן הערך שיעריכנה הכהן ותוספת חמש. (שנד)

מצות מעריך שדה שיתן כערך הקצוב בפרשה. (שנה)

מצות דין מחרים מנכסיו שהוא לכהנים. (שנו)

מצות מעשר בהמה טהורה בכל שנה. (שנז)

שלא נמיר הקדשים. (שנח)

שלא לשנות הקדשים מקרבן לקרבן. (שנט)

שלא תמכר קרקע שהתחרימו אותה בעליה אלא תנתן לכהנים. (שס)

שלא תגאל שדה החרם. (שסא)

שלא לגאול מעשר בהמה אלא יאכל בירושלים. (שסב)

מצות שלוח טמאים חוץ למחנה שכינה. (שסג)

מצות ודוי על החטא. (שסד)

מצות סוטה שיביאה הבעל אל הכהן ויעשה לה כמשפט הכתוב. (שסה)

מצות גדול שער נזיר. (שסו)

מצות גלוח הנזיר והבאת קרבנותיו. (שסז)

שכח) מְצוֹת בְּרִכַּת כֹּהֲנִים בְּכָל יוֹם.	שצו) בְּעֲבוּדַת כֹּהֲנִים.
שסט) מְצוֹת מִשָּׁא הָאָרוֹן בְּכֶתֶף.	שצו) שְׁלֹא לַעֲבוֹד זָר בַּמִּקְדָּשׁ.
שע) שְׁלֹא יִכְנֹס טָמֵא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.	שצו) שְׁלֹא לַפְדּוֹת בְּכוֹר בְּהֶמָּה טְהוֹרָה.
שעא) שְׁלֹא לָתֵן שֶׁמֶן בְּקֶרֶבֶן סוּטָה.	שצח) מְצוֹת פָּרָה אֲדָמָה.
שעב) שְׁלֹא לְהִשִּׁים לְבוֹנָה בְּקֶרֶבֶן סוּטָה.	שצט) מְצוֹת טַמְאָה שֶׁל מֵת.
שעג) שְׁלֹא יִשְׁתֶּה הַנָּזִיר וְיֵין אוֹ כֹּל מִיְּנֵי שִׁכָּר.	ת) מְצוֹת מִי נִדָּה שֶׁמְטַמְּאִין אָדָם טְהוֹר וּמְטַהְרִין אָדָם טָמֵא מִטַּמְאָת מֵת בְּלִבָּהּ.
שעד) שְׁלֹא יֹאכַל הַנָּזִיר עֲנָבִים לְחִים.	תא) מְצוֹת דִּינֵי נַחְלוֹת.
שעה) שְׁלֹא יֹאכַל הַנָּזִיר צִמּוּקִים.	תב) מְצוֹת הַקֶּרֶבֶת תְּמִידִין בְּכָל יוֹם.
שעו) שְׁלֹא יֹאכַל הַנָּזִיר זֶרַע הָעֲנָבִים.	תג) מְצוֹת קֶרֶבֶן מוֹסֵף שֶׁבֶת.
שעז) שְׁלֹא יֹאכַל הַנָּזִיר קִלְפַת הָעֲנָבִים.	תד) מְצוֹת קֶרֶבֶן מוֹסֵף בְּכָל רֹאשׁ חֹדֶשׁ.
שעח) שְׁלֹא יִגְלַח הַנָּזִיר שְׁעָרוֹ כֹּל יְמֵי נִזְרוֹ.	תה) מְצוֹת קֶרֶבֶן מוֹסֵף בְּיוֹם חַג הַשְּׁבִעוֹת.
שעט) שְׁלֹא יִכְנֹס הַנָּזִיר לְאֹהֶל הַמֵּת.	תו) מְצוֹת לְשִׁמְעַ קוֹל שׁוֹפָר בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה.
שפ) שְׁלֹא יִטַּמֵּא הַנָּזִיר בַּמֵּת.	תז) מְצוֹת הַפֶּרֶת נִדְרִים.
שפא) מְצוֹת שְׁחִיטַת פֶּסַח שְׁנֵי בְּאַרְבַּעַה עֶשֶׂר בְּאֵיר לְמִי שֶׁהָיָה טָמֵא אוֹ בְּדֶרֶךְ רְחוֹקָה.	תח) שְׁלֹא יַחַל דְּבָרָיו בַּנִּדְרִים.
שפב) מְצוֹת פֶּסַח שְׁנֵי שִׂיֵּאכַל עַל מְצוֹת וּמְרוֹרִים בְּלִיל חֲמִשָּׁה עֶשֶׂר בְּאֵיר.	טט) מְצוֹת לֶתֵת עָרִים לְלוֹים לְשֶׁבֶת בָּהֶן וְהֵן קוֹלָטוֹת.
שפג) מְצוֹת תְּקִיעַת חֲצוֹצְרוֹת בַּמִּקְדָּשׁ וּבַמִּלְחָמָה.	ת"ו) מְצוֹת בֵּית דִּין לְהַגְלוֹת מִכָּה נֶפֶשׁ בְּשִׁגְגָּה מַעֲרִיז לְעָרִי מַקְלָט וְעַל הָרוֹצֵחַ בְּעֲצֻמוֹ לְלַכֵּת שֵׁם.
שפד) שְׁלֹא לְהוֹתִיר מִבֶּשֶׂר פֶּסַח שְׁנֵי לְמַחְתָּרוֹ.	תיא) שְׁלֹא לְהַרְגֵּה הָרוֹצֵחַ קֹדֶם שִׁיעֲמַד בְּדִין.
שפה) שְׁלֹא לְשׁוֹבֵר עֵצִים מִעֲצֻמוֹת פֶּסַח שְׁנֵי.	תיב) שְׁלֹא יוֹרֶה הַעֵד בְּדִין שֶׁהַעֵד בְּדִינֵי נִפְשׁוֹת.
שפז) מְצוֹת חֻלָּה.	תיג) שְׁלֹא לִקַּח כֶּפֶר לְהַצִּיל מִמּוֹת הָרוֹצֵחַ.
שפח) שְׁלֹא לְתוֹרֵר אַחֵר מִחֻשְׁבֶּת הַלֵּב וּרְאִית הָעֵינַיִם.	תיד) שְׁלֹא לִקַּח כֶּפֶר מִמַּחֲבֵיב גְּלוֹת לְפָטְרוֹ מִן הַגְּלוֹת.
שפט) מְצוֹת שְׁמִירַת הַמִּקְדָּשׁ.	תטו) שְׁלֹא לְמַנּוֹת בְּדִינֵין אָדָם שֶׁאִינוֹ חָכֵם בְּדִינֵי תוֹרָה אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא חָכֵם בְּחֻכְמוֹת אַחֲרוֹת.
שצ) מְצוֹת פְּדִיּוֹן בְּכוֹר אָדָם.	תז) שְׁלֹא יִירָא הַדִּין בְּדִין מֵאָדָם רָע.
שצא) מְצוֹת עֲבוּדַת הַלְוִים בַּמִּקְדָּשׁ.	תיז) מְצוֹת אַחֲדוֹת הַשֵּׁם.
שצב) מְצוֹת מַעֲשֵׂר רֹאשׁוֹן.	תיח) מְצוֹת אֶהְבֵּת הַשֵּׁם.
שצג) מְצוֹת הַלְוִים לֶתֵת מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר.	תיט) מְצוֹת תִּלְמוּד תוֹרָה.
שצד) שְׁלֹא לְבַטֵּל שְׁמִירַת הַמִּקְדָּשׁ.	
שצה) שְׁלֹא יִתְעַסְקוּ הַכֹּהֲנִים בְּעֲבוּדַת לְוִים וּלְוִים	

- (תכ) מצות קריאת שמע ערבית ושחרית.
- (תכא) מצות תפלין של יד.
- (תכב) מצות תפלין של ראש.
- (תכג) מצות מזוזה.
- (תכד) מצות הריגת שבעה עממים.
- (תכה) שלא להתאזות מה שבִּיד אחינו בני ישראל.
- (תכו) שלא לנסות נביא אמת יותר מדאי.
- (תכז) שלא לחוס על עובד עבודה זרה.
- (תכח) שלא להתחתן בעובדי עבודה זרה.
- (תכט) מצות ברפת המזון.
- (תל) מצות אהבת הגרים.
- (תלא) מצות יראת השם.
- (תלב) מצות תפלה.
- (תלג) מצות החברה והדבקה עם חכמי התורה.
- (תלד) מצות על הצריך לשבע שישבע באמת בשם יי.
- (תלה) שלא להנות מצפוי עבודה זרה.
- (תלו) שלא להדביק שום דבר מעבודה זרה ומשמשיה בממוננו ובכשותנו להנות בה.
- (תלז) מצוה לאבד עבודה זרה ומשמשיה.
- (תלח) מצוה להקריב כל הקרבנות שיש על האדם בחובה או בנדבה ברגל הראשון שפוגע בו.
- (תלט) מצוה להקריב כל הקרבנות בבית הבחירה ולא בחוץ.
- (תמ) מצות פדית קדשים שנפל בהם מום ואחר כך מתרין באכילה.
- (תמא) מצות שחיטה.
- (תמב) מצוה להטפל בהבאת הקרבן מחוץ לארץ לבית הבחירה.
- (תמג) מצות חקירת עדים היטב.
- (תמד) מצות שרפת עיר הנדחת וכל אשר בה.
- (תמה) מצות בדיקת סימני העוף.
- (תמו) מצות מעשר שני.
- (תמז) מצות מעשר עני תחת מעשר שני בשנה השלישית וששית.
- (תמח) מצוה לנגוש את הנכרי.
- (תמט) מצות השמטת כספים בשנה השביעית.
- (תנ) מצות צדקה.
- (תנא) מצות הענקת עבד עברי.
- (תנב) מצוה להראות ברגלים במקדש.
- (תנג) מצוה לשמח ברגלים.
- (תנד) שלא למחוק ספרי הקדש ושמות של הקדוש ברוך הוא הפתובים שם וכן בתי עבודת הקדש.
- (תנה) שלא להעלות קדשים בחוץ.
- (תנו) שלא לאכול מעשר שני של דגן חוץ לירושלים.
- (תנוז) שלא לאכול מעשר שני של תירוש חוץ לירושלים.
- (תנח) שלא לאכול מעשר שני של יצהר חוץ לירושלים.
- (תנט) שלא לאכול בכור תמים חוץ לירושלים.
- (תס) שלא לאכול בשר חטאת ואשם חוץ לקלעים ואפלו הפהנים.
- (תסא) שלא לאכול בשר העולה.
- (תסב) שלא לאכול בשר קדשים קלים קדם זריקת דמים.
- (תסג) שלא יאכלו כהנים בכורים קדם הנחתם בעזרה.
- (תסד) שלא לעזוב הלזים מלתת להם מתנותיהם ומלשמחם ברגלים.
- (תסה) שלא לאכול אבר מן החי.
- (תסו) שלא להוסיף על מצוות התורה.

- תסז) שלא לגרוע ממצוות התורה.
- תסח) שלא לשמוע מהמתנבא בשם עבודה זרה.
- תסט) שלא לאהוב את המסית.
- תע) שלא לעזוב השנאה מן המסית.
- תעא) שלא להציל את המסית.
- תעב) שלא ילמד הנסת זכות על המסית.
- תעג) שלא ישתוק הנסת מללמד חובה על המסית.
- תעד) שלא להסית אחד מישראל אחר עבודה זרה.
- תעה) שלא לבנות עיר הנדחת לכמות שהיתה.
- תעו) שלא להנות בממון עיר הנדחת.
- תעז) שלא להתגודד כמו עובדי עבודה זרה.
- תעח) שלא לעשות קרחה על מת.
- תעט) שלא לאכול פסולי המקדשין.
- תפ) שלא לאכול (חגב טמא וכל שכן) שרץ העוף.
- תפא) שלא לאכול מבשר בהמה חיה ועוף שמתו מאליהן.
- תפב) שלא לתבוע ההלוואה שעבר עליה זמן שביעית.
- תפג) שלא למנוע מלהחיות העני מלתן לו מה שהוא צריך.
- תפד) שלא ימנע מלהלוות לעני מפני השמטה.
- תפה) שלא לשלוח עבד עברי ריקם כשיצא חפשי.
- תפו) שלא לעבוד בקדשים.
- תפז) שלא לגזו את הקדשים.
- תפח) שלא לאכול חמץ בארבעה עשר בניסן אחר חצות.
- תפט) שלא להותיר מבשר קרבן החגיגה שנקרב ביום ארבעה עשר בניסן עד יום השלישי.
- (שלא להקריב קרבן פסח בבמת יחיד.)
- תצ) שלא לעלות לרגל בלא קרבן שיהיה עמנו בשנקריב שם.
- תצא) מצות מנוי שופטים ושוטרים בכל קהל מישראל.
- תצב) מצות לשמוע מכל בית דין הגדול שיעמדו להם לישראל בכל זמן.
- תצג) מצות מנוי מלך ישראל עלינו.
- תצד) מצות לכתוב המלך ספר תורה אחת ותרך על שאר בני ישראל.
- תצה) מצות מתנות זרוע לחיים והקבה לכהן.
- תצו) מצות הפרשת תרומה גדולה ולתן לכהן.
- תצז) מצות ראשית הגז שיתן לכהן.
- תצח) מצות להיות הכהנים עובדים במקדש משמרות משמרות ובמועדים עולים באחד.
- תצט) מצות לשמוע מכל נביא שיהיה בכל דור ודור אם לא יוסיף ולא יגרע במצוות התורה.
- תק) מצוה להכין שש ערי מקלט.
- תקא) מצוה לעשות לעדים זוממין כמו שדמו לעשות.
- תקב) מצות למשוך בהן למלחמה.
- תקג) מצות לעשות במלחמת הרשות כמשפט הכתוב בתורה.
- תקד) מצות עריפת העגלה בנחל.
- תקה) שלא לטעת אילן במקדש.
- תקו) שלא להקים מצבה.
- תקז) שלא להקריב קרבן בעל מום עובר.
- תקח) שלא להמרות את פי בית דין הגדול שיעמדו לישראל.
- תקט) שלא למנות מלך על ישראל כי אם מבני ישראל.
- תקי) שלא ירבה לו המלך סוסים.

תקל"א	שלא לשכון בארץ מצרים לעולם.
תקל"ב	שלא ירבה לו המלך נשים.
תקל"ג	שלא יהיה לשבט לוי נחלה בארץ.
תקל"ד	שלא יטול שבט לוי חלק בבזה בשעת כבוש הארץ.
תקל"ה	שלא ירבה המלך כסף וזהב לבד מה שצריך לו.
תקל"ו	שלא לקסום.
תקל"ז	שלא לכשף.
תקל"ח	שלא לחבר חברה.
תקל"ט	שלא לשאול באוב.
תק"ל	שלא לשאול בידעוני.
תקכ"א	שלא לדרוש אל המתים.
תקכ"ב	שלא להתנבאות שקר בשם יי.
תקכ"ג	שלא להתנבאות בשם עבודה זרה.
תקכ"ד	שלא ימנע מהריגת נביא השקר ולא יגור ממנו.
תקכ"ה	שלא להסיג גבול.
תקכ"ו	שלא לחתוך הדין על פי עד אחד.
תקכ"ז	שלא לרחם על המזיק בדיני קנסות.
תקכ"ח	שלא לערוץ מפני האויב במלחמה.
תקכ"ט	שלא להחיות כל נשמה משבעה עממים.
תקל'	שלא להשחית אילני מאכל במצור וכן כל השחתה בכלל הלאו.
תקל"א	שלא לעבוד ולזרוע בנחל איתן.
תקל"ב	מצות דין יפת תאר.
תקל"ג	מצות דין תליה למי שיתחייב לתלות.
תקל"ד	מצות קבורה לנהרג על פי בית דין וכן לכל מת.
תקל"ה	מצות השבת אבדה.
תקל"ו	מצות הקמת משא לישראל.
תקל"ז	מצות שלוח הקן.
תקל"ח	מצות מעקה.
תקל"ט	מצות קדושין באשה.
תקמ'	מצות שתשב אשת המוציא שם רע תחתיו לעולם.
תקמ"א	מצוה על בית דין לסקול באבנים מי שנתחייב סקילה.
תקמ"ב	מצוה על המאנס שישא אנוסתו לאשה.
תקמ"ג	מצוה להתקין יד במחנה.
תקמ"ד	מצוה להתקין יתד במחנה.
תקמ"ה	מצות הלוואה לנכרי ברבית אם מצטרף ללוות מה שאינו בן בישראל.
תקמ"ו	מצות קיום מוצא שפתים.
תקמ"ז	מצוה לעזוב השכיר לאכול בזמן שכירותו מדברים ידועים.
תקמ"ח	מצות הרוצה לגרש אשתו שיגרשנה בשטר.
תקמ"ט	מצוה שישמח חתן עם אשתו בשנה ראשונה.
תקנ'	מצות השבת המשכון לבעליו בעת שהוא צריך לו.
תקנ"א	מצות נתינת שכר שכיר ביומו.
תקנ"ב	מצות הנחת עמר השכחה.
תקנ"ג	מצות מלקות לרשעים.
תקנ"ד	מצות יבום.
תקנ"ה	מצות חליצה.
תקנ"ו	מצוה להציל הנרדף.
תקנ"ז	מצוה לזכור מה שעשה עמלק לישראל בצאתם ממצרים.
תקנ"ח	מצוה להכרית זרעו של עמלק.
תקנ"ט	שלא למכור אשת יפת תאר.
תקס'	שלא להתעמר באשת יפת תאר אחר שבא

עליה.

(תקפד)

שלא תהיה קדשה מבנות ישראל.

(תקסא)

שלא ילין הצלוב על העץ וכן המת בביתו
אלא לכבודו.

(תקפו)

שלא ללוות ברבית מישראל.

(תקפז)

שלא לאחר הנדרים והנדבות.

(תקפח)

שלא יקח השכיר יותר על אכילתו.

(תקפט)

שלא יאכל השכיר בשעת מלאכה.

(תקצ)

שלא יחזיר המגרש גרושתו אחר שנשאת.

(תקצא)

שלא להוציא חתן מביתו כל שנה ראשונה
לצבא ולא לשום דבר מצרכי צבור.

(תקצב)

שלא לחבול בלים שעושין בהן אכל נפש.

(תקצג)

שלא לתלוש סימני צרעת.

(תקצד)

שלא למשכן בעל חוב בזרוע.

(תקצה)

שלא למנוע עבוט מבעליו בעת שצריך לו.

(תקצו)

שלא יעיד קרוב.

(תקצז)

שלא להטות משפט גר או יתום.

(תקצח)

שלא למשכן אלמנה.

(תקצט)

שלא לקח עמר השכחה מתבואה או

מאילנות.

(תר)

שלא להוסיף במלקות המחיב מלקות

ובכללה שלא נכה ישראל.

(תרא)

שלא לחסום בהמה בשעת מלאכה.

(תרב)

שלא תנשא היבמה לאחר חוץ מן היבם.

(תרג)

שלא לחוס על הרודף.

(תרד)

שלא נשעה מדות ומשקלים חסרים עמנו

ואף על פי שלא נשא ונתן בהם.

(תרה)

שלא נשכח מעשה עמלק שעשה עם

אבותינו בצאתם ממצרים.

(תרו)

מצות קריאה על הבכורים.

(תרו)

מצות ודוי מעשה.

(תרכ)

מצות להדמות בדרך השם הטובים

והישרים שנצטוונו לעשות כל מעשינו

בדרך הישר והטוב.

(תקסב) שלא להתעלם מן האבדה.

(תקסג) שלא להניח בהמת חברו רובצת תחת
משאה.

(תקסד) שלא תעדה אשה עדי איש.

(תקסד) שלא יעדה האיש עדי אשה.

(תקסו) שלא לקח האם על הבנים.

(תקסז) שלא להניח המכשול.

(תקסח) שלא לזרוע בלאים בכרם בארץ ישראל
דאורייתא.

(תקסט) שלא לאכול ולהנות מכלאי הכרם.

(תקע) שלא לעשות מלאכה בשני מיני בהמה.

(תקעא) שלא ללבוש שעטני.

(תקעב) שלא יגרש מוציא שם רע את אשתו.

(תקעג) שלא לענוש האנוסה.

(תקעד) שלא יגרש האונס את אנוסתו.

(תקעה) שלא יקח ממזר בת ישראל.

(תקעו) שלא יקח סריס בת ישראל.

(תקעז) שלא ישא עמוני ומואבי בת ישראל.

(תקעה) שלא לדרוש שלום לעמוזן ומואב.

(תקעט) שלא להרחיק זרע אדום מהתחתן עם
קהל ישראל אחר שנתגירו אלא עד
שלשה דורות.(תקפ) שלא להרחיק מצרי כמו כן אלא עד דור
שלישי ולא שלישי בכלל.

(תקפא) שלא יכנס טמא למחנה לזים.

(תקפב) שלא להחזיר עבד שברח מאדוניו
שבחוצה לארץ לארץ ישראל.(תקפג) שלא להונות עבד זה שברח מאדוניו
מחוצה לארץ לארץ ישראל.

(תרי"ט) שלא לאכול מעשר שני באנינות. מצות הקהל במוצאי שביעית.
 (תרי"ז) שלא לאכול מעשר שני בטמאה. מצוה לכתוב כל אחד מישראל ספר תורה
 (תרי"א) שלא להוציא דמי מעשר שני בשאר דברים לעצמו, שנאמר ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל.

ואלו שבע מצוות דרבנן:

א) לברך על כל מה שנהנה (חוץ מברכת המזון שהיא דאורייתא). ב) ליטול את הידים. ג) להדליק נר בשבת. ד) לעשות עירוב. ה) לקרוא את המגילה.

וסכום כל המצוות הן כמנין כת"ר וסימנך כתר תורה.

רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר, יי חפץ למען צדקו, יגדיל תורה ויאדיר:

אדרא רבא לשבועות

זהר פרשת נשא דף קכז

תנאי, אמר רבי שמעון לחבריא, עד אימת גיטיב בקימא דחד סמכא. כתיב עת לעשות ליי הפרו תורתך. יומין זעירין ומארי דחובא דחיק. פרוזא קרי כל יומא, ומחצדי חקלא זעירין אנון. ואינהו בשולי כרמא לא אשגחון ולא ידעין לאן אתר אזלין כמה דיאות. אתפנשו חבריא לבי אדרא, מלובשין שרין סיפי ורומחי בידיכון, אזדרוזו בתקוניכון, בעיטא בחכמתא בסוכלתנו בדעתא בחיזו בידין ברגלין, אמליכו עליכון למאן דברשותיה חיי ומותא למגור מלין דקשוט, מלין דקדישי עליונין ציתי להו, וחדאן למשמע להו ולמנדע להו.

יטיב רבי שמעון ובכה ואמר, וי אי גלינא וי אי לא גלינא. חבריא דהוו תמן אשתיקו. קם רבי אבא ואמר ליה, אי גיחא קמיה דמר לגלאה, הא כתיב סוד יי ליראיו, והא חבריא אלין דחלין דקודשא בריך הוא אנון, וכבר עאלו באדרא דבי משכנא, מנהון עאלו ומנהון נפקו. תאנא, אתמנו חבריא קמיה דרבי שמעון, ואשתכחו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי בר יעקב ורבי יצחק ורבי חזקיה בר רב ורבי חייא ורבי יוסי ורבי ייסא. ידיו יהבו לרבי שמעון

וְאַצְבָּעֵן זָקְפוֹ לְעֵלָא, וְעָאֵלוּ בְּחֻקְלָא בִּינֵי אֵילָנִי וַיִּתְּבוּ. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְצִלֵּי צְלוֹתֶיהָ, יָתִיב בְּגוּיָהּ וְאָמַר, כָּל חַד יִשׁוּי יְדוּי בְּתוֹקְפוּי. שׁוּוּ יְדִיהוּ וְנָסִיב לוֹן, פָּתַח וְאָמַר, אַרְוֹר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פָסֶל וּמִסְכָּה מַעֲשֶׂה יְדֵי חֶרֶשׁ וְשֵׁם בִּסְתֵר וְעָנּוּ כָּל הָעָם וְאָמְרוּ אָמֵן. פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, עַת לַעֲשׂוֹת לִי, אֲמַאי עַת לַעֲשׂוֹת לִי, מִשּׁוּם דְּהִפְרוּ תוֹרְתָךְ. מַאי הִפְרוּ תוֹרְתָךְ, תּוֹרָה דְּלַעֲלָא, דְּאִיהִי מִתְּבַטֵּלָא אִי לֹא יִתְעַבִּיד בְּתַקּוּנֵי שְׁמָא דָא. וְלַעֲתִיק יוֹמִין אַתְמָר. כְּתִיב אֲשֶׁר־יֵי יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹד, וְכְתִיב מִי כְמוֹכָה בְּאֵלִים יי. קָרָא לְרַבִּי אֱלֶעָזָר בְּרִיה, אוֹתְבִיָּה קַמִּיה, וּלְרַבִּי אַבָּא מִסְטָרָא אַחְרָא, וְאָמַר, אֲנִי כָלְלָא דְכָלְלָא. עַד הִשְׁתָּא אַתְתַּקְנוּ קִימִין. אֲשֶׁתִּיקוּ, שְׁמַעוּ קָלָא, וְאַרְכּוּבְתֵן דָּא לְדָא נִקְשֵׁן. מַאי קָלָא, קָלָא דְכְנוּפִיָּא עֲלָאָה דְמִתְכַּנְפִּי. חֲדִי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, יי שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְדָּ יִרְאֵתִי. אָמַר, הָתָם יָאוֹת הוּא לְמַהוּ דְחִיל, אֲנִי בְּחִיבוּתָא תֵּלֵיָא מִלְתָּא, דְּכְתִיב וְאַהֲבַתְּ אֶת יי אֱלֹהֶיךָ, וְכְתִיב מֵאַהֲבַת יי אֶתְכֶם, וְכְתִיב אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר יי: (רבי חנניא וכו')

תפלה לליל שבועות וליל הושענא רבא

יְהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׁאֵם נִתְחַיְבִיתִי לְפָנֶיךָ כְּרַת בְּבֵית דִּינָךְ הַצֶּדֶק עַל חֲטָאֵי וְעוֹנֵי וּפְשָׁעֵי הַמֵּרְבִּים, יְהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ שִׁיָּהָא חֲשׁוֹב צַעְרֵי שְׁנַצְטַעְרִיתִי בְּלִילָה הַזֶּה וְנִדְדִיתִי שָׁנָה מַעֲיִנִי שֶׁתִּשְׁגִּיחַ עָלַי בְּעִין חֲמִלְתָּךְ הֵהִיא עֵינָא פְקִיחָא דְלֹא נָאִים וְתִיר תְּדִיר שְׁנֵאמַר הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, וְתִקְרַע גִּזְרֵי דִינֵי הָרַע מֵעָלַי וְתַחֲנֹנִי וְתִבְרַכְנִי מֵאוֹצֵר הַכֶּסֶף הַעוֹמֵד לִימִין הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא קָל לְהוֹצִיא מִשָּׁם, וְתִתֵּן לְעַבְדְּךָ (פלוני) בֶּן אֲמִתָּךְ (פלונית) חַיִּים אַרְכִּים לַעֲסוֹק בְּתוֹרְתְךָ יוֹמָם וְלַיְלָה, וְיִהְיֶה הַצֶּעַר שֶׁיֵּשׁ לִי בְּעֵינֵי תַקּוֹן לִפְנֵם הָרָאוֹת שֶׁפִּגְמַמְתִּי בְּעֵינִי עֲלָאִין וְאֲשֶׁר הָרַע בְּעֵינֶיךָ עָשִׂיתִי. וְיִתְקַן הַפֶּגֶם הַהוּא בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁפִּגְמַמְתִּי מֵאַרְבַּע עוֹלָמוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה עָשִׂיהָ. וְתַצִּילֵנִי מֵעָנֶשׁ חֲבוּט הַקֶּבֶר מִהַמְּלָאָה הַמְּשַׁבֵּר אֶת עֵינֵי הָאָדָם אַחֵר פְּטִירָתוֹ בְּקֶבֶר וְעַל יְדֵי צַעַר זֶה אֶפְסֵר מֵאוֹתוֹ צַעַר. וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי מִשְׁפַּע הַטּוֹב מִכֶּתֶר עֲלִיּוֹן לְהַצִּילֵנִי מִכְּרַת אֲשֶׁר נִתְחַיְבִיתִי, וְלִמְעַן שְׁמֹךְ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא (אלד כשהוא במקורו אאהלידה) שֶׁתְּבַטֵּל מֵעָלַי כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוֹת וְיִהְיֶה לְמוֹד זֶה נַחַת רוּחַ לִפְנֵי פֶסֶא כְּבוֹדְךָ וְתִתֵּן בָּנוּ כֹּחַ לַעֲמוּד עַל הַמְּשֻׁמֵּר וְלִלְמוּד תְּמִיד לְפָנֶיךָ וְלַהֲגוֹת בְּאַמְרֵי תוֹרְתְךָ וְלַהֲיוֹת מִן הָעוֹבְדִים לְפָנֶיךָ בְּלֵב שָׁלֵם וּבִנְפֶשׁ חַפְצָה לּוֹמְדִים תוֹרְתְךָ לְשִׁמָּה וּלְבָרוּר כָּל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה שְׁנִתְפָּזְרוּ בֵּין הַקְּלָפוֹת עַל יְדֵינוּ וְלַחֲזִירָם אֶל הַקִּדְשָׁה לִיחְדָּא שְׂכִינְתָּא בְּבַעֲלָה לְאוֹקְמָא יְתָה מֵעַפְרָא וְלַתֵּת נַחַת

רוח לְיוֹצְרֵנוּ לְדַבֵּק נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ לְעַבְדּוֹ וּלְיִרְאָה אוֹתוֹ בְּלִבָּב שָׁלֵם. וַיְהִי
נַעַם אֲדֹנֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה: בְּרוּךְ יי
לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

בקדרותא דצפרא מעט קודם שיעלה עמוד השחר בעת שמשחיר פני רקיע סוד אילת השחר אז
יטבול כדי לקבל תוספת הקדושה מכתר. ומשם האר"י ז"ל כתבו שיש לטבול ד' פעמים ולכוין בכל
פעם באות אחת משם הו"ה בניקוד קמץ שהוא הארת הכתר ויאמר פסוק:

וּזְרַקְתִּי עָלֵיכֶם מִיָּם טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר
אֶתְכֶם: כי שורש המחילה תלוי בדיקנא בסוד י"ג מכילין דרחמי:

יי אֱלֹהֵי צְבָאוֹת עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמוֹתֶיךָ הַקְדוּשִׁים וְהַטְהוֹרִים וְהַנּוֹרָאִים אֵלּוּ שֶׁהֵם
יוֹצְאִים מִן מְדוּתֶיךָ שֶׁהֵם יי יי אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֶרֶץ אֲפִים וְרַב חֶסֶד וְאַמֶּת נֹצֵר חֶסֶד
לְאַלְפִים נָשָׂא עוֹן וּפָשַׁע וְחַטָּאָה וְנִקְהָ (מצפ"ץ מצפ"ץ ת"ד גספ"י פסטפ"ט תג"ל תומ"י פג"ש סח"ק
פתי"א טה"ג סח"ק כתכומ"י טב"ת זפ"ט פוב"ז פסנת"ץ פטר"ץ), שֶׁתְּטַהֲרֵנוּ מִכָּל פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ
וְעוֹנוֹתֵינוּ וְאֲטַהֵר לְפָנֶיךָ גּוֹפִי בְּטְבִילָה הַזֹּאת מִנְּהַר דִּינוֹר דְּנִגִּיד וְנִפְיִק דִּמְנִיָּה נִפְקִין
שֶׁבַע שְׁבָתוֹת. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׁתַּמִּימוֹת תְּהִינָה וְאַכְנִס
לְפָנֶיךָ בְּכָלֹל שׁוֹשְׁבֵי דְמִטְרוֹנִיתָא דְמַקְשָׁטִין יְתָה בְּאַרְבַּע וְעֶשְׂרִים קְשׁוּטִין. הָרַב
כְּבִסְנוּ מַעֲוִינֵנוּ וּמַחְטָאֵינוּ טַהֲרֵנוּ וְתַכּוּן כִּי מֵהָאֵרֶת הִי"ג תִּיקוּנֵי דִיקְנָא יִמְשֹׁךְ לַכְתָּר נֹקְבָא דו"א
וּמִמֶּנּוּ תִקְבַּל הָאֵרָה גַם אֶתָּה וְתֹאמַר לִיחֻדָּא בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל נֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה מֵעֲלָמָא
דְּדְכוּרָא מְסֻרָא דְאַצִּילוֹת:

על פי הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א (י"ח סיון, ו'ליל וספא"ב סיון תשס"ח) להתכונן למתן תורה על ידי לימוד הדרוש בחודש השלישי בתורה אור (ויש מפרשים יתרו), הוראה ששייכת לאנשים נשים וטף, כל אחד ואחת מישראל, כל חד לפום שיעורא דילי, ובאופן דמוסיף וחולף בימים שלאחרי זה. הננו להדפיס בזה המזמור (נדפס ברשות הוצאת הספרים קה"ת, ובתוספות פסוקי פתיחת ר"ת, וחלקה לקטנים שנערכה על ידי ריכל מנחם בארא-פארק, וזרדנו נתנה להם).

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני **הנה נאמר סתם**
לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני. הנה נאמר סתם
 ביום הזה ולא פירש באיזה יום, רק חז"ל דרשו שהוא בראש חודש, כתיב הכא ביום הזה
 וכתיב התם החדש הזה לכם. ולהבין למה נקרא ראש חודש בכתוב בלשון ביום הזה, יובן
 בהקדים ענין מעלת קבלת התורה, והלא קודם מתן תורה היו כמה צדיקים, והאבות הן
 הן המרכבה גם כן קודם שנתנה התורה.

אך הענין, כי הנה מעלת אברהם הוא שהי' הולך ונסוע הנגבה, פירוש, שהי' הולך
 ונסוע ממדרגה למדרגה עד שבא הנגבה, הוא בחינת ומדת אהבה העליונה. וכל
 כך היה הולך מעלייה לעלייה עד שהי' בבחינת מרכבה ממש לאהבה זו העליונה, עד
 שהיתה בבחינת גילוי בנפשו ממש. והליכה זו היא ממטה למעלה מבחינת מצרים, כמ"ש
 ויעל אברהם ממצרים, דהיינו בחינת מצר וגבול שמצד הגוף ונפש הבהמית, המגבילים
 ומלבישים את נפש האלקית שבאדם, עד, שאע"פ שנפשו האלקית היא משכלת ומתבוננת
 בגדולת אין סוף ב"ה והתפשטותו על הנבראים, שהוא חיי החיים ואתה מחי' את כלם, את
 השמים ואת הארץ אני מלא, ומלא כל הארץ כבודו, אעפ"כ אינו בכח נפשו לצאת מנרתקה,
 הוא מאסר הגוף, להיות בבחינת אתכפיא ואתהפכא כו', רק הגוף עומד על עמדו בתקפו
 ובגבורתו כתולדתו, וכמאמר רז"ל גבא אפום מחתרתא כו'. ומעלת אברהם היתה שעלה
 מבחינת מצר זה, לדבקה נפשו באהבה עליונה, עד שתחפוץ להתפשט מלבושי' שבנוגה
 שמצד הגוף, להיות בבחינת בטול אליו ית' לבדו בבחינת כלות הנפש ממש.

ב

והנה אהבה זו באה מחמת התבוננות באור אין סוף ב"ה עצמו הסובב כל עלמין, דלית
 מחשבה תפיסא בי' כלל. כי מלכותך מלכות כל עולמים, בחינת מלך לבה, שהוא בחינת
 דבור כמ"ש דבר מלך שלטון. וכמאמר ברוך שאמר והי' העולם, אמירה בלבה, שמוזה
 נמשך חיות כל העולמות וקיומם והתהוותם מאין ליש, שאין זה אלא בחינת הארה
 בעלמא. וכמ"ש תתברך בשמים ממעל ועל הארץ מתחת על כל שבח מעשה ידיך, שכל
 העולמות, שמים וארץ, מן הארץ לרקיע ת"ק שנה, אינה אלא בחינת מעשה ידיך, שכמו
 במעשה ידי אדם, על דרך משל, אינו מלוכש אלא כח המעשה, שהוא לבוש החיצוני
 של הנפש, כך החיות המלוכש בכל העולמות אינן אלא בבחינת כח המעשה, שהוא כח
 החיצוני והארה בעלמא, שאינו נוגע לעצמות ומהות הנפש כלל.

ובורא קדושים ישתבח שמך לעד כו', שהקדושים, שהם מלאכים ונשמות, הם בחינת שם בלבד, שהוא ג"כ אינו אלא זיו והארה כו'. אלא שאינם בבחינת מעשה ידיך כמו חיצוניות העולמות, כי הנה כח המעשה המלוכש באיזה כלי או שאר דבר מעשה ידי אדם על דרך משל, הנה הכח ההוא אין לו שייכות כלל עם עצמות ומהות הנפש, כי נעשה נפרד מובדל ממנו, ועל ידי אחיזת הכלי עם הכח המלוכש בו אין נמשך עצמות האדם אחריו. משא"כ בקראו שמו נמשך ג"כ עצמות האדם, שהשם הוא זיו והארה הנוגע לעצמות הנפש ועודנו קשור ומיוחד עמה.

אך עם כל זה אין זה אלא בחינת זיו. אבל הוא ית' בכבודו ובעצמו רם ונשא כו', והוא הוא הסוכב כל עלמין, ומעלה ומטה שוים לפניו כו', וכמ"ש אני ה' לא שניתי. ואי לזאת תשפך הנפש אל חיק אבי' ממש, להיות נכספה וגם כלתה נפשי' להיות בבחינת בטול ממש אליו ית' לבדן, וכמ"ש מי לי בשמים. וזהו שכתוב אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם, פירוש, שהנביא מתמה על ישראל, הרי אני ה' לא שניתי ומפני מה לא כליתם שאין לכם כלות הנפש.

אך דבר הגורם להיות מונע ומעכב את הנפש מבחינת בטול זה, כמו שהעיד הכתוב ואתם בני יעקב לא כליתם, הגם שיתבונן בגדולת אין סוף ב"ה כי אני ה' לא שניתי, ולא כל האדם זוכה למעלת ומדרגת אברהם שנעשה מרכבה בבחינת בטול ממש באהבה עליונה מחמת התבוננות זו, הנה הסיבה היא חלישת כח הנפש, שאין בכחה לצאת מנרתקה ומאסרה. והוא מ"ש כשל בעוניי כחי, שע"י העונות נכשל ונתחלש כח הנפש, וכמ"ש כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם. ולא עונות ממש, אלא גשמיות הגוף וחומריותו הוא שנעשה מסך מבדיל, שהוא הוא המצר וגבול שמגביל ומלביש את הנפש, עד שמורידה לימשך אחרי' ואינה יכולה לעלות ולצאת ממנה. ועל זה נאמר ותרא את עני אבותינן, היינו מדות אהבה ויראה כו', אברהם מדת האהבה כו'.

ג

ולזה נתנה התורה לישראל, שהתורה נק, עוז, שהיא הנותנת כח ועוז לנפש האלקית להתגבר על חומריות הגוף ונפש הבהמית וגסותן, לצאת ממסגר אסיר. וזהו ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום, כי ע"י התורה שנק, עוז, נעשה בשלום, פירוש, ב, שלום, כמארז"ל עושה שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה. שלום, היינו התקשרות. בפמליא של מעלה, היינו בחינת גילוי אור אין סוף ב"ה ממש בנפש האלקית, להיות קשורה ומיוחדת בבחינת בטול ממש. ובפמליא של מטה, היינו הארת כחות נפש האלקית המלוכשת בגוף ונפש הבהמית, שלא יהי' מונע ומעכב מצד הגוף ונפשו הבהמית,

רק שיהיו כולם מסכימים ומתרצים ליחוד זה, כד אתכפייא ואתהפכא חשוכא לנהורא. כי התורה שנק, עוז נק, ג"כ תושי', שמתשת כח הסמרא אחרא שמצד הגוף, כי לאום מלאום יאמין וכשזה קם זה נופל.

אך להבין כיצד הוא העוז של התורה ליתן כח לנפש האלקית ולהתיש כח גשמיות הגוף וחומריותו, הלא גם התורה נתלכשה בענינים גשמיים תרומות ומעשרות כו'. אמנם, הנה נודע כי מקור התורה ויסודה בהררי קדש עליון, מאור אין סוף ב"ה בעצמו ובכבודו הסובב כל עלמין, אני ה' לא שנית, אורייתא וקוב"ה כולא חה.

והנה עיקר קבלת התורה הוא מ"ש בעשרת הדברות וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר אנכי, דלכאורה מלת לאמר אין לה הבנה, ואינה כמו כל לאמר שבמקרא שפירושו לאמר לזולתו, משא"כ בעשרת הדברות אי אפשר לפרש כך, שהרי כל ישראל שמעו, ופנים בפנים דבר ה', את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה כו'. אך פירושו הוא, לאמר ולדבר את כל דברי התורה מה שכבר נאמר למשה מסיני, כי כל מקרא ומשנה הלכות ואגדות כולם נאמרו למשה בסיני. הגם שבגמרא הוזכרו שמות תנאים ואמוראים שאמרו הלכה זו, כמו בית שמאי אומר כך כו', היינו דבר ה' זו הלכה שנאמרה למשה מסיני שיצא מפי אותו תנא ואמורא, וכענין דברי אשר שמתי בפיו.

ובח זה ניתן לישראל להיות הלכה היוצאת מפיהם דבר ה' ממש שנאמרה למשה מסיני, ניתן בזמן קבלת התורה בעשרת הדברות, לאמר מה שכבר נאמרה, דהיינו בחינת ביטול אליו ית', שאין הדבור נעשה נפרד אצל האדם להיות יוצא מפי עצמו כאלו הוא שלו, רק כמ"ש תען לשוני אמרתך, שהתורה היא אמרתך, אלא שלשוני תען כעונה אחר האומר מה שהוא אומה ויו"ד הדברות הן כללות כל התורה, שבקבלתן עשרת הדברות מפי הגבורה קבלו כל התורה, להיות בחינת ביטול אצלם לדבר ה' המדבר בפיהם, ולהיות רק כעונה אחר האומה, שהוא ענין גילוי אור אין סוף למטה כמו למעלה, בבחינת בטול ממש.

ומזה יתבונן המשכיל ויפול עליו אימה ופחד בעסק התורה, בשומו ללבו כי דבר ה' הוא ממש שנאמרו למשה מסיני. וזה שאמרו רז"ל על פסוק והודעתם לבניך ולבני בניך וסמך ל' יום אשר עמדת כו', מה להלן באימה ויראה כו' אף כאן כו', שלכאורה אינו מובן דמיון זה מה להלן אף כאן כו', שהרי במעמד הר סיני וכל העם רואים את הקולות ופנים בפנים דבר ה', משא"כ בעסק התורה של כל אדם כשלומד בפני עצמו. אלא הענין הוא, כמ"ש לעיל, כי גם עסק התורה שבכל אחד ובכל זמן הוא דבר ה' ממש שנאמר למשה מסיני. ועל ידי זה תפול עליו אימה ויראה כאלו קבלה היום מהר סיני.

ד

והנה עסק התורה בבחינת בטול זה הוא הנותן עוז ותעצומות לנפש האלקית ותושי' לסטרא אחרא. וזהו אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, כי בקבלת התורה נמשך בחינת אנכי, דהיינו אנכי ממש, עצמותו ומהותו יתברך הסובב כל עלמין כו', וכמ"ש והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוץ היום כו', ובחינת אנכי זה נמשך לישראל בבחינת הוי"ה, דהיינו ע"י צמצום והתפשטות כנ"ל, עד שנעשה בבחינת אלקיך ממש. ואזי, אשר הוצאתיך מארץ מצרים, מבחינת מצרים וגבולים שמצד הגוף ונפש הבהמית המגבילים ומלבישים את נפש האלקית ומעכבים לצאת מנרתקה, וכמ"ש ואעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ טובה ורחבה. כי ע"י קבלת אנכי, דהיינו בחינת סובב כל עלמין ואני ה' לא שנית, בעסק התורה בבחינת בטול כו', הוא הנותן כח לנפש האלקית, ותושי' לתאוות הגוף כו'.

וזהו ענין אנשי יריחו היו כורכין את שמע ולא היו מפסיקין בין אחד ואהבת, כי ע"י קבלת בחינת אהה, דהיינו בחינת יחודא עלאה, שהוא בחינת בטול ממש לאור אין סוף ברוך הוא הסובב כל עלמין כנ"ל, תגדל האהבה ביתר שאת עד שתהי' בכל לבבך בשני יצריך, דאתכפיא סטרא אחרא ואתהפכא חשוכא לנהורא, שמבחינת ביטול זה נמשך עוז ותושי' כנ"ל. משא"כ ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הרי כתיב מלך אלהים על גוים, כי שם זה הוא חיות העולמות ואפילו עכו"ם בכלל, וכענין שאמרו רז"ל לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל כו'. אלא שאנו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בחשאי, כי ועד הוא גם כן אהה, אלא שהוא בחילופי דאתון כמ"ש בזוהר.

ה

ובזה יובן מה שישאל מונין ללבנה. כי הלבנה לית לה מגרמה כלום, רק שמקבלת האור שלה מאור השמש להאיר על הארץ, ולכן בכל חודש וחודש מתמעטת קודם חידושה, עד שנעשית בבחינת נקודה, מפני שבאה תחת אור השמש ממש לקבל ממנה, ולכן אינה מאירה על הארץ, והולכת ואור עד מילוי הלבנה, והכל מאור השמש ממש, שהלבנה לית לה מגרמה כלום, ואחר מילוי הלבנה חוזרת ומתמעטת להיות בבחינת נקודה בסוף החדש, עד שחוזרת ומתחדשת. וככל הדברים האלה וכמשל הזה כך הוא ענין ישראל, שהם בחינת בטול לאור אין סוף ברוך הוא הסובב כל עלמין, ותורתם ועבודתם הם בבחינת דלית להון מגרמיהון כלום, שאינו בבחינת יש מי שלומה, יש מי שאוהב כו', אלא הכל בבחינת בטול לאור אין סוף ב"ה ממש, ואור אין סוף ב"ה ממש

הוא השוכן בתוך תורתם ועבודתם, ודבר ה' זו הלכה היא המדברת בפהם. וזו היא בחינת שמש, כמ"ש כי שמש ומגן הוי"ה אלקים, שבחינת הוי"ה נק, שמש, ובחינת אלהים נק, מגן כו' כמ"ש במ"א, והתורה נמשך משם הוי"ה.

וזהו ענין תורה ועבודה וגמילות חסדים, שצריך להיות שלשתן דוקא. כי גמ"ח היינו צדקה, וצדקה היא כללות כל התורה שנק, בשם צדקה, ובפרטות מעשה הצדקה ממש, שהצדקה היא להחיות רוח שפלים, היא בחינת שמש, כמ"ש וזרח לכם יראי שמי שמש צדקה, כי כמו שהצדקה היא להחיות רוח שפלים, וכן אור השמש הוא להאיר במקום חשך שאין בו אור, שהיא בחינת השפעה מלמעלה למטה. והשפעה זו היא ע"י בחינת עבודה, שהוא בחינת בטול ממטה למעלה, אור אין סוף ב"ה הסוכב כל עלמין, להיות השפעת אור אין סוף ב"ה ממש שורה ומתגלה למטה כמו למעלה, דהיינו כמו בטול הלבנה לאור השמש ממש.

I

וזהו בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה כו', כי בצאת ישראל ממצרים התחילו לספור ספירת העומר, כמ"ש שבעה שבועות תספור לך, והם הכנה להיות קבלת התורה בשבועות, דהיינו להיות גילוי אור אין סוף ב"ה למטה כמו למעלה, בבחינת בטול אליו יתברך, לאמר אחר מה שיאמר הוא, ולהיות דבר ה' ממש בתוך בני ישראל בעסק תורתם. ובשבוע הז' ביום ג' בו הוא כאלו כבר נכנסה כל השבוע, ונעשו אז ישראל מוכנים ועומדים לקבל בחינת בטול זה, והי' אז מולד הלבנה, שהוא גילוי אור אין סוף ב"ה אחר בטול הלבנה אליו. ולכן נק, ביום הזה סתם, כי יום היינו אור וגילוי כמ"ש ויקרא אלהים לאור יום, והיינו גילוי ואהבה שבבחינת בטול אליו ית' (בחינת אהבה זו רק' היום הזה, כי פירוש זה הוא בחינת

יחודא עילאה, שלכן משה רבינו ע"ה נתנבא בזה, ובראש חודש מקבלת כנסת ישראל מוחין מחכמה, עיין מ"ש בד"ה ויהי מדי חדש [לקוטי תורה ברכה צו,

ג], לכן האהבה היא בבחינת בטול), כי ואהבת ב' פעמים אור.

ואזי באו למדבר סיני, שירדה שנאה כו', דהיינו ענין תושי' שמתשת כח הסטרא אחרא כו'. ומדבר מלשון דבור, כמו ומדברך נאווה, ונקרא מדבר בתוספת מ', כי המ', הוא מאותיות האמנתי"ו שהן להקטין הענין, כלומר שאין בזה בחינת דבור בפני עצמו, רק בחינה שכבר נדבר, דהיינו שהדבור הוא בחינת בטול בדבר ה' המדבר בו (ועיין מ"ש בד"ה הנ"ל). ואזי ויסעו מרפידים, בחינת רפיון ידים, כמאז"ל למה נק, שמה רפידים כו', דהיינו בחינת חלישת כח הנשמה, רק שניתנה להם עוז ותעצומות לנשמה ותושי' לסטרא אחרא כו'.

לקט מהוראות הרבי - המעשה הוא העיקר

להביא את כל ילדי ישראל לבית הכנסת

ו. יש לעסוק גם בהענינים שדובר אודותם בשנים האחרונות [נתינת הצדקה⁷, וכיו"ב] בהוספה על כל האמור לעיל⁸.

ז. כולל בנוגע לפועל – [לעורר ולזרז בכל מקום ומקום⁹] להשתדל להביא את כל ילדי ישראל [ילד או ילדה¹⁰, גם הקטנים ביותר, ועד לתינוקות שבעריסה¹¹] לבית-הכנסת (לכל הפחות) לשמיעת עשרת הדיברות¹².

ח. להסביר לילדים גודל הענין דקבלת התורה, והצורך להתכונן לקבלת התורה באופן המתאים¹³,

(7) ראה משיחת ר"ח סיון תשמ"ט – התועדויות ע' 241: "...שענין הצדקה קשור גם עם מ"ת – כפי שמבאר רבינו חזקן בתנ"ך ד"ה "בחדוש השלישי... באו מדבר סיני" ש"צדקה היא כללות כל התורה שנק' בשם צדקה, ובפרטות מעשה הצדקה ממש", שמוזה מובן, שע"י ההוספה בצדקה עוד הפעם ועוד הפעם, ופעם שלישית, ניתוסף עוד יותר בהכנה לקבלת התורה בשלימות נעלית יותר. ...קבלת החלטה תקיפה להוסיף בצדקה". ובשיחת ליל ד' סיון שם ע' 249: "וענין נוסף בנוגע למעשה בפועל – ההוספה בצדקה וכו'".

(8) ש"פ בהר-בחוקותי תשמ"ח – התועדויות ע' 353. וראה שם ע' 355: "ובזה יש להעיר אודות ענין הדורש תיקון: כשמדברים אודות הענין ד"והחי יתן אל לבו" בקשר ובשייכות להכנה ליום טוב מסוים וכיו"ב, ומעוררים שיש להשתדל בענין פרטי – מובן וגם פשוט שענין פרטי זה בא **כהוספה** על כל הענינים הידועים לפני זה, אשר, מרוב הפשיטות שבדבר אין צורך להזכירם.

אמנם, לפעמים קורה שמרוב התלהבות כו' בפירסום הענין שבא כהוספה, שוכחים אודות הענינים העיקריים, ובמילא, כשמפרסמים ע"ד ההכנות לחג השבועות, מפרסמים רק ההצעה ע"ד ההשתדלות להביא את כל ילדי ישראל לבית-הכנסת לשמיעת עשרת הדיברות, להוסיף בצדקה וכיו"ב, ותו לא מיד. ולכן, יש צורך להדגיש שענינים הנ"ל באים **כהוספה** על העיקר, ופשיטא, שיש לפרסם וכו'".

(9) משיחות ש"פ בהר-בחוקותי תנש"א – התועדויות ע' 241.

(10) ש"פ בהר"ב תש"נ – התועדויות ע' 216.

(11) ש"פ בהר-בחוקותי תנש"א שם: "שהם ה"עריבים" לקבלת התורה, "בנינו ערובים ואומנו". וראה משיחות ש"פ במדבר תש"נ – התועדויות ע' 252: "כולל גם הילדים הקטנים, ועד לקטני קטנים – כיון ש"מלייתו חזו", ונוסף לזה, ישנו הענין דליתן שכר למביאיהם, כפי שמצינו בנוגע ל"הקהל" (ועד"ז בעלי"ה לגלגל בכל יו"ט).

וכדי להקל על הטיחאה להביא לבית-הכנסת כל בני המשפחה בבית אחת, ובפרט כשיש צורך שמישהו מבני המשפחה ישאר בבית – יכולים לחלק ההליכה לבית-הכנסת לשמוע עשרת הדיברות במונים שונים, בשני בתי-כנסת שקורין במונים שונים, או בשני מנינים באותו בית-כנסת, כנהוג בממנה בתי כנסיות".

(12) ש"פ בהר-בחוקותי תשמ"ח – התועדויות ע' 353. ראה מאמר אנכי ה' אלקין, תשמ"ט – התועדויות ע' 254: "דזה שבכל שנה בחה"ש ניתנה התורה מחדש ע"ד כמו שהי' בפעם הראשונה מתגלה בעיקר בהקריאה דעשרת הדיברות... שילכן צריך לשמוע פרשה זו באימה וביראה וכו' כאלו עומדים לפני הר סיני". **ועוד**.

(13) משיחות ש"פ במדבר תש"נ – התועדויות ע' 252: "ועוד וגו' עיקר – להסביר... אע"פ שנתנית התורה היא ע"י הקב"ה, ו"כל הנותן בעין

הכנה לחג השבועות

א. ההכנה למתן תורה החל משבת מברכים חודש סיון, לכל לראש – בנוגע ללימוד התורה, כמוכבן, שההכנה **העיקרית** לקבלת התורה היא על ידי לימוד התורה².

ב. ללמוד הן נגלה דתורה, והן [ובפרט³] פנימיות התורה, הוספה הן בכמות והן באיכות, ובאופן ד"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה", הוספה בקיום המצוות, ובכל עניני טוב וקדושה⁴.

ג. הלימוד יהי' בפרט בהלכות החג, כולל ובמיוחד – לימוד חלקי התורה המבארים גודל והפלאות הענין דמתן תורה, שעל ידי זה ניתוסף בהתשוקה והגעגועים לקבלת התורה⁵.

ד. [הנ"ל הוא] הן בנגלה דתורה, לדוגמא: הסוגיא דמתן תורה במסכת שבת, והן דרושי מתן תורה בתורת החסידות.

ה. יש לפרסם אודות ההכנות העיקריות לחג השבועות, כפי שנתבאר בריבוי מקומות, אפילו לפני שלומדים הענינים שנתבארו בתורת החסידות, (כי אם), בספרי מוסר כו', עד ל"קיצור שולחן ערוך"⁶.

(1) ראה מאמר אנכי ה' אלקין, תשמ"ט – התועדויות ע' 253: "שבכל שנה ושנה חוזרים ונמשכים אותם הענינים כמו שהיו בפעם הראשונה, ויתירה מזו, שבכל שנה הם בדרגא נעלית יותר, דמעלין בקודש. וכיון שכל הענינים תלויים במעשינו ועבודתינו, לכן, בכל שנה צריך להוסיף ולהעלות בקודש גם בהכנות למתן תורה וכו'".

(2) ש"פ בהר-בחוקותי תשמ"ח – התועדויות ע' 352: "נוסף על ההכנה במשך כל ימי הספירה".

(3) ראה משיחות ש"פ במדבר תש"נ – התועדויות ע' 3-252: "והדגשה מיוחדת בנוגע להוספה **בפנימיות התורה** – כמרום גם בהמנהג דאכילת מאכלי חלב בחג השבועות, שרומם על... פנימיות התורה... ההכנה למתן תורה ע"י ההוספה בלימוד התורה צריכה להיות גם (ואדרבה – בעיקר) ע"י לימוד פנימיות התורה וכו'". וראה משיחות ש"פ במדבר תשמ"ט הערה 15 – התועדויות ע' 215: "ובפרט שבמ"ת היו הענינים **דפנימיות התורה** (מעשה מורכב כו') בגילוי".

(4) שם ע' 215: "החלטות טובות (ולהתחיל לקיימן בפועל ביום השבת) להוסיף וכו'".

(5) ש"פ בהר-בחוקותי תשמ"ח – התועדויות ע' 352.

(6) ש"פ בהר-בחוקותי תשמ"ח – התועדויות ע' 355: "הן כפשוטו, והן בתוכנו – בלשון עמ' ועם... וכאמור, ענינים אלו נתפרשו ונתבארו בריבוי מקומות בתורה, אלא, שמצד חוסר הגלות, יש צורך להדגיש שענינים אלו לא ישארו "בתורה", אלא יומשכו גם **בעולם** וכו'".

יג. לנצל הקהלת הקהילות גם לעורר אודות כל עניני ההכנה למתן תורה, הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע לפעולה על הזולת, ומתחיל מהפעולה להביא עוד יהודי לבית-הכנסת ללמוד תורה, ובמיוחד קריאת התורה בציבור שקורין במנחה.²¹

ללמוד המאמר בחודש השלישי

יד. ככל שמוסיפים להתבונן בתוכן ומעלת ר"ח סיון – שבראש חודש סיון התחילה עיקר ההכנה למ"ת²², ו"הימים האלה נזכרים ונעשים" בר"ח סיון בכל שנה ושנה²³ – ניתוסף יותר בכל עניני העבודה הדכנה למתן תורה.²⁴

טו. [ע"פ הנ"ל ס"ד] כדאי ונכון שילמדו גם הדרוש בחודש השלישי בתורה אור (ריש פרשת יתרו), ולהתחיל בזריזות – בראש חודש עצמו, ובאופן דמוסיף והולך בימים שלאחרי זה.

טז. בודאי יפרסמו זאת על מנת שיעשו כן בכל מקום ומקום, ולהדגיש שענין זה שייך לכל אחד ואחת מישראל, האנשים והנשים והטף, שיכולים ללמוד ולהסבירו כו' לכל אחד ואחת מישראל, כל חד לפום שיעורא דילי²⁵.

אהבת ישראל כהכנה למתן תורה

יז. יש להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל פרטי

שכן, רצונו של הקב"ה שתהי' גם ההכנה לקבלת התורה מצדם של בני ישראל, שעל ידי זה תהי' קבלת התורה בשלימות⁷³⁸.

ברכת "קה"ת בשמחה ובפנימיות"

ט. לעורר שיהודים יברכו איש את רעהו [ואשה את רעותה, וכן הטף¹⁴] בלשון הרב, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו [וכהוראתו¹⁵], לשונו בדיוק (לא יותר, ועאכו"כ לא פחות) – **"קבלת התורה בשמחה ובפנימיות"**¹⁶.

י. יש להוסיף בהשמחה ובהפנימיות בימים שלפני מתן תורה, כדי שתהי' קבלת התורה בשמחה אמיתית ובפנימיות אמיתית, עד שנעשה "טבע" אצל כל אחד ואחת מישראל¹⁷.

להקהיל קהילות

יא. כדאי ונכון שינצלו את יום השבת קודש לפני [שממנו מתברך¹⁸] מתן תורה כדי להקהיל קהילות בבתי כנסיות ובתי מדרשות ללמוד תורה, שאם בכל שבת צריך להקהיל קהילות, לפני מתן-תורה על אחת כמה וכמה¹⁹.

יב. מה טוב [שהנ"ל יהי'] באופן ד"עשרה (ה"עשירי יהי' קודש") שיושבים ועוסקין בתורה ("עוסקין" דייקא) שכינה שרוי' ביניהם", "ברוב עם הדרת מלך"²⁰.

יפה הוא נותן" שכן, רצונו וכו".

(14) משיחות כ"ד אייר – לנשי חב"ד תש"נ – התועדויות ע' 229: "יברכו איש את רעהו ואשה את רעותה, וכן הטף, בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות".

(15) שם: "לפני הסיום – יש לברך את כל המתכנסות בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות", כלשון הברכה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכהוראתו וכו".

(16) משיחות ש"פ במדבר, ה' סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 410: "אשר, עי"ז שמברך את רעהו ניתוסף גם אצלו, כהבטחת הקב"ה "ואברכה מברכך" .. ואני המתחיל – לברך את כל בני ישראל בלשון הרב וכו". וראה גם משיחות ש"פ במדבר – תשמ"ט – התועדויות ע' 227: "ונסיים בנוסח המקובל מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות". ועוד.

(17) משיחות כ"ד אייר – לנשי חב"ד תש"נ – התועדויות ע' 229: "טבע" אצל כל אחד ואחת מישראל, ובפרט נשי ישראל, שכל אורח חייו הוא מתוך שמחה ובאופן פנימי, ובמילא, נקל יותר להתכונן ולקבל את התורה בשמחה ובפנימיות, אשר, עם היותה "ארוכה מארץ מדה גו", ועד למעלה מכל מדידה והגבלה, בכוחו של כל אחד ואחת מישראל לקבל כל התורה כולה, ויתירה מזה, לקבל התורה כולה בשמחה ובפנימיות".

(18) ש"פ בהר-בחוקות, מנח"ח סיון תנש"א – התועדויות ע' 241. (19) משיחות ש"פ במדבר תש"נ – התועדויות ע' 253: "כדרשת חז"ל על הפסוק "ויקהל משה", אמר הקב"ה (למשה) עשה לך קהילות גדולות .. כדי שילמדו מן דורות הבאים להקהיל קהילות בכל שבת ושבת". שם ע' 254: "והיה" שמהלכיה להקהיל קהילות בבתי-כנסיות ובתי-מדרשות באופן ד"ח רוי' למצוה" – נלך ונרוץ לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד". (20) משיחות ש"פ במדבר תש"נ – התועדויות ע' 253.

(21) שם ע' 254: "כפתגם והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שפגשה של שני יהודים צריכה להביא תועלת ליהודי שלישי".

(22) שיחות ר"ח סיון, ליל ומוצאי ג' סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 379: "ר"ח סיון כמפורש בקרא: "בחודש השלישי גו' ביום הזה (ר"ח) באו מדבר סיני ויחן שם ישראל גו", שאז התחילה עיקר ההכנה למ"ת, כמסופר בפרטיות בהמשך הפרשה, כולל גם ימי ההגבלה כו', עד ל"ויהי ביום השלישי גו" שבו נתנה התורה.

ובפרט ע"פ המאמר בתושבע"פ – הדיוק בתבנית "ויחן" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד", שאז "אמר הקב"ה" .. הרי השעה שאתן להם את תורת".

ובתוספת ביאור בפנימיות התורה – כמבואר בתורה אור ד"ה בחודש השלישי גו', שמכיון שההכנה למ"ת היא ע"י העבודה דספרית העומר, "שבעה גוועות תספור לך", הרי, "בשבוע הז' ביום ג' בו (ר"ח סיון) הוא כאילו כבר נכנסה כל השבוע, ונעשו אז ישראל מוכנים ועומדים לקבל כו'".

(23) שם: "בשבוע הז' ביום הג' לספה ע", בסמיכות לגמור וסיום העבודה דספרית העומר (בכל פרטי), כולל גם הפעולה ד"וישפיע שפע רב בכל העולמות" – הרי מצדם של ישראל נעשו כבר **כלי מונק**, טהור וקדוש וכו', לקבלת התורה, חכמות ורצונו של הקב"ה, כפי שנמשכת ומתגלית בכל הפרטים ופרטי פרטים עד לדיו על הקלף וכו".

(24) שם ע' 380. (25) שם ע' 380: "כשם שכללות הענין דמ"ת שייך לכל ישראל, וגם לקטנים – עכ"פ מצד חינוך, ואודבה – תניתן התורה לכל בני ישראל היתה ע"י ה"עריבות" של הקטנים שלא נתחייבו עדיין בתורה ומצוות "בנינו עורבים אתנו" .. ומזה מובן גם בנוגע ללימוד הדרוש הנ"ל וכו".

גם הוספה בההשפעה מידו הפתוחה³³ בנוגע לכל הענינים³⁴.

ב. במשך היום זה' סיון יתבוננו בהענין דהקדמת נעשה לנשמע, התבוננות המתאימה שמביאה לידי פועל, שבכל ענין דעבודת ה', צריך לכל לראש לקיימו בפועל (נעשה), ולאחרי זה להבין את הענין בחב"ד שלו (נשמע)³⁵.

תיקון ליל שבועות

ג. יש לעורר אודות אמירת תיקון, שגם אלו שלא הקפידו בזה בעבר מחמת שרצו ללמוד תורה בעיון דוקא...³⁶ יאמרו את כל התיקון מתחילתו ועד סופו [כי, ההכנה האמיתית לקבלת התורה היא – ע"י "תיקון ליל שבועות"]³⁷.

33 שם: "המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה".
34 שם.

35 מאמר ד"ה אנכי ה' אלקיך תשמ"ט – התועדויות ע' 254: "... שהיא ההכנה העיקרית למתן תורה כמוון גם מזה שהכנה זו דהקדמת נעשה לנשמע היא בחמישי בסיון שהוא הערב של שני בסיון שבו נתנה התורה... ואף שיום זה (חמישי בסיון) הוא ערב יו"ט שישנם בו כמה טרדות דהכנות צרכי החג, הרי... אין שליטה (כ"כ) להצד שכנגד, ולכן הוא זמן המוכשר לעשות הכל לטובת לימוד התורה והעבודה כו".

36 ראה ש"פ במדבר תשמ"ח התועדויות ע' 409: "ולחוציא מדעתם של אלו הטוענים לשם מה 'לבזבז הזמן' בשביל אמירת ה'תיקון', הרי, יכולים לנצל את הזמן ללמוד בעיון המשך ע"ב... או ענין כי"ב בפנימיות התורה, במקום 'לזמן תיקון, עד למנין המצוות, - מנין דייקא, שכן, בדרך כלל, כשמגיעים למנין המצוות (בסוף הלילה, כשחושבים כבר אודות הליכה למקוה, והכנה לתפילה, עד לשמיעת עשרת הדברות) – כבר עייפם, ובמילא, לא יכולים להתבונן בתוכנם של המצוות [ועאיכ"כ תוכנם הרוחני, כמו: מצות פרו רובו – שכל יהודי צריך לעשות יהודי נוסף, זכר ונקבה, כלומר, לעשות יהודי שהוא בבחינת 'משפיע', ולעשות יהודי שהוא בבחינת 'מקבל'], כי אם למנות בלבד".

37 ש"פ במדבר תשמ"ח התועדויות ע' 409: "אשר מעלתו מודגשת בשמו אשר יקראו לו ע"פ מנהג ישראל (תורה היא) – "תיקון ליל שבועות"!"

ראה ראשי דברים מהתועדויות יום ב' דחג השבועות תשנ"א: "שמוזה שנקרא בפוסקים בשם "תיקון" מובן, שענינו הוא לתקן את כל הענינים הצריכים תיקון כו".

וראה ראשי דברים מהתועדויות (ב') ש"פ נשא, י"ב סיון תשנ"א: "עד לחג השבועות שבו אורמים "תיקון ליל שבועות", שכולל גם התיקון ושלמות דכל הענינים ובאופן דנצחיות. [וענינו זה נזכר בספר יצירה ונאמר גם ב"תיקון ליל שבועות" שרומז גם לתיקון ושלמות כל הענינים מתוך תענוג]".

38 ראשי דברים משיחת ש"פ במדבר ה' סיון תשנ"א: "שכולל הן תושב"כ והן תושבע"פ... ועד לסימון במנין המצוות וכו'... לא תובעים מכל א' שיאמר תיקון פעמיים, גם בליל ב'... הנהגה זו מצינו אצל ר' הלל פאריטשער, שלהיותו מהדר גדול ודייקן גדול במצוות כו' אמר תיקון גם בליל ב' דחג השבועות, ובדאי מצא ענין בזה, אף אל פי שלא מצינו הנהגה זו אצל רבותינו נשיאנו, חוץ מפעם אחת אצל אדמו"ר נ"ע, שכשנסע לנאות-דשא, חסרו אצלו בנסיעתו ענינים נעלים יותר, ולכן התעסק גם בליל ב' בענין נעלה זה דאמירת תיקון. אבל בנוגע לאמירת תיקון בליל א' דחג השבועות – בעיני ראיתי, וכמו כן ראו אחרים, איך שנשיא דורנו אמר את כל התיקון, לא בדקו באם אמר כל תיבה ותיבה כו' אבל כפי הנראה,

העבודות דהכנה לקבלת התורה, החל מהענין ד"יחין" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד" (בראש חודש סיון), על ידי ההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל²⁶.

יח. נתינת צרכי החג לכל הזקוקים, הוא בהדגשה יתירה בנוגע לחג השבועות – "הכל מודים בעצרת דבעינן לכס", "שישמח בו במאכל ובמשתה"²⁷.

כינוס נשים

יט. יש לעורר גם אודות פעולת הנשים בהכנות למתן תורה, ולכן, כדאי ונכון שגם הנשים יתאספו יחדיו²⁸ (לפני כניסת "זמן מתן תורתנו"²⁹) להתכונן למתן תורה³⁰.

להוסיף בתשוקה לגאולה

כ. ביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יה' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצועקים "עד מתי"..."³¹.

חג השבועות

א. צריך להיות בערב חג השבועות, הוספה מיוחדת בנתינת הצדקה³², ועד שנתינת הצדקה ביום זה תהי' באופן של פתיחה חדשה, דעל ידי פתיחה זו נעשה

26 משיחות ש"פ במדבר תשמ"ט – התועדויות ע' 226: "בעמדנו בשבת שלפני עצרת, ערב ר"ח סיון, שממנו נכנסים תיכף לר"ח סיון וכו'". ראה גם מאמר אנכי ה' אלקיך, תשמ"ט – התועדויות ע' 253.

27 שיחות ר"ח סיון, ליל ומוצאי סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 390-1.

28 משיחות ש"פ במדבר, ה' סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 410: "נוסף להתאספות עתה בעצרת נשים".

29 שם: "ומה טוב – שיעשו זאת במשך השבת, לפני כניסת "זמן מתן תורתנו"."

30 שם: "יש לעורר גם אודות פעולת הנשים בהכנות למתן תורה, ואדרבה, בנוגע לנשים מודגשת יותר ההכנה למתן תורה – כמ"ש כה תאמר לבית יעקב, "אלו הנשים", ואיכ"כ "ותגיד לבני ישראל", האנשים". ושמ' ע' 411: "[לאחרי תפלת מנחה הכריזו אודות כינוס של הנשים במשך השבת ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: יה"ר שיהי' בהצלחה רבה ומופלגה, וכאמור, שיעפל גם על האנשים]".

31 משיחת כ"ד אייר – לנשי חב"ד תשנ" – התועדויות ע' 229: "ומבקשים מהקב"ה שתיכף ומיד יוציא את כל בני ישראל, כל אחד ואחת מישראל, כל משפחה ומשפחה, וכל ישראל, מהגלות אל הגאולה... ויש להוסיף שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלימוד התורה בעיני הגאולה וביהמ"ק, אשר, הלימוד בעינים אלו ממחר ומזרז עוד יותר קיומן בפועל ממש וכו'".

32 מאמר ד"ה אנכי ה' אלקיך, תשמ"ט – התועדויות ע' 255: "דזה שבכל שנה צריך להוסיף בההכנות למתן וקבלת התורה, נכלל בזה גם הוספה בג' העמודים שעליהם העולם עומד, תורה עבודה וגמ"ח. ובפרט בצדקה וכו'".

ההתאחדות עם רבים מבני ישראל שבשאר שכונות), ובפרט על ידי אמירת [וחלוקת⁴⁵] דברי תורה ("פיקודי ה' ישרים משמחי לב"), נגלה דתורה ופנימיות התורה⁴⁶.

ב. אף שביום טוב צריך לשמוח עם בני ביתו, וכן עם האורחים שמזמין לביתו, שאינו יכול להניחם ולילך למקום אחר⁴⁷, הרי בודאי שיכולים לסדר ההליכה לבתי-כנסיות באופן שלא יגרע משמחת יום טוב והכנסת אורחים, כפשוט⁴⁸.

כשערב שבועות חל בשבת

[ח. בקשר לערב שבועות שחל בשבת, קביעות שנה זו – סיפר כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו סיפור שנתפרסם ונדפס ב"היום יום" (ב' סיון) וז"ל⁴⁹:

"בשנת תקפ"ט חל ש"פ במדבר ה' בסיון. קודם הדלקת נרות של שבת אמר הצ"צ מאמר שאו את ראש ג' אבותם, פי' שאו כפי' הראב"ע מענין כי תשא את ראש. וביאור הענין שעי' עבודת הארת הנשמה שבגוף, נעשה עלי' בראש ועצם הנשמה כמו שהיא למעלה והסביר כמה פסוקים ומאמרי זוהר ומדרש. בשבת בצהרים אמר רבינו הדרוש וארשתין לי לעולם וביאורו שנדפסו בלקו"ת. ביום א' דחה"ש אמר רבינו הדרוש וספרתם לכם וביאורו שנדפסו בלקו"ת, ביום השני דחה"ש בסעודת יו"ט אמר רבינו את הדרוש והחכמה מאין תמצא, והוא ביאור השני בענין תספרו חמישים יום הנדפס בלקו"ת."

– שבדור האחרון במיוחד, פעלו וחידישו ("האט מען אויפגעטאן") שכבר בשמיני עצרת נמצאים בשמחה גדולה ביותר, ובפרט מוקשרים זאת עם הציגאה לתהלוכות, גם מלשון הליכה והוספה "מחיל אל חיל". וכפי שהלכו גם בשנה זו לכמה וכמה מקומות, עכ"פ לג' מקומות, ושם שימוחו רבים מישראל. וכמ"ש אדמו"ר הזקן בסידורו קודם הקפות "וגם כי עשה כן בבהכ"נ שלו אם הולך לבהכ"ס אחר שלא גמרו יונן וישמח ז"כ עמהם".

(45) יום ב' ד'חג השבועות תש"נ – התועדויות ע' 288: "ויש להוסיף, שהעבודה עם הרגל ישנה גם בחג השבועות עצמו – ולדוגמא: הריקוד עם הרגל מצד שמחת יו"ט, וכן ההליכה ברגל לבתי-כנסיות כדי לשמח יהודים בשמחת יו"ט, כולל גם ע"י אמירת (וחלוקת) דברי תורה מעניגה דיומא, התעוררות ע"ד לימוד התורה, חינוך ע"פ התורה, וכיו"ב".

וראה ראשי בדורים אחרון של פסח, תנש"א: "ובזה מיתוסף על ידי זה – שמבלי הבט על הענין ד'עונג יו"ט היו כמה וכמה שכתנו את רגליהם ללכת לשמח בליל אחרון של פסח את בני ישראל, ודוקא לבתי כנסיות ובתי מדרשות. ועל ידי ששימוחו את האנשים בעזרת אנשים, פעלו גם בנשים שבעזרת נשים, כולל גם הטף שביניהם. ובמיוחד שקישרו זאת עם דברי תורה [בכתב או בעל פה] שעליהם נאמר "משמחי לב".

(46) אחרון של פסח תנש"א הערה הראשונה – התועדויות ע' 29.

(47) יום ב' ד'חג השבועות תש"נ – התועדויות ע' 288: "שהרי זה היפך הענין דהכנסת אורחים שגדולה מהקבלת פני השכינה".

(48) יום ב' ד'חג השבועות תש"נ – התועדויות ע' 288.

(49) שיחת ר"ח סיון, ליל ומוצאי סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 387.

ד. "יישור-כח על פירסום והדפסת התיקון-טעות בסיום ספר יצירה שאומרים ב"תיקון ליל שבועות"⁵⁰, אשר, בליל שבועות יוכלו לטלטל ולהביא "תיקון ליל שבועות" המודפס (ביחד עם התיקון-טעות הנ"ל) לבית-הכנסת⁴⁰.

ה. לנצל⁴¹ את השעות שנותרו עד לאמירת תיקון ליל שבועות – לעורר ולפעול על כל אחד ואחד (שיכולים להגיע אליו) שאמירת תיקון תהי' באופן הראוי, כאילו מקבלה עתה מהר סיני, "מה להלן באימה ובריאה כו' אף כאן כו"⁴².

ו. [הנ"ל הוא] על ידי זה שמסבירים לו (בסגנון המובן לו) טעם הדבר – שהרי, "אימה ויראה כו" לא נעשים על ידי תנועות חיצוניות, לנענע את עצמו אנה ואנה כו', כי אם ע"י רגש הלב, כתוצאה מההבנה בשכל – שברגע זה ממש הקב"ה קורא ושונה כנגדו⁴³!

ז. כאשר מדובר אודות פעולה על הזולת יש להזדרז ביותר, שאם לא יזדרז לפעול עליו מייד, מי יודע אם יפגשוהו עוד הפעם לפני אמירת התיקון, ואפילו אם יפגשוהו אולי לא יהי' לו פנאי לשמוע את דבריו⁴⁴.

תהלוכה

א. כנהוג מכמה וכמה שנים שביום טוב הולכים לבקר בני ישראל שבבתי-כנסיות ובתי מדרשות בכמה וכמה שכונות⁴⁵, כדי להוסיף בשמחת החג (על ידי

הוא אמר את כל התיקון מתחילתו ועד סופו".

(39) ש"פ במדבר תשמ"ח התועדויות ע' 409: "וכאן המקום לתת ישר-כח על... ביחד עם פירסום ההוראות ע"ד תניית צרכי החג, והבאת הילדים לבית-הכנסת וכיו".

וראה ר"ד שם: "וכאן המקום לעורר אודות התיקון בתיקונים לסיים בג' דברים טובים, וכמ"כ להוסיף את שלשת האהבות בסיום זוהר המובא בתיקון, כמדובר בזה בהתועדויות שלפני⁴⁶". התיקון לטעות דפוס הנ"ל נדפס בסוף הקונטרס.

(40) שם: "ובפרט שזהו ע"ד ז"א וכל נפש", מאכל רוחני לנפש".

(41) משיחת ש"פ במדבר, ה' סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 404: "ובנוגע לפועל: בעמדנו שעות ספורות לפני "זמן מתן תורתנו", יש לעורר עוה"פ אודות ההכנה למ"ת, לכל ראש – ע"י לימוד התורה כדבעי, "מה להלן כו', אף כאן כו'", כאילו קבלה היום מהר סיני, החל מאמירת "תיקון ליל שבועות" באופן האמור.

ובהדגשה – לא רק בנוגע לעצמו, אלא גם בנוגע לפעולה על הזולת, כלומר, כשם שצריכים להשתדל שיהיו לו כל צרכי החג, אכילה ושתי' כו', באופן של הרחבה, ובפרט ש"הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם", "שישמוח בו במאכל ובמשתה", כמו כן צריכים להשתדל שיהיו לו צרכי החג הרוחניים, ולכל לראש – ההכנה המתאימה לקבלת התורה. ולכן, יש לנצל את זכו".

(42) שם ע' 405.

(43) שם ע' 405: "כי בנוגע לעצמו יש לו עדיין פנאי לפעול ענין זה מכיון שנשארו כמה שעות עד לאמירת התיקון, אבל בנוגע להזולת וכיו".

(44) שם שמתח תורה תשנ"ב – שיחות קודש ע' 210: "וכמדובר לעיל

יג. בפשטות: כל אחד ואחד יתבונן מחדש בשיעורים שלו בלימוד התורה – ולקבל על עצמו החלטות חדשות להוסיף בלימוד התורה, ובפרט – לימוד התורה בהבנה והשגה (שזהו עיקר בלימוד תורה שבעל פה)⁵⁸.

יד. [בהנ"ל נכלל] הן אנשים, והן נשים (בנוגע להלכות הצריכות להן כו': כל מצות עשה שאין הזמן גרמא וכל מצות לא תעשה של תורה ושל דברי סופרים וכו'), והן טף – היות שלכל אחד ואחת נתן הקב"ה שכל [ובפרט ל"עם חכם ונבון"], שייך אצלו הבנה והשגה בתורה – כל אחד לפי שכלו והשגתו⁵⁹.

טו. [בהנ"ל] פרטיות [יותר] הוספה בכמות ובאיכות בכל שיעורי תורה – הן שיעורים הקבועים, ועוד ועיקר – להוסיף שיעורים חדשים בתורה [שבזה יש להאדם יותר תענוג וחיות, יותר מב"דיטגמא ישנה"]⁶⁰.

טז. לכל לראש – להתחזק בשמירת השיעורים הכלליים השווים לכל נפש, כמו: השיעורים בחומש תהלים ותנאי (ראה להלן אות כ' ואילך), וכן השיעורים במשנה תורה להרמב"ם כהמנהג שנתפשט ללמוד ג' פרקים בכל יום, וכיוצא בזה⁶¹.

יז. אף על פי שבהלימוד דג' פרקים ליום אי אפשר ללמוד כל השיעור בעיון המתאים, ילמדו על כל פנים הלכה אחת (וכו"ב) בעיון והעמקה, כולל גם הלימוד וההוראה ב"לתקן הדעות", כמדובר כמה פעמים⁶².

יח. והן השיעורים הפרטיים דכל חד וחד לפום שיעורא דילי, "כדת הניתנה לכל אחד ואחד בהלכות תלמוד תורה", ובמיוחד – להתחזק ולהוסיף בלימוד שיעורי תורה ברבים ובציבור⁶³.

יט. ועיקר להוסיף בקביעות עתים לתורה יותר

ט. בבוא קביעות כזו, ששבת פ' במדבר חל בה' סיון – "הימים האלה נזכרים ונעשים" – כדאי ונכון לחזור וללמוד דרושים אלו⁵⁰ בזמניהם, החל מהמאמר שאו את ראש גו' אבותם, שזמן אמירתו הי' "קודם הדלקת נרות של שבת"⁵¹.

י. ["ללמוד עכ"פ שורות אחדות, תוכן ונקודות הענין" וכו']⁵², ובודאי ילמדו גם הדרושים בלקו"ת בלשון הרב, ובאופן דאיותיות מחכימות⁵³. והעיקר, שהלימוד יהי' "אדעתא דנפשי", ופשיטא, לימוד המביא לידי מעשה⁵⁴.

להתחזק בשיעורי תורה⁵⁵

יא. ב"האי יומא" [=בחג השבועות] (ולאחרי הדימים שלפני זה) מקבל כל אחד ואחד כוחות חדשים להוסיף, ויתירה מזו – להתחיל פתיחה חדשה שהזמן הבא, וכל השנה תהי' "שנת תורה" – באופן נעלה, נעלה יותר מכפי שהי' עד עתה⁵⁶.

יב. אף על פי שישנם כבר קביעות עתים לתורה – הרי מכיון שבכל שנה ניתוסף "האי יומא" חדש דזמן מתן תורתנו (נוסף על זה שבכל יום יהיו בעיניך חדשים) – צריך להעריך עצמו מחדש לפי מעמדו ומצבו עכשיו, לפי המצב החדש – להוסיף בכל שיעורי התורה, יותר מכפי רגילותו עד עתה⁵⁷.

50) משיחת ש"פ במדבר, ה' סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 396: "סיפור והוראה של נשיא הדור, מהוה התעוררות והארה כו' לכל בני הדור, ובנדו"ד, שבבוא קביעות כזו... ואני המתחיל – שעמדנו "בשבת בצהרים", יש לחזור על "הדרוש וארשתך לי לעולם" (וכ"כ אמר מאמר ד"ה וארשתך לי לעולם)".

51) שיחות ר"ח סיון, ליל ומוצאי ג' סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 388: "כדאי ונכון לחזור וללמוד מאמרים אלו בזמניהם, החל מהמאמר שאו... ובמילא, בזמן זה נעשה הענין ד"נזכרים ונעשים".

52) ראה שיחת יום ב' דחג השבועות תשמ"ח – התועדויות ע' 426: "יש לחזור על דרושים הנ"ל, עכ"פ תוכן ונקודות הענין". וראה משיחת ש"פ במדבר, ה' סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 388: "ויהי'... לקיים את ה"נזכרים ונעשים" בנוגע ללימוד דרושים הנ"ל (עכ"פ חלקם) בזמניהם", וראה שם ע' 396: "עכ"פ שורות אחדות, עד לתוכן ונקודה שכוללת כל הדרוש".

53) יום ב' דחג השבועות תשמ"ח – התועדויות ע' 426.

54) שיחת ר"ח סיון, ליל ומוצאי ג' סיון תשמ"ח – התועדויות ע' 388. 55) ראה שיחת יום ב' דחג השבועות (התועדויות א') תשמ"ט – התועדויות ע' 270: "...ונתנית-כח מיוחדת ותוקף מיוחד כשמקבלים ההחלטות טובות בזה בזמן מתן תורתנו". ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ש"ח"ה הוא עת רצון מלמעלה... זמן המוכשר לעשות הכל לטובת לימוד התורה... באין מפריע משטן המקטרג כו', כיון ש"השי"ת מטריד את המקטרג כו'".

56) יום ב' דחג השבועות תשמ"ט – התועדויות ע' 280.

57) שם ע' 281: "ובפרט שהקב"ה הוסיף לו ימים ושנים חדשים, מתוך בריאות הנכונה, ומסיר ממנו כל הבלבולים שיכולים להפריע למנוחת הנפש ומנוחת הגוף להתמסר ולהצליח כדבעי בלימוד התורה וקיום המצות

– מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה – במילא צריך לנצל את הזמן להוסיף בלימוד התורה.

וע"י ההחלטות גופא – שה' יראה ללבב – מוסיף הקב"ה עוד יותר בברכותיו בבני חי ומוזני ירוחי, בבריאות הגוף ובבריאות הנשמה [ויוצאים י"ח כל הענינים ד"ורפא ירפא" וכו"ב ע"י לימוד ענינים אלו בתורה, ע"ד – הלכות דיעות להרמב"ם, ובפרט בהענינים הקשורים עם הדברים הצריכים תיקון אצלן].

58) יום ב' דחג השבועות תשמ"ט – התועדויות ע' 281.

59) שם ע' 281: "היות שלכא"א נתן הקב"ה שכל [ובפרט ל"עם חכם ונבון"]".

60) שם.

61) יום ב' דחג השבועות תש"נ – התועדויות ע' 274.

62) משיחת יום ב' דחג השבועות – התועדויות ב' תשמ"ט – התועדויות ע' 296.

63) יום ב' דחג השבועות תש"נ – התועדויות ע' 274-5: "כידוע גודל העילוי ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה" ת"ת דרבי".

כג. ההוספה בלימוד שיעורי חת"ת תהי' (נוסף על ההוספה בדיוק שמירת לימוד שיעורים אלה, ובהתלהבות וחיות – גם) בתוספת **הבנה והשגה**, ביתר התמסרות (בשימת-לב מיוחדת) להלימוד והבנת הלימוד, בחב"ד שבשכל [ומוסיף והולך בהעיון והעמקה]⁶⁹, ופשיטא – לא רק מעשה האמירה בפה, "עקימת שפתי הוי מעשה"⁷⁰⁷¹.

כב. גם אלה שלא (מדויקים, או לא) שומרים שיעורי חת"ת מאיזה סיבה שתהי', ואפילו אלה שעד עתה לא ידעו אודות שיעורי חת"ת (או גודל החשיבות דשיעורי חת"ת) – יתחילו לשמור שיעורי חת"ת מחג השבועות זה⁷².

כג. יש לזרז ולעורר אודות לימוד שיעורי חת"ת ע"י הפירסום בכל מקום האפשרי⁷³ – הן בנוגע לחומש, "אין מקרא יוצא מידי פשוט", הן בנוגע לתהלים [אפילו שמצד סרדתו אינו אומרם מתוך עיון ולימוד]⁷⁴ והן בנוגע לתניא⁷⁵.

דרישת השעה – שיעור תורה

כד. על של פועל באתי – להציע הצעה שהזמן גרמא, **צו ודרישת השעה** (בהדגשה יתירה כשנמצאים בסוף זמן הגלות ובסמיכות ממש לביאת משיח צדקנו)⁷⁶

69 יום ב' דחג השבועות (התועדות א') תשמ"ט – התועדות ע' 270: "נוסף על ההשתדלות והדיוק בלימוד שיעורים אלו בכל יום ויום, צריך להיות השתדלות מיוחדת להוסיף בהבנה והשגה בלימוד שיעורים אלו, אשר, לפעמים יכול להיות שמצד קוצר המשיג, או מפני שעסוק בענין שהזמן גרמא, ובכללות, בעשיית דירה לו ית' בתחתונים, חסר בהבנה והשגה בלימוד שיעורים אלו, וסוככים על הלימוד בהבנה והשגה בשאר שיעורי תורה (או שסומכים על הלימוד דשיעורים אלו עצמם בהבנה והשגה – בשאר ימים), ולכן, יש לעורר במיוחד אודות שימת-לב מיוחדת על ההבנה וההשגה גם בלימוד שיעורים אלו, ובאופן דמוסיף והולך בהעיון והעמקה כו'". וראה גם יום ב' דחג השבועות – התועדות ב' תשמ"ט – התועדות ע' 296.

70 יום ב' דחג השבועות (התועדות א') תשמ"ט שם הערה 55.
71 משיחות חג השבועות תשמ"ט – התועדות ע' 281-2.
72 יום ב' דחג השבועות תש"נ – התועדות ע' 291: "ויש להוסיף בהדגשת החשיבות ללימוד שיעורי חת"ת – שבזמנו זה מוכרח הדבר גם מצד מצב העולם ומצב בני וכו'".

73 שם ע' 291.
74 שם ע' 292: "אמירת תהלים, אמירה בפה, עקימת שפתי הוי מעשה [בהערה 83: אפילו בימים שמצד גודל סרדתו ("אנוס" ע"פ שו"ע) אינו יכול לאמרם מתוך עיון ולימוד, כי אם באופן של אמירה בחפזו]".

75 שם ע' 292: "אמור, החל מחג שבועות זה, אשר, עם היות שאוהזין באמצע ענין, באמצע השבוע (בשיעורי חומש), באמצע החודש (בשיעורי תהלים), ובאמצע השנה (בשיעורי תניא שמתחילים מ"ט כסלו), מ"מ כיון שבזמן מתן תורתנו" נעשה חידוש בכללות הענין דמתן תורה, הרי זה הזמן המתאים להחלטה תקיפה ביתר שאת וביתר עוז לחזק ולחדש הלימוד דשיעורי חת"ת".

76 יום ב' דחג השבועות תש"נ – התועדות ע' 276: "...נוסף לכך שישנם רבים מישראל, אנשים נשים וטף, שמעמדם ומצבם בלימוד התורה

מ"שיעורא דילי" (לפנים משורת הדין) היינו, נוסף לכך שמנצל כל רגע פנוי ללימוד התורה, "לוקח" גם מהזמן שעוסק בעניני הרשות ע"פ התורה ומקדישו ללימוד התורה"⁶⁴.

כ. ויתירה מזה, ש"לוקח" גם מהזמן שעוסק בעניני קדושה ומצוה (במצוה שאין זמנה עובר ויכולה להעשות ע"י אחרים) ומקדישו ללימוד התורה שהוא למעלה מכל המצוות⁶⁵.

כא. ותלמוד גדול שמביא לידי מעשה – ההוספה החדשה בלימוד התורה מוסיפה גם בקיום המצוות בהידור, וגם – בהעבודה דבכל דרכי דעהו וכל מעשיך יהיו לשם שמים, כולל ובמיוחד – הוספה בנתינת הצדקה⁶⁶.

שיעורי חת"ת

כב. "בזמן מתן תורתנו" שנעשה חידוש בכללות הענין דמתן תורה, הרי זה הזמן המתאים להחלטה תקיפה ביתר שאת ויתר עוז לחזק ולחדש הלימוד דשיעורי חת"ת [השייכים במיוחד לחג השבועות]⁶⁷⁶⁸.

64 שם ע' 274-5. וראה יום ב' דחג השבועות תשמ"ט – התועדות ב' – התועדות ע' 295-6: "בהמשך להמדובר לעיל אודות ההוספה בקביעות עתים לתורה – יכול לבוא ולטעון שבענין זה מתנהג רק כפי המתחייב ע"פ שלחן ערוך, ולא לפנים משורת הדין, מדת חסידות, כיון שרוצה להוסיף יותר בעניני המסחר, באמור, שכשיירוי יותר ויכל להוסיף בנתינת הצדקה.

אבן-הבחון לידע אם כוונתו בשביל ההוספה בנתינת הצדקה היא בטרתה, או שכוונתו היא להעשירות שלו, היא – כשרואים אופן התעסקותו בעניני המסחר, שעושה רק המוטל עליו מצד הצייון "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", לעשות כלי לברכתו של הקב"ה, וסומך על ברכתו של הקב"ה, ובמילא, מקדיש זמנו הפנוי ללימוד התורה כו', ולא להיפוך, שמונה בתחבולות דעניני המסחר וכיו"ב, ובנוגע לעצמו מתנהג רק ע"פ החיוב השו"ע, כולל גם שמוצא היתר ע"פ שו"ע להסיר את זקנו, בה שעה ששעירות הוקן הם כנגד י"ג תיקוני דיקאן שעל ידם נמשכים י"ג דרכים וצינורות לברכתו של הקב"ה לעשירות בנשמיית" ושמ יום ב' דחג השבועות תשמ"ט – התועדות ע' 283: "ועד"ז בענינו: בחשבון הנפש בנוגע למצוה בקביעות עתים לתורה – צריך להתחשב ב"הוצאה להחמיר על עצמו – הרי זה משובח", ועד"ז יתוסף בברכת הקב"ה בכל הענינים שלו".

65 יום ב' דחג השבועות תש"נ שם ע' 275.
66 יום ב' דחג השבועות תשמ"ט – התועדות ע' 282: "...בנתינת הצדקה, הקשורה עם תורה במיוחד . . כמדובר עבר חג השבועות, כהכנה לזמן מתן תורתנו".

67 ראה יום ב' דחג השבועות תשמ"ט – התועדות ע' 281: "שיעורי חת"ת [חומש תהלים תניא (ע"פ תקנת כ"ק מו"ח אדמו"ר)] – השייכים במיוחד לחג השבועות הקשור במיוחד עם שלוש רועי ישראל: משה רבינו – זמן מתן תורתנו, דוד המלך והבעש"ט שיום ההילולא שלהם הוא בעצרת: חומש – קשור עם משה רבינו, שקבל תורה מסיני; תהלים – ספר דוד נעים וזמירות ישראל; תניא – תושב"כ דחסידות, המבאר בחב"ד שבשכל תורת החסידות של הבעש"ט".

68 משיחות יום ב' דחג השבועות תש"נ – התועדות ע' 292.

ובודאי יפרסמו הדברים בכל מקום ומקום:⁷⁷

למעלה⁸³.

מורי צדק (חג המצות)⁸⁴

ל. דבר נכון ביותר, שהרבנים "מורי צדק" שנמצאים כאן לרגל חג השבועות⁸⁵, יעשו אסיפה ויתדברו יחד אודות השאלות והעניינים העומדות על הפרק⁸⁶, שהתדברות פנים אל פנים יש לזה תוקף רב יותר מעל ידי מכתבים⁸⁷.

לא. התדברות זו נוגעת במיוחד בדורנו זה ודורות האחרונים בכלל, כאשר ניתוספו שאלות וספיקות חדשות לאור ההתפתחויות והחידושים שנעשו בעולם ובמקום ומצב דבני ישראל, שלא היו במציאות בזמן

כה. נוסף על השיעורים בתורה שלומד כל או"א בעצמו – יקיים כאו"א ההוראה דדבר משנה "והעמידו תלמידים הרבה", עי"ז שייסד שיעור בתורה **ללמד לאחרים**, ומה טוב – ללמד לעשרה מישאל, ועד לתלמידים הרבה⁷⁹⁸.

כו. ולהדגיש שענין זה שייך לכל אחד ואחת מישאל, האנשים והנשים, שהחובב דלימוד התורה שייך גם לנשים⁷⁸, ולכן צריכה כל אחת ואחת להשתדל לייסד שיעור בתורה **ללמד לנשים אחרות**⁷⁹, ומה טוב – לעשר נשים⁸⁰.

כז. על דרך זה [הנ"ל] בנוגע לטף – שכל⁸⁰² ילד יולדה ישתדל לייסד שיעור **ללמד לילדים אחרים** עניני התורה שלמד בעצמו, ובפרט שמטבע הקטנים שאוהבים וחפצים להשפיע על ילדים אחרים, וצריכים לנצל טבע זה ללימוד התורה⁸¹.

כח. כדי להוסיף עידוד וזירוז בקיום הצעה הנ"ל – כדאי ונכון שכל אחד ואחת יודיע לרב שלו, רב ומורה הוראה, מורה-צדק, וכי"ב על פעולותיו ביסוד שיעורי תורה לרבים⁸².

כט. אלה הרוצים – ישלחו הדו"ח ע"ג פתקא לכאן, לד' אמונתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, על מנת להביא ולהניח הפתקאות על הציון שלו וישאירם שם, עד שיעלו בלהב השמימה שע"ז יגרמו נחת-רוח

כט. אלה הרוצים – ישלחו הדו"ח ע"ג פתקא לכאן, לד' אמונתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, על מנת להביא ולהניח הפתקאות על הציון שלו וישאירם שם, עד שיעלו בלהב השמימה שע"ז יגרמו נחת-רוח

לעת-עתה הוא בבחי' "אחר" ר"ל, ולכן ישנו חוב קדוש להביא למעמד ומצב של "בן" (בגלוי) ע"י לימוד תורתו של הקב"ה, ניתוסף הדגשה יתירה צו ודרישת השעה – כשנמצאים בסוף זמן הגלות ובסמיכות ממש לביאת משיח צדקנו וכו".

77) יום ב' דחג השבועות תש"נ – התעודות ע' 275.
78) תש"נ שם: "בהלכות הצריכות להן (שבזה נכלל גם החובב דלימוד פנימיות התורה בעניני אמונת ה', אהבת ויראתו כו', "ששה מצוות שחיובן תמידיות")".
79) שם: "וכבר נהגו נשי ישראל בדורות שלפנינו (וביתר שאת בדורנו זה) להתאסף וללמוד תורה ברבים (ורואים במוחש גודל ההצלחה דשיעורי תורה ברבים לנשים, הן בנוגע להנשים עצמן, והן בנוגע לפעולתן בכל בני הבית), ולכן, נוסף על החיזוק וההוספה בהשתתפות דכל אחת ואחת בשיעורים אלה, צריכה כל אחת ואחת וכו".

80) שם. ובהערה 97: "ואף שהעילוי דעשרה מישאל בנוגע לאמירת דבר שבקדושה הוא באנשים אחרי-בר-מצוה – יש לומר שגם בנשים וקטנים יש עילוי מיוחד **בעשרה**, מצד המעלה שבמספר עשר, "העשרה" הי' קודש", הקשר עם עשר ספירות וכו'. ועצ"ע".
81) תש"נ שם ע' 276: "שנוסף על לימודיהם בחדרים ובשיבות קטנות ישתדל כל ילד יולדה וכו".
82) תש"נ שם ע' 277.

83) תש"נ שם. [אנכדובר כמ"פ שאין צורך באישור בכתב, כיון ש"חזקה" על בית הדואר שמביא המכתבים לתעודתם, ו"חזקה" יותר מג' פעמים בעבר שלאח"ז מביאים ומניחים אותם על הציון הקי]. וישאירם שם, ברשותו של בעל הציון, ועד שיעלו בלהב השמימה, שע"ז יגרמו נחת-רוח למעלה, ובדאי שבעל הציון, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, יעורר רחמים שיתוסף עוד יותר בברכותיו של הקב"ה.

84) תש"נ שם ע' 278: "חג השבועות נקרא בליובאוויטש (ע"ד הצחות) בשם "חג המצות", כיון שאז היו באים הרבנים – המורי צדק (ר"ת מ"צ) – לחגוג את החג אצל הרבי [כ"ק אדמו"ר (מהרש"ב) נ"ע, ואח"כ אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר], ומסתמא כן היתה ההנהגה עוד קודם – אצל כ"ק אדמו"ר מהר"ש ואצל הצמח צדק]. לחג הפסח לא היו הרבנים יכולים לעזוב את קהלתם, משום שאז צריכים להיות על אתר בכדי לענות על ריבוי השאלות הקשורות לפסח. . . עד"ז בחג הסוכות – ישנה ריבוי דינים וכו".

85) תש"נ שם ע' 280: "עפ"י מובנת השייכות ד"חג המצות" – הרבנים "מורי צדק" – עם "זמן מתן תורתנו", כשבני קבלו את התורה מחדש. . . (ובני' בכלל ו) רבנים בפרט מקבלים כח להיות "מורי צדק" ("מצוות"), להורות ולתת הוראות ודיני צדק דתורה, צדק עם כל הפירושים הנ"ל: (צדק ו) יושר, צדקה, וחסד – לפנים משורת הדין. ובה מקבלים הרבנים תוספת כח ע"ז שהם באים "זמן מתן תורתנו", "חג המצות", "לליובאוויטש" לרבם, ובנדו"ד – בהמקום (בית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים) דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו עבד עבודתו הק' במשך עשר שנים האחרונות שלו בחיים חיותו בעלמא דין, וקדושה לא זזה ממקומה, ואדרבה – מוסיף והולך ואור, בהעבודה דפעולות כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ע"י תלמידיו ותלמידיו תלמידיו וכו'.

ע"י חגיגת "זמן מתן תורתנו" ב"ליובאוויטש", בהד' אמות דמקום הפצת התורה והפצת המעיינות חוצה, שבו לומדים וחוזרים את התורה דרבותינו נשיאנו, ובמיוחד בתורת החסידות – הרי זה מוסיף כח מיוחד בכל עניני התורה, כולל ובמיוחד – בהענין ד"מורי צדק", עד צדק באופן דמדת חסידות (לפנים משורת הדין), בהיות מיוסד וחודר עם התורה וההדרה דרבותינו נשיאנו בתורת החסידות, מאור שבתורה".
86) שם ע' 281: "ובכללותו" להיות "מורי צדק" הראויים לשמם ולהורות לבני' את דרך הצדק עד שיעלו בכל יהודי להיות "מורה צדק" בחייו הפרטיים ובהנהגתו הפרטית; ולכן ישנה תניית-כח מיוחדת מצד שהזמן גרמא – "זמן מתן תורתנו", והמקום גרמא – הד' אמות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו".

87) תש"נ שם: "בין המעלות בפועל שישנן בכך שרבנים "מורי צדק" מתאספים ביחד במקום אחד, הוא – שזה נתון אפשרות להתדבר פנים אל פנים ולברר שאלות וספיקות שונות העומדות על הפרק, בכדי שיוכילו למלא יותר טוב את תפקידם בתור "מורי צדק", שההתדברות פנים אל פנים יש לה תוקף רב יותר ויש בזה יותר הצלחה מבשעה שמתדברים ע"י מכתבים ושילוחים וכי"ב (כשכל רב נמצא במקומו – בשאר ימות השנה), וכפי שרואים בפועל".

חיבור השולחן ערוך⁸⁸.

ב. להשלים, גם מלשון שלימות⁹⁷, כל עניני העבודה ד"זמן מתן תורתנו", ולכל ראש – בנוגע ללימוד התורה, הן בנוגע להבנה והשגה בתורה, והן בנוגע להדגשת ענין המעשה (ואדרבה – באופן דהקדמת נעשה לנשמע), לימוד המביא לידי מעשה, בחי היום-יום⁹⁸.

ג. להתחזק ולהוסיף [עז באופן של חידוש⁹⁹] בלימוד התורה, החל משיעורי חת"ת, שיעורי הרמב"ם, וכן בכל שאר שיעורים וקביעות עתים לתורה, הן בנגלה דתורה והן בפנימיות התורה [באופן של הבנה והשגה בחב"ד¹⁰⁰]¹⁰¹.

ד. כולל ובמיוחד – להוסיף בהפצת התורה ובהפצת המעיינות חוצה [במיוחד בג' ימים לפני ט"ו סיון שנחשבים למציאות אחת, ראה לקמן טו סיון¹⁰²]¹⁰³. וכן להוסיף בכללות הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל¹⁰⁴.

העלוינים ואת התחתונים ולא בחר בכלום כי אם בישראל עמו... לקרבים אליו בקירוב ויחוד אמיתי בהתקשרות הנפש ממש בבחי' נשיקין פה לפה לדבר דבר ה' זו הלכה ואתדבקות רוחא ברוחא היא השגת התורה וידעת רצונו וחכמתו כדולא חד ממש" (כמ"ש רבינו הזקן בספר התניא) בודאי יוסיף וכו'.

(97) וראה שיחת ליל י"ב סיון תשמ"ט – התועדויות ע' 313: "ובזה גופא – לא רק "תשלומין" כפשוטו, שאם ה' איזה חסרון בעניני העבודה ד"זמן מתן תורתנו" יכולים וצריכים להשלים את החסרון, אלא גם "תשלומין" מאלפך חכמה ואלפך בינה", כולל גם (החיבור דחכמה ובינה באופן של שלימות).

(98) משיחת ש"פ נשא תשמ"ח – התועדויות ע' 469.

(99) ט' סיון – בעת ה"יחידות" תנש"א – התועדויות ע' 303: "בבואנו מ"זמן מתן תורתנו" שבו נעשה חידוש בכללות הענין דמ"ת, וניתנים לכא"א מ ישראל כחות מחודשים בכל הקשור לקבלת התורה – צריך כא"א מ ישראל להוסיף עוד יותר בלימוד התורה, הן נגלה דתורה והן נסתר דתורה (כשם שבמ"ת ה' הגילוי דמעשה מרכבה), עד להוספה באופן של חידוש, ועד לחידוש ממש וכו'.

(100) שם ע' 304: "הדגשה מיוחדת בנוגע להוספה בנסתר דתורה (מעשה מרכבה שנתגלה במ"ת) – שצריך להיות (א) באופן של אולפא (כמודגש באל"ף ד"אנכי" וללימוד בהבנה והשגה, ובאופן ד"כפליים לתושב". "אלפך חכמה ואלפך בינה", כולל גם (החיבור דחכמה ובינה ע"י ה)דעת ג' המוחין חב"ד, כמודגש בתורת חסידות חב"ד שנתגלתה ונתבארה ע"י רבינו הזקן, המקבל האמיתי של הבעש"ט, שיום ההילולא שלו בחג השבועות וכו'".

(101) שיחת ליל י"ב סיון תשמ"ט – התועדויות ע' 323: "יש לנצל את יום האחרון מימי התשלומין ד"זמן מתן תורתנו" (כולל גם ההכנה לחמשה עשר בחודש שבו קיימא סירהא דירחא תליתא באשלמותא) לקבל החלטות טובות ולקיימם תיכף בפועל ממש – להתחזק ולהוסיף וכו'".

(102) ראה שיחת ליל י"ב סיון תשמ"ט – התועדויות ע' 313: "לאחרי ג' ימים שנחשבים למציאות אחת – באים לחמשה עשר בסיון... ולכן, הרי זה הזמן המתאים לעורר אודות התשלמה והשלימות בכל הקשור ל"זמן מתן תורתנו", החל מהוספה בקביעות עתים לתורה ע"י כא"א מ ישראל, כולל גם בנוגע לפנימיות התורה, נשמתא דאורייתא".

(103) ט' סיון – בעת ה"יחידות" תנש"א – התועדויות ע' 304: (ב) באופן ד"פסו מעיינותיך חוצה", שע"ז אתי מור דא מלכא משיחא, דוד – שיום ההילולא שלו בחג השבועות וכו'".

(104) שיחת ליל י"ב סיון תשמ"ט – התועדויות ע' 323.

לב. וכן בגלל ירידת הדורות וחושך הגלות – ניתוספו גם שאלות חדשות בעניני רפואת הנפש [במיוחד שמתקרבים לימי הקיץ⁸⁹], שעליהם צריכים הרבנים להיות "מורה צדק", ולהורות הוראות בזה על פי דיני התורה⁹⁰.

מוצאי החג ואיסרו

לג. [בתש"נ אמר:] בהמשך להתועדויות זו שמתקיימת ב"זמן מתן תורתנו" – כדאי ונכון שיערכו התועדויות חסידית נוספת בעלת ריבוי משתתפים גם במוצאי יום טוב, כדי להוסיף בהדגשת גודל השמחה ד"האי יומא דקא גרים⁹¹.

לד. ב"יום טובו", "שבו ביום היו מקריבין עולות ראי' שלא היו יכולין להקריב ביו"ט עצמו" מממונו⁹², צריך להוסיף על כל פנים בנתינת הצדקה מממונו, בזמן הזה, שלא יכולים להקריב הקרבנות בפועל⁹³.

ימי התשלומין

א. כל ימי התשלומין⁹⁴ (עד י"ב סיון⁹⁵) – מוסוגל[ים] ביותר לקבל החלטות טובות ולקיימן בפועל בכל הקשור ללימוד התורה, שכן, בידעו שזה עתה נתחדש⁸¹⁷ הענין ד"מתן תורה", בודאי יוסיף יגיעה יותר בלימוד התורה⁹⁶.

(88) תש"נ שם: "שאלות אשר לא היו במציאות בזמן חיבור השולחן-ערוך, ובמילא דורש עיון מיוחד כדי לברר את השאלות – כמו לדוגמא, שאלות בנוגע למלאכות שבת להשתמש במכשירים שנתחדשו לאחרונה; שאלות בנוגע לטיפול רפואה חדשים [כולל – בנוגע לשיטת הרפואה שנק' "רפואה מונעת" (פרעוונעטיב)] (לדאוג לכך שמלכתחילה "לא אשים עליך"), ע"ד מ"ש הרמב"ם, ש"כל המנהיג עצמו בדרכים אלו שהורינו, אני ערב לו שאינו בא לידי חולי כל ימיו"]".

(89) תש"נ שם: "זה נוגע במיוחד בזמן זה, תחילת ימי הקיץ – שאז מתעסקים יותר בעניני בריאות הגוף, ויש צורך לוודא שלא יבואו מזה לידי "וישמך וישרוך ויבעטך".

(90) תש"נ שם.

(91) תש"נ שם ע' 293.

(92) יום ב' דחג השבועות – התועדויות ב' תשמ"ט – התועדויות ע' 286: "כי, עולות ראי' צריך להביא מממונו דוקא (וממון חולין, ולא ממונות ממש שני, וכיו"ב)".

(93) תשמ"ט שם.

(94) משיחת ב' דחה"ש וש"פ נשא תש"נ – התועדויות ע' 273-4: "זמן מתן תורתנו", יום השבת שלאחריו (גמר ושלימות – "ויכולו" – דכל ימי השבוע), וכל ימי התשלומין וכו'".

(95) שם ע' 274 הערה 74: "כפס"ד רבינו הזקן בסידורו. – ולהעיר, שיש אומרים שגם י"ג סיון בכלל משום ספיקא דיומא (הובא בשע"ת אורח סקל"א סק"ט). ראה בארוכה שיחת מוצאי י"ב סיון תשמ"ט – התועדויות ע' 329.

(96) שם ע' 274: "נתחדש הענין ד"משה קיבל תורה מסיני ומסרה כו" עז לכא"א מ ישראל שבודנו זה, ובפרט כשמתבונן ש"היחזק הקב"ה את

לזכות

ר' מיכאל בן חנה שיחיו

לבריאות הנכונה והצלחה רבה בכל
מתוך מנוחת הנפש והגוף
בטוב הנראה והנגלה

לזכרון

הרה"ח ר' משה נחום

בן הרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה

קדנר

נלב"ע "אחרון של פסח" כ"ב ניסן ה'תשע"א

יהי רצון שבקרוב ממש נזכה לקיום היעוד
"הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם

נדפס על ידי ולזכות

משפחתו שיחיו

הוראות כ"ק אדמו"ר שליט"א:

**להשתדל להביא כל ילדי ישראל, ילד או ילדה גם הקטנים ביותר,
ועד לתינוקות שבעריסה לבית-הכנסת לשמיעת עשרת הדיברות**